

830-59

986

FRĂȚII GRIMM

Povești

Traducere
Liana Ciuche

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
V A S L UI
Nr. inv. *330759*

SECTIA
PENTRU COPII
EDITURA CARTEX 2000

București, 2005

Hänsel și Gretel

A fost odată ca niciodată un tăietor de lemne tare sărman și omul ăsta locuia la marginea unui codru întins, împreună cu nevasta și cei doi copii ai lui, un băiat pe nume Hänsel și o fetiță pe care o chema Gretel. Atât de nevoiași erau că abia își puteau duce zilele și s-a întâmplat că odată s-a abătut o asemenea sărăcie peste ținutul în care trăiau ei, încât tăietorul de lemne n-a mai fost în stare să le pună pe masă copiilor nici măcar pâinea cea de toate zilele. Era măcinat de gânduri și de amărăciune și într-o noapte, pe când se zvârcolea în pat de atâtea griji, se întoarse spre nevastă-sa și îi spuse oftând:

– Ce-o să se aleagă de noi, nevastă? Cum să ne mai hrănim bieții copii când nu mai avem de-ale gurii nici pentru noi?

– Uite ce m-am gândit eu, bărbate, îi răspunse nevastă-sa, care nu era mama adevărată a copiilor, ci mamă vitregă, mâine dis-de-dimineată luăm copiii și-i ducem unde-i pădurea mai deasă, le facem un foc zdravăn, le dăm câte un codru de pâine și pe urmă ne ducem la treburile noastre și îi lăsăm acolo. Codru-i prea mare ca să mai nimerească drumul spre casă și uite așa o să scăpăm de ei.

– Nu, femeie, nu fac așa ceva, îi zise bărbatul, cum să rabd să-mi las copiii singuri în inima pădurii, pradă jivinelor care mult n-ar trece și i-ar sfâșia în bucăți?

– Da' nerod mai ești! i-o întoarse nevastă-sa. Păi dacă-i așa, atunci să știi că o să murim de foame tuspatru, așa că poți să te-apuci de pe-acum să cioplești scândurile pentru

sicrie... îl repezi femeia și nu-l slăbi pe bietul om până nu se învoi cu planul ei, cu toate că se căina întruna zicând „o, Doamne, tare-mi mai pare rău de bieții mei copilași!“

Da' vezi că și copiii erau treji în ăst timp, că nu putuseră nici ei să adoarmă de foame, și așa se făcu de auziră tot ce le spusese maștera tatălui lor.

– Gata, s-a sfârșit cu noi! îi zise Gretel fratelui ei, plângând cu lacrimi amare.

– Taci, Gretel, nu mai plânge, îi răspunse Hänsel, o să găsec eu cumva o cale de scăpare...

Așa că, după ce părinții adormiră, Hänsel se sculă, își puse pe el hăinuța, deschise ușa casei și se furișă afară. Era o noapte atât de luminoasă, că pietricelele albe din ogradă scânteiau ca bănuții de argint sub clarul de lună. Hänsel se aplecă și-și îndesă buzunarul hăinuței cu pietricele, apoi se întoarse în casă și-i spuse lui Gretel:

– Dormi liniștită, surioară, și nu-ți face griji, Dumnezeu n-o să ne lase să pierim.

Și zicând așa, se furișă la loc în pat.

Abia se crăpase de ziuă și soarele nici nu apucase să răsară, că maștera cea neagră la suflet se și duse să-i scoale pe copii:

– Sculați-vă, leneșilor, că mergem în pădure după lemne!

Apoi le dădu fiecăruia câte un codru de pâine și le zise dușmănește:

– Uite aici, să aveți de prânz, da' nu cumva s-o mâncați mai înainte, că nu mai căpătați altceva!

Gretel puse bucățile de pâine în șorțulet, fiindcă Hänsel avea buzunarul plin cu pietricele, și o porniră cu toții spre pădure. Nu merșeră prea mult și Hänsel se opri în loc și se uită pe furiș la căsuța pe care o lășaseră în urmă. Și se tot opri așa, până când băgă de seamă taică-său și-l întrebă:

– Hänsel, da' ce te tot oprești și te uiți în urmă? Vezi-ți de drum și mai bine te-ai uita pe unde umbli.

– Ia, tăicuță, mă uitam și eu la pisicuța mea albă... stă colo sus pe acoperișul casei și uite-o cum îmi face semne de rămas bun... îi răspunse Hänsel.

– Ești un neghiob, i-o întoarse mama vitregă, nu e nici o pisică pe acoperiș, e hornul casei, care strălucește în lumina răsăritului.

Maștera nu știa însă că Hänsel nu se uita după pisicuță, ci se tot oprea să presare pe drum pietricelele albe cu care și umpluse buzunarul.

Mai merseră ei ce merseră și când ajunseră în inima pădurii, tatăl le spuse celor doi copii:

– Așa, acu' ia duceți-vă voi de adunați niște lemne și eu am să fac un foc strașnic, să vă țină de cald.

Hänsel și Gretel se apucară să adune vreascuri și adunarea până ce se făcu o moviliță numai bună. Lemnele erau uscate și luară foc repede și când vâlvătaia se înteti, zgripturoaica de mașteră le zise copiilor:

– Acu' ia întindeți-vă la căldură și odihniți-vă, că noi ne ducem în pădure să tăiem niște lemne. Și când om găta, ne întorcem să vă luăm acasă.

Hänsel și Gretel se cuibăriră lângă foc și când se făcu de amiază, își mâncară fiecare bucata de pâine; copiii tot auzeau lovituri de topor și erau încredințați că tatăl lor era pe undeva prin apropiere, numai că vezi nu toporul era cel ce se auzea... Omul legase înadins o creangă de un copac uscat și-o legase așa fel ca să scoată sunetul acela cunoscut copiilor, când vântul o smucea încoace și-ncolo.

Trecuse multă vreme de când rămăseseră singuri și de la o vreme ochii li se lipiră de oboseală și copiii adormiră buștean. Era noapte și întuneric beznă când se treziră și Gretel începu să plângă:

– Cum o să mai știm acum să ieșim din pădure? zise ea.

– Ai răbdare până răsare luna, o liniști Hänsel, atunci o să nimerim numaidecât drumul spre casă.

Și când răsări luna plină și pădurea se luminează dintr-o dată, Hänsel își luă de mână surioara și amândoi porniră pe

urmele pietricelelor albe care străluceau ca arginții noi și îndrumau spre casă.

Merseră astfel toată noaptea și înainte de a se crăpa de ziuă ajunseră la căsuța părintească. Bătură la ușă și le deschise maștera și când îi văzu acolo înaintea ei, nu mai avu ce face și se prefăcu a fi fost tare îngrijorată de soarta lor:

– Neastâmpăraților, le zise maștera, de ce ați dormit atâta vreme în codru, tare ne-am temut că n-o să mai nimeriți drumul înapoi!

Dar tatăl copiilor se bucură când îi văzu, că tare fusese îndurerat că trebuise să-i lase singuri în inima pădurii.

Nu trecu însă mult și iar se abătu o sărăcie crâncenă peste tot ținutul și într-o noapte copiii o auziră din nou pe mașteră zicându-i tatălui lor care nu putea să adoarmă de atâtea griji:

– Iar s-au gătat toate ale gurii, un codru de pâine, atât ne-a mai rămas. Trebuie negreșit să scăpăm de copii! Și m-am gândit și cum... O să-i ducem până-n străfundul codrului, ca să nu mai poată nimeri drumul înapoi, că altă cale de scăpare n-avem!

Tatăl însă își simțea inima grea și se gândea „ba mai bine ar fi să împărțim și ultima îmbucătură cu copiii“, numai că femeia rămase surdă la toate rugile lui și nu mai contenea să-l bombăne și să-l mustre. Și cum îi făcuse pe plac prima dată, omul nu avu încotro și trebui să o asculte pe femeie și de data asta.

Copiii însă iar erau treji și auziră tot ce vorbiseră. Iar când părinții adormiră, Hânsel se sculă cu gând să se ducă afară și să culegă iar pietricele, dar vezi că maștera îi di-buise taina și avusese grijă să încuie ușa.

– Nu plânge, Gretel, dormi în tihnă, își liniști Hânsel surioara, că bunul Dumnezeu o să aibă grijă de noi!

Nici nu se făcuse bine ziuă, că maștera iar îi zori pe copii să se scoale și apoi le dădu din nou câte un codru de pâine, dar mai mic decât data cealaltă.

Și cum mergeau ei cu toții spre pădure, Hănsel făcu făcămite bucata de pâine în buzunar și din loc în loc se oprea și le presăra pe cărăruie.

– Hănsel, ce te tot oprești și te tot uiți prîmprejur? îi zise de la o vreme taică-său. Ia mai bine vezi-ți de drum!

– Ia, tăicuță, mă uitam și eu la porumbelul meu... stă acolo pe acoperișul casei și uite-l cum îmi face semne de rămas bun... îi răspunse Hănsel.

– Tare mai ești nerod, îl repezi maștera, nu e nici un porumbel, e hornul care lucește în lumina răsăritului.

Dar Hănsel nu se dădu bătut și până la urmă izbuti să presare toată pâinea. Femeia îi duse pe copii și mai în adâncul pădurii, până în străfundurile codrului, unde nu mai fuseseră niciodată, și din nou tatăl le făcu un foc mare și zgripturoaica de mașteră le zise:

– Rămâneți aici și dacă vă prinde somnul, puneți capul jos și odihniți-vă nițel; noi ne ducem în pădure să tăiem lemne și seara venim să vă luăm acasă.

La amiază, Getel își împărți bucata de pâine cu Hănsel, că pe-a lui o făcuse făcămite și o presărase pe drum ca să se poată întoarce acasă. Și după ce mâncară, îi cuprinse toropeala și adormiră și seara trecu, dar nu veni nimeni să-i ia pe bietii copii din afundul pădurii. Se treziră abia în toiul nopții și Hănsel își liniști din nou surioara:

– Ai răbdare, Gretel, până răsare luna, îi zise el, și-atunci o să vedem firimiturile de pâine de pe cărare și-o să mergem pe urma lor până acasă.

Când se ridică luna plină pe cer, copiii purceseră la drum, dar, vai, nu mai găsiră nici urmă de firimituri, căci toate popoarele de păsări care zboară prin păduri și peste câmpuri se ospătaseră de mult cu ele.

Hănsel însă nu-și pierdu curajul și-și liniști din nou surioara:

– Nu-ți fie frică, găsim noi drumul până la urmă! îi zise el.

Dar, vai, nu-l găsiră! Merșeră așa toată noaptea și încă o zi de dimineata până seara, însă tot nu izbutiră să dea de

capătul pădurii; și erau lihniți de foame, căci în tot timpul ăsta nu mâncaseră decât niște boabe de fructe sălbatice de prin tufișurile din cale. Erau așa de osteniți că abia-și mai târau picioarele și, cum nu fură în stare să meargă mai departe, se lăsară sub un copac și adormiră duși.

Se făcuse a treia zi de când plecaseră de-acasă și cum se ivi soarele, copiii o și porniră iar la drum, dar în loc să se apropie de casă, se afundau din ce în ce mai tare în inima codrului. Și își dădură seama că dacă nu se ivea degrabă un ajutor de undeva, aveau să moară de foame și sfârșeală. În ziua aceea, la amiază, văzură pe o creangă o pasăre frumoasă și albă ca zăpada, care cânta atât de gingaș că se opriră s-o asculte. Și când termină de cântat, pasărea își desfăcu aripile și zbură pe dinaintea lor, iar copiii atât așteptară că se luară pe urma ei și în cele din urmă ajunseră la o căsuță; zburătoarea se lăsase pe acoperișul casei, iar când se apropiară de căscioară, copiii nu le veni să-și creadă ochilor, căci casa era în întregime din pâine, acoperișul din cozonac și ochiurile de geam din zahăr candel.

– Hai să ne ospătăm! îi zise Hânsel surioarei lui. Eu o să mănânc un pic din acoperiș și tu, Gretel, ronțăie un ochi de geam, că e mai dulce.

Așa că Hânsel întinse mâna și rupse o bucată din acoperiș ca să vadă ce gust avea, iar Gretel se aplecă spre fereastră și se apucă să ronțăie un ochi din geamul de zahăr. Și cum se ospătau ei așa, odată auziră o voce mieroasă venind din căsuță:

*Ront-ront și ronța-ronța
Cine-mi ronțăie căsuța?"*

Iar copiii răspunseră:

*„Vântul, e vântul doar, vijelios
Stârnit din văzduhul năbădăios.“*

Și nici că se mai sinchisiră și își văzură de mâncat. Hänsel, căruia îi plăcuse tare mult acoperișul, mai rupse o bucată și mai mare din el și Gretel scoase pe de-a-ntregul un ochi de geam și se apucă să-l mestece cu poftă, cuibărită pe jos.

Dar iată că o dată se deschise ușa și din casă ieși abia târându-se o babă tare, tare bătrână, sprijinită în cărje. Hänsel și Gretel se speriară atât de rău, că toate bunătățile le scăpară din mâini.

– Vai, dragii mei copilași, da' cine v-a adus aici? Hai poftiți și intrați înăuntru și rămâneți cu mine, că n-o să vă fac nici un rău, le zise baba scuturându-și capul spre ei.

Apoi îi luă pe amândoi de mână, îi duse în căsuță și-i îmbie cu toate bunătățile, lapte și clătite cu zahăr, mere și nuci; și după ce mâncară pe săturate, baba le primeni două pătuțuri cu așternuturi albe ca neaua și Hänsel și Gretel se culcară, fericiți ca-n sânul lui Avram.

Numai că hoasca nu era o bunicuță bună cum se prefăcuse, ci era de fapt o vrăjitoare din cale afară de rea, care stătea tot timpul la pândă așteptând să-i pice niscaiva copii în gheare, iar căsuța de turtă dulce o făcuse special ca să-i ademenească. Și când punea mâna pe un copil era sărbătoare pentru ea, căci îi făcea de petrecanie, îl gătea și se ospăta cu el.

Trebuie să vă spun, copii, că toate vrăjitoarele au ochi roșii și vederea scurtă, dar adulmecă la fel de bine ca sălbăticiunile și simt de departe când sunt oameni prin preajmă. Iar când i-a simțit pe Hänsel și Gretel apropiindu-se de casa ei, cotoroanța a și început să râdă drăcește:

– I-am prins, a zis plină de răutate și batjocură, ăștia doi n-au cum să-mi mai scape!

A doua zi, vrăjitoarea se trezi în zori, înaintea copiilor, și când îi văzu cum dormeau și cât de frumusei erau, cu obrăjorii lor rozalii și rotunjori, chicoti de bucurie în sinea ei și-și zise „strașnice bucate o să-mi iasă din ei!“ Și-apoi îl înșfăcă pe Hänsel cu mâinile pline de zbârcituri, îl duse într-un târculeț cu o portită cu gratii de fier și-l încuie acolo.

Și așa de bine era încuiat acolo, că oricât ar fi tipat băiatul după ajutor și ar fi încercat să scape, tot nu i-ar fi fost de nici un folos.

După ce-l zăvorî pe Hänsel, baba se întoarse la Gretel, o zgâlțâi bine s-o trezească și se răsti la ea:

– Ia scoală-te, leneșo, și adu niște apă și fă-i ceva bun de mâncare lui frate-tu, că e afară în țarc și trebuie să-l pun la îngură, că e o slăbătură. Da' când s-o împlini, o să-l mânânc.

Gretel plânse cu lacrimi amare auzind ce punea la cale cotoroața, dar n-avu încotro și făcu ce-i spusese vrăjitoarea. Așa că Hänsel primea numai bunătați, în timp ce Gretel trebuia să se mulțumească cu coji de mere pădurețe.

În fiecare dimineață, cotoroața se târa la țarculeț și-i striga băiatului:

– Hänsel, scoate-ți degetul prin gratii să văd dacă te-ai îngură!

Numai că Hänsel, în loc de deget, îi întindea de fiecare dată cotoroaței o surcică subțirică, și baba, cu vederea ei turbure, se tot minuna cum de băiatul nu se îngură deloc. Trecuseră deja patru săptămâni și cum credea că Hänsel tot slăbănog rămăsese, baba își pierdu răbdarea și hotărî să scurteze așteptarea. Așa că într-o zi o strigă fetiță:

– Ia ascultă, Gretel, hai repede, du-te și adu niște apă. Că oricum o fi Hänsel, gras sau slab, mâine îi vin de hac și-l fac bucate!

Vai, cum se mai tânguia biata surioară pe când aducea apa și cum îi mai curgeau șiroaie lacrimile pe obraji!

– Doamne Dumnezeule, ajută-ne! se ruga ea. Că de ne-ar fi mâncat fiarele pădurii, măcar muream împreună.

– Ia nu mai face atâta larmă, i-o tăie cotoroața, că oricum te vaiți în zadar.

A doua zi dimineața, nici nu se făcuse ziuă bine când se sculă Gretel, că trebuia să aprindă focul și să pună la fiert cazanul cel mare.

– Mai întâi o să coacem pâinea, se răsti baba la Gretel. Că am încins cuptorul și aluatul e deja frământat.

Și într-o clipită o împinse pe Gretel pe ușă afară, până la cuptorul din care țâșneau limbi de foc.

– Ia bagă-te înăuntru, îi zise vrăjitoarea, să vezi dacă e destul de încins ca să punem pâinea la copt!

Numai că baba cea rea voia de fapt s-o îmbrâncească pe Gretel în cuptor ca s-o coacă și să o mănânce și pe ea. Dar Gretel dibuise planul cotoaroaței și se prefăcu că e nepricepută:

– M-aș băga, da' nu știu cum... N-ai vrea mai bine să-mi arăți tu cum să fac?

– Ești proastă ca o găscă, se răsti la ea vrăjitoarea. Păi nu vezi pe unde să intri? Că doar ușa e destul de mare! Uite, și eu încap înăuntru! Și mergând târâș, se duse la cuptor și-și vârî capul în el.

Atât îi trebui lui Gretel, că îi și dădu un brânci zdravăn cotoaroaței în cuptorul încins, închise ușița de fier și puse zăvorul. Doamne, ce urlate cumplite se mai auzeau din cuptor, dar fetița ieși în fugă din casă și o lăasă pe cotoaroața cea haină să-și dea duhul în chinuri, arsă de focul pregătit pentru ea și frățiorul ei.

Și Gretel alergă într-un suflet la țarcul în care era încuiat Hänsel și, descuind porțița, strigă bucuroasă:

– Hänsel, suntem salvați! Vrăjitoarea a murit!

Băiatul țâșni afară din țarc la fel de iute ca pasărea care-și ia zborul din colivia deschisă și, Doamne, cum se mai bucurară cei doi copii, și cum se mai sărutau, și se îmbrățișau, și topăiau de fericire!

Și fiindcă nu mai aveau motive să se teamă, intrară împreună în căsuța vrăjitoarei și, ce să vezi, găsiră o mulțime de sipete pline cu nestemate și mărgăritare.

– Ei, astea sigur sunt mult mai bune decât pietricele, zise Hänsel, și-și burduși buzunarele cu comorile vrăjitoarei.

– O să iau și eu din ele, zise Gretel, și-și umplu și ea șortulețul cu odoare.

– Acu' hai să plecăm de-aici, spuse Hänsel, că tare vreau să ieșim cât mai repede din pădurea cotoaroaței.

Merseseră cale de vreo două ore, când ajunseră la o apă mare.

– Acu' ce facem, cum trecem dincolo? zise Hänsel, că nu văd nici plută, nici vreun pod.

– Și nici vreo barcă să ne treacă pe celălalt mal, veni răspunsul lui Gretel.

Da' uite colo o rață albă care se zbenguie-n apă, poate, dacă o rog, o să ne ajute.

Și Gretel se porni să strige:

*Rățușcă rată-rățișoară, întoarnă-ti privirea spre noi
Suntem Hänsel și Gretel și te rugăm să ne duci înapoi
Nu e nici plută, nici pod peste apă și n-avem cum traversa
N-ai vrea să ne treci apa adâncă pe alba spinare a ta?"*

Rața se apropie de cei doi copii și Hänsel se urcă pe spinarea ei și-i spuse surioarei sale să se cațere și ea lângă el.

– Nu pot să vin și eu acu' îi răspunse Gretel, că ar fi prea mare povara pentru rățușcă. O să ne treacă apa pe rând.

Și rățușca cea bună așa și făcu și ajunseră amândoi cu bine pe malul celălalt. Apoi o porniră din nou la drum și, după o vreme, pădurea începu să li se pară din ce în ce mai cunoscută și-apoi, la un moment dat, zăriră în depărtare casa părintească.

O luară la goană și o ținură astfel până acasă și cum intrară înăuntru, se și aruncară fericiți în brațele tatălui lor. Bietul om, nu mai știuse ce e liniștea de când își lăsase copiii singuri în pădure! Iar maștera nu mai era, căci murise între timp.

Gretel își deșertă șortulețul și odaia de umplu de nestemate și mărgăritare, iar Hänsel nu mai contenea nici el să scoată de prin buzunare comorile pe care le găsiseră în casa vrăjitoarei. Și astfel scăpară de toate nevoile și de toate necazurile și trăiră împreună în pace și bucurie.

...Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea. Da' uite colo un șoricel, cine l-o prinde ferice de el, că frumoașă căciulă are să-și mai facă din blana lui!

Croitorașul cel viteaz

Într-o dimineață de vară, un croitoraș ședea la masa lui de lucru de lângă fereastră și cum era tare voios, cosea cu mare râvnă, când deodată auzi o precupeață pe stradă strigând în gura mare:

– Marmeladă de vânzare! Bună și ieftină, cine vrea marmeladă?

Croitorașului îi plăcu tare mult ce auzi și scoțându-și pe fereastră căpșorul, îi zise femeii:

– Vino sus, mătușico, te scap eu de bunătățile alea!

Precupeața urcă cele trei trepte abia cărându-și coșarca burdușită și, când ajunsese, croitorașul o puse să-și descarce coșul și să-i arate toate ulcelele cu marmeladă. Întâi le cercetă pe îndelete, le cântări în mână, își băgă nasul prin toate și, când termină, zise:

– Da, marmelada asta pare tare bună... Ia cântărește-mi și mie, mătușico, vreo sută de grame și dacă o fi olecuță mai mult, nu-i bai!

Femeia, care trăsesese nădejde că o să-și vândă toată marfa, făcu precum i se ceru, dar plecă bodogănindu-l și furi-oasă foc.

– Buuun! Acum, Doamne, fă să fie bună marmelada asta, chiuu croitorașul, și dă-mi sănătate și putere!

Și zicând astfel, scoase pâinea din bufet, își tăie o felie cât roata carului și o unse din plin cu marmeladă.

– Tare bună trebuie să mai fie, zise el, dar mai întâi o să termin de cusut haina și pe urmă mă ospățez.

Și zicându-și astfel, puse felia de pâine pe masă lângă el și-și văzu de lucru, dar de bucuros ce era început să cam coase alandala. În răstimp, mirosul dulce al marmeladei care se răspândise în odaie stârni roiul de muște aciuiate pe pereții camerei și nu trecu mult până se buluciră grămadă pe felia de pâine.

– Hei, ce faceți acolo, nepoftitelor? zise croitorașul, gonind musafirii pofticioși.

Numai că muștele nu înțelegeau limba în care le vorbea flăcăul, așa că nu se dădeau duse, ba din contră, se înmulțeau văzând cu ochii. În cele din urmă, pierzându-și răbdarea, croitorașul apucă o cârpă de sub masă și se năpusti cu furie asupra lor, lovind în stânga și-n dreapta și zicându-le: „Las' că vă arăt eu vouă!“ Și, ce să vezi, când luă cârpa și se uită mai bine, numără nici mai mult nici mai puțin de șapte muște moarte, toate cu piciorușele țepene!

„Da viteaz mai ești! își zise el, plin de admirație pentru fapta sa de vitejie. Păi de-o ispravă ca asta trebuie să afle tot târgul“

Și fără să mai piardă vremea, croitorașul se apucă și-și făcu o cingătoare pe care brodă cu litere de-o șchioapă cuvintele „Șapte dintr-o lovitură“.

„...Ce zic eu, tot târgul?! continuă în sinea lui, ba toată lumea ar trebui să afle ce ispravă am făcut, că doar nu-i de ici, de colo!“

Și așa era de bucuros, că inima îi tresălta precum o codiță de miel.

Și cum dintr-o dată atelierul unde lucra i se păru mult prea mic pentru un viteaz ca el, croitorașul își puse cingătorea și se hotărî să pornească în lumea largă să-și încerce norocul.

Dar înainte să plece, cotrobăi prin casă cu gândul că poate o găsi niscai merinde să ia cu el la drum; nu găsi însă decât o bucată de brânză veche, pe care o vârî în buzunar.

Abia ieși pe poarta casei, că băgă de seamă o pasăre care se prinsese într-un tufiș de măcăciuni; croitorașul o scoase de acolo și se gândi s-o ia și pe ea cu el, așa că o puse în buzunar, lângă bucata de brânză.

Apoi porni voinicește la drum și cum era ușurel și sprinten, nu se prinse oboseala de el. În drumul lui avea de trecut un munte și când ajunse sus, în vârf, dădu peste o matahală de uriaș care privea liniștit în jur. Croitorașul se apropie fără frică și intră în vorbă cu căpcăunul:

– Ziua bună, fârtate, văz că pierzi timpul degeaba pe-aici zgâindu-te la lumea mare! Eu să știi că tocmai am pornit-o-n lumea largă să-mi încerc norocul. Ce zici, nu vrei să vii cu mine?

– I-auzi-l și pe nichipercea ăsta prăpădit, cică să mă întovărășesc cu el! îi răspunse disprețuitor uriașul.

– Zăăăău? i-o întoarse croitorașul, desbumbându-și haina ca să i se vadă cingătoarea. Mai bine ai citi ce scrie aici ca să vezi cu cine ai de-a face!

Uriașul citi inscripția de pe brâu și socotind în mintea lui că micul croitoraș doborâse șapte oameni dintr-o singură lovitură, se uită cu ceva mai mult respect la mogâldeata din fața lui.

Dar cum tot nu-i venea să creadă că omulețul acela era în stare de asemenea ispravă, se gândi să-i încerce puterile, așa că luă un pietroi și-l strânse în mână până tâșni apă din el.

– Ia fă și tu ce-am făcut eu, dacă zici că ești așa de voinic, îi zise uriașul.

– Atâta lucru?! întrebă croitorașul. Păi asta-i joacă de copii pentru mine!

Și zicând așa, scoase bucata de brânză moale din buzunar și-o stoarse până se scurse tot zerul din ea.

– Ce zici, îi zise uriașului, acu' mă crezi?

Uriașul nu știu ce să zică, fiindcă nu-i venea să creadă că mogâldeata dinaintea lui era în stare de așa voinicie. Și ca

să-l mai încerce o dată, luă încă un pietroi și-l azvârli atât de sus că abia se mai vedea cu ochiul liber.

– Ei acu' să te văd, fărâmiță!

– Bună aruncătură, n-am ce zice, da' pietroiul tot a căzut până la urmă. O să-ți arăt eu cum să arunci o piatră ca să nu mai cadă, spuse croitorașul, și zicând așa, scoase pasărea din buzunar și o azvârli în aer.

Fericită că e iar liberă, pasărea se avântă zburând în 'naltul cerului și nici că se mai întoarce.

– Ei, ce zici de asta, fârtate? întrebă croitorașul.

– Ești bun la aruncări, n-am ce spune, îi răspunse uriașul, da' acu' o să vedem dacă ești în stare să cari ceva ca lumea.

Și, zicând astfel, îl duse pe croitoraș lângă un stejar vajnic căzut la pământ.

– Dacă ești așa puternic precum spui, ajută-mă să scot copacul ăsta din pădure.

– Numai decît, veni răspunsul prichindelului. Ia aburcă tu trunchiul pe umăr și eu o să țin de ramuri și crengi, că doar astea sunt cele mai grele.

Uriașul ridică stejarul pe umăr, iar croitorașul se cățăra pe o creangă, numai că namila n-avea ochi și la spate, așa că nu știa că ducea și copacul și pe omuleț, care fluiera voios și fără griji, ca și când căratul trunchiului cel greu ar fi fost o nimica toată. Uriașul duse ce duse povara în spinare, dar până la urmă ajunse la capătul puterilor și-i strigă croitorașului:

– Ia-n ascultă, vezi că dau drumul copacului!

Atunci croitorașul sări sprinten de pe cracă, prinse trunchiul cu amândouă mâinile ca și când el îl cărase și-i zise uriașului:

– Ești cogeamite uriașul și nu ești în stare să cari un copac!

Și uite așa o porniră mai departe împreună și când trecură pe lângă un cireș, uriașul îndoi vârful pomului unde erau cireșele mai coapte și-l îmbie pe croitoraș să ia să mă-

nânce. Dar viteazul nostru n-avea atâta putere încât să se țină de pom și când namila îi dădu drumul, crengile se ridicară deodată în sus și-l săltară în aer și pe omuleț.

– Ce-a fost asta? îl întrebă uriașul când croitorașul ajunse iar jos viu și nevătămat, n-ai putere nici cât să te ții de o crenguță?

– Nici vorbă de așa ceva, îi răspunse croitorașul. Crezi că e mare scofală pentru unul ca mine care a doborât șapte dintr-o lovitură? Am sărit peste pom fiindcă am auzit niște vânători trăgând cu pușca din desisul ăla din josul nostru și am vrut să-i văd mai bine. Ia sări și tu ca mine, dacă poți. Uriașul încercă să sară și el peste cireș, dar nu putu și rămase agățat în crăcile pomului, așa că și de data aceasta ieși învingător croitorașul.

– Dacă ești așa de viteaz precum spui, îi zise atunci namila, vino în noaptea asta cu mine în peștera uriașilor.

Croitorașul se învoi și îl urmă; când intrară în peșteră, văzu și alți uriași adunați pe lângă foc și fiecare se înfrupta din câte o oaie friptă. Omulețul își făcu ochii roată și-și zise în sinea lui: „Oricum, bine că hruba asta măcar e mai mare decât chichineața mea de atelier“.

Apoi uriașul îi arătă un pat și-l pofti să se culce; dar cum era mult prea mare pentru el, croitorașul nu se întinse în el, ci se pitulă într-un colțișor.

În toiul nopții, când crezu că prichindelul cel viteaz doarme dus, uriașul se sculă, luă un ditamai drug de fier și dintr-o lovitură despică în două patul în care credea că doarme croitorașul, convins că-i făcuse de petrecanie omulețului celuia sprinten ca o lăcustă.

Nici nu se crăpase bine de ziuă când uriașii o porniră cu toții spre pădure; uitaseră de-a binelea de croitoraș, când deodată se pomeniră cu el mergând alături de ei, voios și fără frică. Namilele se îngroziră când îl văzură și de spaimă să nu se înfurie cumva pe ei și să-i omoare pe toți, o luară care-ncotro la sănătoasa mâncând pământul.

Și uite așa, viteazul nostru porni mai departe și trebuie să știi că nasul lui cel ascuțit dovedi că știa bine pe unde-l aștepta norocul pe călătorul nostru.

Așa că, după ce merse cale lungă să-i ajungă, se pomeni într-un târziu în curtea unui palat și, cum era frânt de obo-seală, se întinse pe iarbă și adormi. Dar pe când dormea, niște oameni ai locului se apropiară de el și-l cercetară din toate părțile cu luare aminte, până dădură de cingătoarea pe care scria „Șapte dintr-o lovitură“.

– Doamne păzește! se minunară ei, ce să caute aici la noi, pe timp de pace, un războinic ca aista? Să știi c-o fi vreun voinic de neam împărătesc!

Și dădură fuga degrabă să-i spună împăratului ce văzuseră și-i mai ziseră că după părerea lor un astfel de luptător s-ar dovedi de mare folos în cazul în care s-ar porni un război și cu nici un chip nu trebuia lăsat să plece din împărăție. Sfatul acesta îi plăcu foarte împăratului, astfel încât își trimise un sfetnic să-l întrebe pe voinic dacă nu vrea să slujească în oastea împărătească.

Dar cum croitorașul încă mai dormea, solul stătu în picioare lângă el până ce se trezi, și chiar în vreme ce omulețul se freca la ochi și-și întindea mădularele, sfetnicul îi și spuse de ce-l trimisese împăratul.

– Păi taman pentru asta mă aflu aici, răspunse croitorașul. Sunt gata să intru în slujba împăratului.

Voinicul fu primit cu mare cinste la palat și împăratul puse să i se dea și-o casă, mult mai frumoasă decât a altor înalți slujbași împărătești.

Numai că oștenii nu-l aveau deloc la inimă pe croitoraș și ar fi vrut să-l vadă plecat peste mări și țări.

– Ce ne facem acum? se vorbeau ei între ei. Dacă ne certăm cu el și se supără, ne doboară câte șapte odată; nici unul din noi nu se poate pune cu el.

Așa că se hotărâră să meargă cu toții la împărat și să-l roage să-i elibereze de îndatoririle de oșteni.

– Suntem prea slabi ca să stăm în preajma unuia care omoară șapte dintr-o lovitură, îi spuseră ei.

Acu' împăratului îi părea rău că din cauza unui singur oștean ar fi putut să-și piardă toți slujitorii de nădejde și-și dorea să nu-l fi luat nicicând în slujba sa; ba mai mult, ar fi fost bucuros să scape de el, dar n-avea curaj să-l dea afară din oaste, căci se temea că o să-i facă de petrecanie și lui și supușilor săi și că apoi avea să-i ia lua locul la domnie.

Îndelung își frământă împăratul mintea ca să găsească o cale de ieșire și în cele din urmă îi veni o idee. Îi trimise vorbă croitorașului că fiind el un războinic atât de viteaz, avea să-i facă o rugămintă. Și-i spuse că în pădurea din împărăția lui trăiau doi uriași care erau pricină de mari nenorociri în ținutul său, fiindcă prădau, ucideau și dădeau foc la tot ce le ieșea în cale și nimeni nu se încumeta să se pună cu ei de frică să nu-și primejduiască viața. Așa că dacă croitorașul avea să le vină de hac celor doi uriași, împăratul îi făgăduia să i-o dea pe fata lui de soată, împreună cu jumătate din împărăție ca zestre; și să-i dea și o sută de călăreți ca să-l ajute să le vină de hac namilelor.

„Asta chiar c-ar fi grozav pentru mine!“ se gândi croitorașul. Că doar nu te întâlnești în fiecă zi cu un noroc ca ăsta, să te pricopsești cu o prințesă și jumătate de împărăție“.

– Nici o grijă, răspunse el, c-o să le vin de hac cât ai zice pește. Și n-am nevoie de cei o sută de călăreți ca să-mi fac treaba; dobor eu șapte dintr-o lovitură, n-o să mă tem de doi uriași!

Și zicând așa, voinicul porni la drum și cei o sută de călăreți și ei pe urma lui.

– Rămâneți aici, le zise croitorașul oștenilor când ajunseră la marginea pădurii, că le vin eu de petrecanie singur uriașilor.

Și se avântă apoi în codru, cercetând în dreapta și-n stânga, să dea de uriași. Într-un târziu, îi văzu pe amândoi

dormind sub un copac; sforăiau atât de tare de crengile se zbăteau încoace și-ncolo după cum răsuflau ei.

Croitorașul nu stătu mult pe gânduri și se apucă să-și îndese buzunarele cu pietre, după care, astfel înarmat, se cățăra în copac. Când ajunsese la jumătatea trunchiului, se lăsă să alunece pe o creangă mai jos chiar deasupra celor două namile adormite și începu să arunce piatră după piatră pe pieptul unuia din ei. Uriășul nu simți nimic un timp, dar în cele din urmă se trezi și-i dădu un ghiont fârtatului său:

– Da' ce-ai de dai în mine? îl întrebă.

– Pesemne-ai visat, îi răspunse celălalt, că n-am dat defel în tine.

Se întinseră din nou sub copac să mai tragă un pui de somn și croitorașul azvârli cu o piatră în celălalt uriaș.

– Ce te-a apucat? zbieră uriașul, de ce dai cu pietre în mine?

– Ba n-am dat deloc cu pietre în tine, mormăi tovarășul lui.

Se ciondăniră ei așa o vreme, dar cum erau frânți de oboseală, lăsară baltă cearta și se culcară la loc. Dar croitorașul nu se dădu bătut. Luă piatra cea mai mare și îl lovi cât putu el de tare în piept pe primul uriaș.

– Până aici ți-a fost! răcni acesta și năpustindu-se asupra fârtatului său îl izbi atât de tare de copac de trunchiul se cutremură din rădăcini.

Celălalt se înfurie și el și-i răspunse la fel și până la urmă se încăierară așa de amarnic, că smulseră toți copacii din jur și se zvântară în bătaie atât de crunt că până la urmă se prăvăliră amândoi odată și-și dădură duhul.

– Ce noroc că n-au smuls copacul în care eram eu, zise croitorașul sărind jos de pe creangă, că altfel ar fi trebuit să sar în altul ca vererite. Ei, da' oricum n-ar fi fost mare bai, că doar se știe că noi croitorașii suntem sprinteni!

Apoi își trase sabia și-o împlântă în pieptul namilelor de vreo câteva ori, după care se întoarse la oștenii care-l așteptau călare și le zise:

– Gata, le-am venit de hac la amândoi, dar să știți că n-a fost deloc ușor. Când s-au văzut la ananghie, au început să smulgă copacii din rădăcină ca să se apere cu ei, dar degeaba, că tot n-au putut să-mi țină piept, mie, care dobor șapte dintr-o lovitură!

– Da' te-au rănit cumva? îl întrebară oștenii.

– Să mă rănească, pe mine? le răspunse croitorașul. Nu vă faceți griji, că n-au izbutit să-mi clinească nici măcar un fir de păr!

Oștenilor nu le venea să creadă ce le auzeau urechile, așa că se duseră în pădure să vadă cu ochii lor și-i găsiră pe cei doi uriași răpuși zăcând într-o baltă de sânge și de jur împrejur numai copaci smulși din rădăcină.

Croitorașul se duse la împărat și-i ceru răsplata cuvenită, numai că acesta nu știa cum să-și ia înapoi făgăduiala, așa că-și stoarse creierul și scornii pe loc o altă încercare, ca să scape cumva de voinicul ăsta care-i stătea ca un jungghi în coastă.

– Făgăduiala e făgăduială, îi zise împăratul, dar fiindcă răsplata e așa de mare, înainte de a ți-o da pe fiica mea de soată și jumătate de împărăție, mai ai de isprăvit ceva. Trebuie mai întâi să prinzi inorogul care bântuie prin pădurile mele și prăpădește tot ce întâlnește în cale.

– Dacă-i numai atât... Oricum, de-un inorog nu mi-e frică nici cât de doi uriași, îi răspunse croitorașul, că doar șapte dintr-o lovitură e măsura mea!

Și zicând așa, luă o funie și un topor și se duse în pădure, spunându-le și de data aceasta oștenilor care-l însoțeau să-l aștepte la marginea codrului.

Nu trecu mult și numai ce văzu inorogul; iar dihania, când îl zări, se și repezi la el să-l străpungă cu cornul și mai multe nu.

– Ia mai pune-ți pofta-n cui, dihanie, că doar nu mă las eu să mă iei în corn așa de ușor! zise croitorașul și așteptă liniștit până ce animalul se apropie de el; și când fu lângă el, viteazul făcu un salt și se pitulă după un copac.

Inorogul însă se năpusti în copac cu toată puterea și atât de adânc își înfipse cornul în trunchiul copacului, încât nu mai avu puterea să și-l tragă afară și uite așa căzu în capcana croitorașului.

– Buuun, l-am prins! își zise croitorașul și, ieșind de după copac, trecu funia pe după gâtul sălbăticiunii și cu toporul îi scoase cornul din trunchiul copacului, iar când fu gata duse animalul la curtea împărătească.

Numai că împăratul iar se blestemă în gând pentru făgăduiala făcută și iar născoci degrabă ceva ca să nu-și țină promisiunea.

Așa că-i spuse croitorașului că dacă voia să se însoare cu prințesa, mai trebuia să facă o faptă vitejească și să prindă un porc mistreț care prăduia prin păduri; și de data asta îi dădu o sută de vânători să-i stea aproape și să-i dea ajutor la nevoie.

– Las' pe mine, mărite împărăte, răspunse viteazul nostru, că asta chiar e joacă de copii!

Vânătorii răsuflară ușurați când croitorașul le spuse că nu e nevoie să îl însoțească, pentru că de mai multe ori încercaseră să prindă jivina și atât de tare îi luaseră frica, încât nu erau deloc dornici de încă o încercare.

Când porcul dădu cu ochii de omuleț, se năpusti la el înfuriat la culme, cu colții ascuțiți rânjiți și gata-gata să-și dărâme dușmanul, numai că viteazul o zbughi într-un paraclis din apropiere și de acolo sări înapoi afară pe fereastră. Porcul mistreț îl fugări în paraclis, dar croitorașul se repezi după el și închise ușa, și astfel căzu pradă mistrețului turbat de furie, care era prea mare și prea greoi ca să iasă afară pe fereastră.

Croitorașul îi chemă pe vânători să vadă cu ochii lor animalul prins în capcană și se duse din nou la împărat, care de data aceasta nu mai avu încotro și trebui să-și țină făgăduiala și să-i dea fata de nevastă și jumătate din împărăție. Bietul împărat era tare îndurerat, dar vă imaginați că ar fi fost încă și mai îndurerat dacă ar fi știut că își dăduse fata

nu după un războinic viteaz, ci după un croitoraş oarecare. Şi se făcu o nuntă împărătească, precum toate nunțile împărăteşti, dar fără prea mare bucurie, şi uite aşa ajunse un croitoraş împărat.

Trecu ceva vreme şi, într-o noapte, tânăra împărăteasă îşi auzi soţul vorbind în somn:

– Băiete, termină-mi jiletca şi cârpeşte pantalonii, că altfel rup metrul de spatele tău!

Aşa descoperi ce hram purta de fapt împărătescul ei soţ şi a doua zi de dimineată se duse la tatăl ei şi i se plânse şi-l rugă s-o scape de soţul ei, care nu era decât un biet croitoraş. Împăratul cel bătrân o linişti şi-i zise:

– La noapte, să laşi uşa dormitorului descuiată; o să-mi trimit slujitorii şi după ce bărbatu-tău o să adoarmă, or să intre în odaie, or să-l lege fedeleş şi or să-l suie pe o corabie care-o să-l ducă departe de aici, în lumea largă.

Femeia plecă mulţumită, dar armurierul împăratului, care auzise ce vorbiseră cei doi, îl plăcea pe împăratul cel tânăr şi-i povesti ce se pusese la cale.

– Las' că le-o coc eu, zise croitoraşul.

Seara se duse la culcare cu nevastă-sa întocmai ca întotdeauna şi când împărăteasa crezu că soţul ei adormise, se sculă, descuie uşa dormitorului şi se băgă înapoi în pat. Atunci croitoraşul, care se prefăcea doar că doarme, începu să strige în gura mare:

– Băiete, termină-mi jiletca şi cârpeşte-mi pantalonii, că altfel rup metrul de spatele tău! Sunt eu în stare să dobor şapte dintr-o lovitură, am răpus doi uriaşi, am prins un inorog şi un mistreţ fioros, şi tu crezi că mi-e frică de oştenii care-mi păzesc uşa?

Atât le trebui oştenilor să audă, că se înspăimântară aşa de tare, încât o luară la sănătoasa care-ncotro, de parcă i-ar fi fugărit o ceată de sălbatici; şi de-atunci nici nu mai cutează cineva să se pună cu viteazul nostru. Şi iacătă aşa se făcu de rămase croitoraşul împărat până la sfârşitul zilelor lui.

Cenușăreasa

A fost odată un om bogat a cărui nevestă căzu greu bolnavă și când simți că i se apropie sfârșitul, femeia o chemă la căpătâiul ei pe singura ei fată și-i zise:

– Draga mea copilă, tu să fii cuminte și cu credință în Cel de Sus de aici înainte, căci astfel bunul Dumnezeu te va ține în paza lui, iar eu din ceruri de unde oi fi am să veghez neîncetat asupra ta.

Și zicând acestea, femeia închise ochii și-și dădu duhul. În fiecare zi, copila se ducea la mormântul mamei sale și plângea cu lacrimi amare și, luând aminte la vorbele ei, creștea cuminte și smerită.

Veni iarna și zăpada se așternu ca o mantie peste mormânt, iar când soarele primăverii topi neaua tatăl fetei își luă altă nevestă.

Maștera își aduse cu ea și pe cele două fiice ale ei, frumoase și plăcute la înfățișare, dar haine și netrebnice la suflet. Și astfel începu o viață de chin pentru biata fată vitregă.

– De ce trebuie să stea cu noi la masă găsculița asta proastă? ziceau surorile vitrege. Dacă vrea să mănânce, trebuie să muncească. Locul ei e la bucătărie!

Așa că îi luară straietele cele frumoase și o puseră să se îmbrace cu o rochie cenușie și ponosită și să se încalțe cu sațoți de lemn.

– Ia uitați-vă ce mândrețe de prințesă și ce dichisită e! ziseră ele râzându-și de ea și o goniră în bucătărie.

Și tare din greu mai muncea copila din zori și până-n noapte și în fiecare zi se scula înainte de răsăritul soarelui, căra apă, făcea focul, gătea și spăla. Și ca și cum n-ar fi fost de ajuns, surorile cele vitrege nu conteneau să-i facă viața și mai grea și ca să-și bată joc de ea, vărsau mazărea și linteia în cenușă și copila trebuia să le aleagă din nou bob cu bob din funingine. Iar seara pica moartă de oboseală de atâta muncă și, cum n-avea alt pat, se cuibărea lângă foc, în cenușă. Și fiindcă din pricina asta rochia și fața îi erau totdeauna murdare de cenușă, fetele mașterei o botezară Cenușăreasa.

Într-o zi, tatăl fetelor se pregăti să plece la târg și le întrebă pe cele două fete vitrege ce să le aducă când s-o întoarce.

– Straie frumoase, zise prima.

– Și mie nestemate și podoabe scumpe, zise și cealaltă.

– Și tu, Cenușăreaso, tu ce vrei să-ți aduc? își întrebă tatăl copila.

– Prima rămurea ce se va agăta de pălăria dumitale în drum spre casă, pe aceea, tată, s-o rupi și să mi-o aduci.

Omul făcu precum i se spusese și cumpără din târg rochii minunate și nestemate și giuvaeruri pentru cele două fiice vitrege. Și în drum spre casă, trecând călare printr-un desiș de pădure, o crenguță de alun se agăta de pălăria lui și i-o dădu jos de pe cap. Și amintindu-și rugămintea Cenușăresei, omul rupse crenguța și o luă cu el. Iar când ajunse acasă le dădu fetelor vitrege ce-și doriseră și Cenușăresei îi dădu crenguța de alun. Fata îi mulțumi, luă crenguța și o sădi pe mormântul mamei sale și plânse atât de amarnic, că lacrimile ei udară rămureaua. Și crenguța prinse rădăcini și nu trecu mult și se făcu o frumusețe de copac. De trei ori pe zi se ducea Cenușăreasa la mormânt, se așeza sub copac și plângea și se ruga, și de fiecare dată o mică pasăre albă

poposea în alun, iar dacă Cenușăreasa își punea o dorință, păsăruica pe dată i-o împlinea.

Și se întâmplă că odată împăratul din acel ținut dădu sfoară-n țară că va ține un bal mare, care avea să dureze trei zile și la care urma să fie poftite toate fetele frumoase din împărăția sa pentru ca fiul său, prințul moștenitor, să-și aleagă dintre ele viitoarea soată. Fetele vitrege nu mai putură de bucurie când auziră că fuseseră și ele poftite și o chemară iute pe Cenușăreasa și-i spuseră:

– Ia vino și piaptănă-ne! Și pe urmă lustruiește-ne condurii și să ne închei și cataramele, că mergem la bal la palat!

Cenușăreasa se supuse, dar plânse amarnic, pentru că ar fi vrut și ea să meargă cu ele la bal, așa că o rugă din suflet pe mașteră să o lase și pe ea la petrecere.

– Tu, la bal? zise mama vitregă. Plină de cenușă și murdară și vrei să te duci la bal? N-ai nici strai, nici conduri și-ți arde de dans!

Dar cum Cenușăreasa nu se dădea bătută cu una, cu două, maștera îi zise:

– Ți-am pus un blid de linte în cenușă. Dacă o alegi în două ore, te las să mergi la petrecere.

Copila fugi în grădină prin ușa din dos și începu să strige:

– Blânzi porumbei și turturele și toate păsările cerului, veniți și ajutați-mi s-aleg linte!

*„Bobul bun în bliduleț
Bobul rău în cioculeț“*

Și nici nu termină bine, că doi porumbei albi intrară în bucătărie pe fereastră, și apoi veniră turturelele, și după ele toate păsările cerului se buluciră înăuntru foșnind din aripi și se lăsară pe cenușa amestecată cu linte. Și porumbeii începură să ciugulească mișcându-și capetele în sus și în jos și toate celelalte păsări începură și ele să ciugulească până ce aleseră toate boabele. Nici nu se făcuse un ceas de când se

apucaseră de curătat linte și deja sfârșiseră treaba și își luaseră zborul. Bucuroasă, copila îi duse mașterei linte aleasă, încredințată că acum o să-i dea voie să meargă și ea la bal, dar femeia o repezi numaidecât:

– Nu, Cenușăreaso, degeaba mă rogi să te iau cu noi, că n-ai nici straie de bal și nici nu știi să dăntuiești; o să fii de râsul lumii...

Dar cum Cenușăreasa începuse să plângă, maștera se înduplecă și-i zise:

– Uite, dacă poți să alegi două blide de linte din cenușă într-un ceas, atunci te iau cu noi la petrecere.

Vezi însă că femeia zisese așa numai fiindcă se gândea că fata n-are cum să aleagă toată linte la timp. Dar după ce mamă-sa goli blidele cu linte în cenușă, Cenușăreasa fugi ca și data trecută în grădină și începu să strige:

– Blânzi porumbei și voi, turturele, și toate păsările cerului, veniți și ajutați-mi să aleg linte

*„Bobul bun în bliduleț,
Bobul rău în cioculeț.“*

Și iarăși nici nu-și termină bine vorbele, că îndată doi porumbei albi zburară pe fereastră în bucătărie și după ei veniră turturelele și apoi toate păsările cerului poposiră lângă grămăjoara de cenușă, fâlfâind din aripi. Și porumbeii începură să ciugulească mișcându-și întruna căpșoarele, și toate celelalte păsări se puseră și ele pe ciugulit și în nici jumătate de oră toată linte era aleasă și păsările își luaseră deja zborul.

Fata îi arată mașterei blidele cu linte curată și era bucuroasă peste poate, fiindcă se gândea că de data aceasta sigur or s-o ia și pe ea la bal.

– În zadar te-ai muncit, Cenușăreaso, îi zise însă maștera, că tot nu poți să mergi cu noi; n-ai nici straie de bal și nici nu știi să dăntuiești; ce, vrei să ne faci de rușine?

Și zicând astfel, îi întoarse spatele fetei și se grăbi la petrecere împreună cu fetele ei.

Rămasă singură acasă, Cenușăreasa se duse la mormântul mamei sale și așezându-se sub alun, grăi așa:

*„Scutură-te, scutură-te peste mine, copac frumos
Și-n aur și-argint îmbracă-mă de sus până jos.“*

Și numaidecât păsăruica din copac azvârli la picioarele fetei o rochie muiată în fir de aur și argint și o pereche de conduri brodați cu mătase și argint, iar fata se îmbracă în grabă și se duse la bal. Maștera nu o recunoscuse însă și se gândi că era vreo prințesă de prin alte meleaguri, atât de frumoasă era în rochia ei țesută din fir de aur și argint. Și nici ei, nici celor două fete nu le trecu măcar prin minte că ar putea fi Cenușăreasa, fiindcă o credeau acasă, alegând linte din cenușă.

Prințul însă, cum o văzu pe fată, îi ieși înainte și, luând-o de mână, o pofti la dant. Și nici că mai dăntui cu alta, iar când venea cineva s-o poftească la dant, prințul îi spunea:

– Ia pe alta, ea e aleasa mea!

Și astfel dăntuiră împreună, iar când crucea nopții se lăsa spre ziuă, fata vru să plece acasă.

– Merg cu tine, să-ți țin de urât până acasă.

Dar gândul lui era să afle cât mai iute a cui era fata aceea frumoasă ca o cadră.

Numai că Cenușăreasa făcu ce făcu și izbuti să scape de el și ținând-o într-o fugă până acasă, se ascunse în porumbar. Feciorul de împărat însă îi luă urma și apoi așteptă până ce tatăl Cenușăresei ajunse acasă și îi spuse că fata cea necunoscută cu care dăntuise el se pitulase în porumbar. Bătrânul se gândi așa într-o doară: „Măi să fie, oare n-o fi Cenușăreasa?“ dar când îi aduseră un topor și un târnăcop și dărâmă toată căsuța, nu găsi pe nimeni înăuntru. Iar când intrară în casa abia luminată de un opaiț de pe cămin,

o văzură pe Cenușăreasa cuibărită în cenușă, îmbrăcată în aceeași rochie murdară și ponosită.

Căci vezi că fata sărise numaidecât din porumbar și alergând într-un suflet la mormântul mamei sale, se dezbracă de straietele cele frumoase și le lăasă sub alun, iar pășăruica cea albă le luă înapoi. Apoi Cenușăreasa se îmbracă iar în hainele ei zdrențaroase și când ajunsese acasă, se cuibări cum îi era obiceiul în cenușa de lângă vatră.

A două zi fu iar bal la palat și după ce părinții cu surorile vitrege plecară la petrecere, Cenușăreasa se duse din nou sub alunul de pe mormântul mamei sale și zise:

*„Scutură-te, scutură-te peste mine, copac frumos
Și-n aur și argint îmbracă-mă de sus până jos.“*

Și-atunci pășăruica cea albă îi azvârli o rochie încă și mai minunată decât data cealaltă, iar când fata intră în sala de bal înveșmântată în rochia aceea, toți se minunară de frumusețea ei. Feciorul împăratului abia o așteptase să apară și când o văzu, o luă de mână și nu dăntui cu nimeni alta, decât numai cu ea. Iar când alți prinți încercau să o invite la dans, le spunea:

– Ia pe alta, ea e aleasa mea!

Când cumpăna nopții se înclină iar spre ziuă, Cenușăreasa vru să se facă nevăzută, dar prințul o porni pe urmele ei ca să vadă în ce casă intra. Fata însă iar făcu ce făcu și scăpându-i printre degete, se furișă în grădina din spatele casei unde creștea de mult un păr înalt și mândru cu pere minunat de gustoase; Cenușăreasa se cățără sprintenă ca o veveriță printre crăci, iar fiul împăratului rămase uitându-se în jur, neștiind unde dispăruse.

Nu trecu mult și se înapoie și stăpânul casei, iar prințul îi zise:

– Fata cea necunoscută mi-a scăpat din nou și după câte-am văzut, parcă s-a suit în părul ăsta.

Bătrânul iar se gândi: „Măi să fie, oare n-o fi Cenușăreasa?“ și luând un topor, doborî pomul, dar nu găsiră pe nimeni pitulat prin crăcile părului.

Iar când intrară în casă, o văzură pe Cenușăreasa culcată ca întotdeauna pe grămada de cenușă, căci fata sărise de cealaltă parte a pomului, dusese înapoi rochia cea frumoasă la mormântul mamei sale și își pusese iar haina ei cea ponosită.

A treia zi, după ce părinții și surorile vitrege plecară din nou la bal, Cenușăreasa se duse din nou la mormântul mamei sale și se rugă alunului:

*„Scutură-te, scutură-te peste mine, copac frumos
Și-n aur și argint îmbracă-mă de sus până jos.“*

Iar de data aceasta, păsăruica îi azvârli o rochie nemaivăzut de frumoasă și mult mai mândră decât celelalte două și o pereche de conduri turnați numai în fir de aur. Și când ajunse la bal înveșmântată astfel, toată lumea rămase mută de uimire în fața frumuseții ei neîntrecute. Și din nou fiul împăratului dăntui numai cu ea și când cineva voia să o poftască la danț îi spunea:

– Ia pe alta, ea e aleasa mea!

Vremea se scurse repede și când noaptea era pe trecute, Cenușăreasa dădu iar să plece și feciorul de împărat tare ar fi vrut să se ducă după dânsa, numai că fata izbuti și de astă dată să se facă nevăzută cu atâta iuteală, că prințul iar îi pierdu urma.

Însă ce să vezi, prințul, care ținea neapărat să afle cine era frumoasa cea necunoscută, pusese la cale un vicleșug și poruncise să se ungă din vreme treptele palatului cu smoală. Și cum fugi fata în jos pe trepte, condurul stâng îi rămase lipit în smoală. Prințul îl luă și văzu că era mic și gingaș și făcut cu totul și cu totul din fir de aur. A doua zi de dimineață, se duse la tată-său, împăratul, și arătându-i condurul, îi zise:

– Nimeni alta nu-mi va fi soată decât fata pe al cărei picior se potrivește acest condur de aur.

Tare se mai bucurară surorile vitrege când prinseră de veste, fiindcă amândouă aveau picioare mici. Iar când prințul ajunsese și la casa lor ca să pună fetele să încerce condurul, fata cea mare se duse în camera ei cu mamă-sa și dădu să-l încalțe. Dar degetul mare nu-i încăpea defel, că tare mic mai era condurul.

– Taie-ți degetul mare, îi zise atunci mamă-sa și-i dădu un cuțit. Că dacă o să fii împărăteasă n-o să mai ai nevoie să mergi pe jos.

Fata o ascultă și își reteză degetul, apoi încălță condurul cum putu, încercând să-și înfrângă durerea, și ieși din casă să o vadă prințul. Acesta o sui pe cal alături de el și porni spre palat, gândind că era aleasa inimii lui. Dar drumul trecea pe lângă mormântul mamei Cenușăresei și când ajunseră în dreptul lui, numai ce auziră doi porumbei care începură să zică dintre rămurișul alunului:

*„Uită-te la condur cu luare aminte,
E plin de sânge, fata te minte,
Prea mic e condurul pentru ea,
Te-așteaptă pe-aproape mireasa ta.“*

Așa că prințul se uită la condur și când văzu sângele șiroind din el, întoarse calul și o duse acasă pe prefăcuta mireasă și spuse că nu ea e aleasa lui; o puse apoi și pe cealaltă fată a mașterei să încerce condurul. Fata se duse în odaia ei și încălță condurul și toate degetele îi încăpeau bine în el, numai călcâiul îi rămânea pe afară.

– Taie-ți o bucată din călcâi, îi zise și ei mamă-sa și-i întinse un cuțit. Când o să fii împărăteasă n-o să mai ai nevoie să mergi pe jos.

Fata o ascultă și-și reteză o bucătică din călcâi, apoi se încălță, cu chiu, cu vai, încercând să-și stăpânească durerea și ieși afară s-o vadă prințul. Și feciorul împăratului o sui și pe

ea alături de el pe cal, crezând că ea era aleasa lui, dar când trecură din nou pe lângă alunaș, cei doi porumbei se porniră iar să strige:

*„Uită-te la condur cu luare aminte,
E plin de sânge, fata te minte.
Prea mic e condurul pentru ea,
Te-așteaptă pe-aproape mireasa ta.“*

Printul se uită atunci la piciorul fetei și văzu cum șiroia sângele din condur de-i umpluse ciorapii albi. Și iar întoar-se calul și o duse acasă pe mireasa cea prefăcută.

– Nici asta nu e mireasa cea adevărată! zise el. Nu mai aveți vreo altă fată?

– Nu, numai pe ele le avem, zise tatăl fetelor... Acu' e drept că ar mai fi una... de la nevasta mea dintâi... da' e o biată Cenușăreasă, cu nici un chip nu poate fi ea mireasa...

Printul ceru de îndată să vadă fata, dar maștera se repezi numaidecât și zise:

– Da' cum se poate așa ceva, Măria ta, că e prea murdară să se înfățișeze în lume!

Dar printul nici nu vru să audă și atâta stărui pe lângă ei, că nu avură încotro și trebuiră să o cheme pe Cenușăreasa. Fata însă avusese grijă și se spălase din vreme pe față și pe mâini și când fu adusă în fața printului, îi făcu o plecăciune, iar acesta îi dădu să încerce condurul de aur.

Cenușăreasa se așeză pe un scaun, își scoase sabotul de lemn din picior și încălță condurul și, ce să vezi, pantofiorul de aur îi venea ca turnat! Iar când se ridică de pe scaun și printul se uită mai cu băgare de seamă la ea, o recunoscă pe dată pe frumoasa necunoscută cu care dăntuise trei seri la rând și strigă bucuros peste măsură:

– Aceasta e mireasa cea adevărată!

Maștera și surorile vitrege ale Cenușăresei se îngroziră auzindu-l ce zică și păriră de pizmă și turbare. Dar printul o sui pe Cenușăreasa pe cal lângă el și plecă spre palat; iar

când ajunseră în dreptul alunului, cei doi porumbei albi se porniră să strige:

*„Uită-te la condur cu luare aminte,
Nu-i pic de sânge, fata nu minte.
Condurul nu e prea mic pentru ea,
Aceasta e-adevărata mireasă a ta.“*

Și zicând astfel, cei doi porumbei își luară zborul din alun și se așezară pe umerii Cenușăresei, unul la dreapta și altul la stânga, și-acolo rămaseră tot drumul până la palatul împărațesc.

Se făcu și sorocul să se prăznuiască nuntă, iar cele două fete ale mașterei veniră la palat și încercară să se dea pe lângă Cenușăreasa, doar-doar or avea și ele parte de o fărâmbă din norocul ei. Iar când mirii se îndreptară spre biserică, sora mai mare se așeză de-a dreapta Cenușăresei, iar cea mică de-a stânga ei, și porumbeii de pe umerii miresei le ciuguliră fiecareia câte un ochi. Iar când ieșiră din biserică, își schimbară locurile și porumbeii le ciuguliră și celălalt ochi. Și astfel, pentru răutatea și prefăcătorii lor, fură pedepsite să umble oarbe prin lume, câte zile mai aveau de trăit pe pământ.

Scufița Roșie

A fost odată ca niciodată, a fost odată o fetiță atât de drăgălașă că toată lumea o îndrăgea din cale afară. Dar bunicuța copilei o iubea mai presus de toți ceilalți și nu mai știa ce daruri să-i facă de dragă ce-i era. Odată îi dăruie nepoței o scufiță din catifea roșie și atât de bine îi stătea fetei cu ea, încât nu mai vru să poarte nimic altceva. Și astfel se face că oamenii locului o botezară Scufița Roșie.

Într-o zi, mama o chemă pe fetiță și-i spuse:

– Uite, Scufița Roșie, ți-am pregătit o bucată de chec și o sticlă cu vin să le duci bunicuței; e bolnavă și tare slăbită și bunătățile astea or s-o mai întremeze. Bine-ar fi să pornești la drum pe răcoare și să nu te îndepărtezi de potecă; și fii cu băgare de seamă pe unde mergi, să nu care cumva să cazi și să spargi sticla cu vin; iar când ajungi la bunicuța, nu uita să-i spui „bună dimineată“ și vezi să nu-ți alunece ochii prin toate cotloanele odăii!

– Așa o să fac, îi răspunse Scufița Roșie, și porni la drum, căci bunicuța locuia în pădure și-avea de mers cale de vreun ceas până la ea.

Dar nici nu intră bine în codru, că îi tăie calea un lup. Fetița însă nu știa ce dihanie rea era lupul, așa că nu se sperie de el.

– Ziua bună, Scufița Roșie, îi zise lupul.

– Bună să-ți fie inima, lupule, îi răspunse copila.

– Încotro ai pornit-o așa de dimineată?

- Mă duc la bunica.
- Și ce duci în șorțuleț? o mai întrebă lupul.
- Ia, niște chec și vin; checul l-a făcut mama ieri, așa că îi duc și bunicuței să se ospăteze, că e cam slăbită de boală.
- Și unde stă bunicuța ta, Scufiță Roșie?
- Păi, să tot fie la jumătate de ceas de-aici; chiar lângă casa bunicii sunt trei stejari strașnici și mai jos e-un aluniș, nu se poate să nu-l știi.

„Îmmm, ce bucățică fragedă e fetița asta, își zise lupul în sinea lui, și ce ospăț delicios ar fi, mult mai bun decât bătrâna aceea ațoasă! Da' trebuie să fiu tare șiret și cu băgare de seamă ca să pun laba pe amândouă.“

Așa că o însoți pe fetiță o bucată de drum, după care îi zise:

- Ia uite, Scufiță Roșie, ce flori frumoase cresc pe aici și tu nici nu le bagi în seamă! Și parcă nici n-auzi ce duios cântă păsărelele. Mergi așa serioasă de parcă te-ai duce la școală, în loc să te bucuri de frumusețile astea. Ia uite ce vesel e totul în jurul tău!

Scufița Roșie se uită în sus și văzu razele jucăușe ale soarelui printre copaci și apoi băgă de seamă florile minunate care împestrău pădurea și se gândi:

- Ce-ar fi să-i duc bunicuței un buchetel de flori, cred că tare s-ar mai bucura. Și-apoi e așa de devreme că n-am cum să n-ajung la timp.

Și zicându-și astfel, se depărtă de cărare și se adânci în pădure să culeagă flori. Și cum culegea una, vedea alta și mai frumoasă și uite așa se afunda și mai adânc în inima codrului.

Dar vezi că în ăst timp, lupul se duse într-un suflet la casa bunicii și cum ajunsese, bătu la ușă:

- Cine-i acolo? întrebă bunicuța.
- Eu sunt, Scufița Roșie, îi răspunse lupul. Ți-am adus chec și vin, vină dară și deschide-mi ușa!
- Trage zăvorul, veni răspunsul bunicuței. Că tare sunt slăbită și nu mă pot da jos din pat.

Lupul trase zăvorul, trânti ușa de perete și fără o vorbă se duse direct la bunicuță și o mîncă. Apoi se îmbrăcă cu hainele bătrânicii, își puse boneta pe cap, se întinse în pat și trase draperiile.

În timpul acesta, Scufița Roșie alergase de colo până colo prin pădure culegând flori și când își umplu brațele de nu le mai putea duce, își aminti de bunicuță și porni spre ea.

Mare îi fu mirarea când văzu ușa deschisă vraiste, iar când intră în odaie o cuprinse o neliniște cum nu mai simțise până atunci și-și zise în gând: „Doamne, ce-o fi oare de nu mă simt azi în apele mele aici, că doar tare mai îmi place să-mi petrec timpul cu bunicuța!“

– Bună dimineata, bunicuțo! zise ea cu glas tare, dar cum nu primi nici un răspuns, se duse lângă pat și trase la o parte draperiile.

Bunicuța stătea în pat, cu fața ascunsă sub bonetă, și nu arăta deloc ca de obicei.

– O, bunicuțo, zise Scufița Roșie, dar ce urechi mari ai!

– Păi le am așa ca să te-aud mai bine, veni răspunsul.

– Și ce ochi mari ai, bunicuțo! mai zise fetița.

– Da, ca să te văd mai bine, drăguțo.

– Dar, bunicuțo, ce mâini lungi ai! continuă Scufița Roșie.

– Ca să te pot îmbrățișa mai bine.

– Vai, bunicuțo, dar ce gură mare ai!

– Ca să te pot mânca mai bine!

Și nici nu termină bine lupul de zis aceste cuvinte, că odată tâșni jos din pat și o înghiți cu totul pe Scufița Roșie.

Apoi, după ce-și puse burta la cale, se sui din nou în pat, adormi buștean și începu să sforăie de zor. Dar tocmai atunci se întâmplă să treacă pe acolo pădurarul și când auzi sforăiturile acelea grozave, se gândi: „Ar trebui să intru să văd dacă bunicuța n-are cumva nevoie de ceva.“

Așa că intră în odaie și, când se apropie de pat, dădu cu ochii de lupul care dormea dus.

– Ia uite pe cine găesc eu aici, păcătosule! zise pădurarul. De când vreau să pun mâna pe tine!

Dar taman când să-l împuște, îi trecu prin minte că poate lupul o înghițise pe bunică și se gândi că, cine știe, mai putea să o salveze, așa că luă o pereche de foarfeci mari și se apucă să spintece burta dihăniei adormite. Nici nu începu bine, că și văzu scufița cea roșie și lucioasă a fetiței și după încă două tăieturi, fetița sări afară din burta lupului, plângând:

– Doamne, ce spaimă am tras! Și ce întuneric era acolo-n burtă!

Și apoi pădurarul o scoase afară și pe bunicuță, care era vie și teafără, dar abia mai putea răsufla.

Între timp, Scufița Roșie aduse o mulțime de pietre cu care umplură burta lupului și când dihania se sculă și vru să o ia la sănătoasa, nu mai putu, fiindcă pietrele erau prea grele, și odată căzu jos și-și dădu duhul.

Ei, și ce se mai veseliră apoi cu toții! Pădurarul jupui lupul și-i luă blana, bunicuța mâncă checul și bău vinul și se întremă de-a binelea, iar Scufița Roșie își zise: „Câte zile oi avea n-o să mă mai depărtez de potecă și n-o să mai alerg prin pădure, că doar mi-a spus mama să mă păzesc!“

Povestea mai spune că după pățania asta s-a întâmplat ca Scufița Roșie să-i ducă din nou bunicuței de-ale gurii și iar i-a tăiat calea un lup care a încercat să o păcălească cu moamele. Numai că de data aceasta n-a mai avut nici un spor, pentru că fetița știa deja ce-i poate pielea dihăniei, așa că nu se abătu cu nici un chip din drum până la căsuța din pădure; și odată ajunsă, îi povesti bunicuței cum se întâlnise cu lupul și cum acesta îi dăduse binețe, dar avea o privire atât de haină, încât era sigură că ar fi mâncat-o, dacă nu se aflau la vedere, pe poteca unde oricând putea să dea cineva peste el.

– Păi dacă zici așa, îi spuse bunicuța, o să încuiem ușa ca să n-aibă cum să intre.

Nu trecu mult și lupul bătu la ușă, zicând:

– Haide, bunicuțo, deschide-mi ușa, sunt eu, Scufița Roșie, ia, ți-am adus niște chech!

Dar cum din casă nu veni nici un răspuns, lupul cu părul sur dădu cât dădu târcoale casei, după care sări pe acoperiș, făcându-și socoteala să aștepte până o pleca fetița acasă pe înserat și atunci să se ia după ea și să-i facă de petrecanie în inima întunecată a pădurii. Numai că bunicuța, care îi ghicise gândurile, îi zise Scufitei Roșii:

– Știi troaca din fața casei. Am făcut ieri niște cârnați, așa că ia tu găleata de colo, umple-o cu apa în care i-am fiert și toarn-o în troacă.

Fetița făcu întocmai cum îi spusese bunicuța și îndată mirosul de cârnați ajunse la lup și dihania începu să adulmece și să-și întindă gâtul ca să dibuie dincotro venea mirosul și atâta se întinse că odată nu se mai putu ține pe picioare și alunecă pe acoperiș până căzu în troacă și se înecă.

Iar Scufița Roșie o porni voioasă spre casă și nimeni nu avu a se plânge vreodată de purtarea ei.

Muzicanții din Bremen

A fost odată un om și avea omul acesta un măgar care ani de-a rândul îi cărase fără-ncetare sacii cu boabe la moară; dar de la o vreme îl cam lăsaseră puterile pe bietul măgar și nu mai putea duce povara, așa că stăpânu-său se gândi că mai bine era să nu mai strice nutrețul pe el.

Numai că măgarul simți că nu-l așteaptă zile bune și într-o bună zi fugi de acasă și o porni spre Bremen. Își făcuse el socoteala că acolo s-ar fi putut face muzicant la oraș.

Merse el ce merse și numai ce dădu peste un ogar care zăcea în mijlocul drumului, răsuflând ca unul care alergase până îi ieșise sufletul.

– Da' ce răsuflă așa din greu, dulăule? îl întrebă măgarul.

– Vai de zilele mele, îi răspunse ogarul, tare sunt bătrân și cum din ce în ce mă lasă puterile și nu mai pot alerga după vânat, stăpânu-meu a vrut să-mi facă de petrecanie, așa că mi-am luat lumea în cap; da' nu știu, zău, cum o să-mi câștig pâinea de aci înainte.

– Ia ascultă, îi zise măgarul, eu mă duc la Bremen, să mă fac muzicant la oraș; ce-ar fi să mergi cu mine, eu să cânt la lăută și tu să bați la toba mare?

Zis și făcut, și uite așa își văzură de drum împreună. Nu trecu mult și dădură peste o pisică, jalnică și amărâtă peste poate.

– Da' tu ce-ai pățit, mustăcilă, de ești atât de necăjită? o întrebă măgarul.

– Păi cum să-mi mai ardă de veselie când sunt în primejdie de moarte? răspunse pisica. Uite ce bătrână sunt și nu mai am colți mai deloc și nu-mi mai vine să fugăresc șoarecii; de-ar fi după mine, aș toarce toată ziua lângă sobă; așa că stăpână-mea și-a pus în gând să mă înece și, cum am prins de veste, am și tulit-o de-acasă. Dar nu știu încotro s-o apuc.

– Păi vino cu noi la Bremen, că tot ești pricepută la cântări miorlăite, așa că ești bună de muzicant.

Se gândi pisica ce se gândi și până la urmă se întovărăși cu măgarul și dulăul. Și tot mergând așa, fugarii trecură pe lângă o fermă și văzură un cocoș cocotat pe o poartă, care cânta „cucurigu“ cât îl ținea gura de tare.

– Da' ce-i cu tine, măi cocoșule, de nu mai conțenești cu cântatul? îl întrebă măgarul.

– Uite, vestesc și eu zi senină, că azi Maica Domnului spală hăinuțele Pruncului Isus și trebuie să se usuce la timp; da' tare sunt mâhnit, căci duminică sosesc oaspeți și stăpână-mea i-a spus bucătarului că vrea să-i ospăteze cu supă de cocoș; așa că până aici mi-a fost, în seara asta s-a zis cu mine. De-aia cânt și eu acu', cât mai pot.

– Nu te mai necăji dintr-atât, pintenatule, îi zise măgarul. Hai și tu cu noi la Bremen, că sigur ți-ar fi mai bine decât să-ți aștepți moartea pe-aici! Și dacă o să cânti și tu cu noi, o să facem orchestră pe cinste!

Cocoșul se învoi și plecară mai departe tuspatru, dar cum până în oraș era cale mai lungă de-o zi, făcură peste noapte popas într-o pădure.

Măgarul și dulăul își găsiră culcuș sub un copac mare, pisica se cuibări în rămuriș, iar cocoșul se sui tocmai în vârf, unde se simțea el mai la adăpost. Și ca să fie mai sigur, înainte de a a-l prinde somnul, își mai făcu o dată ochii roată în cele patru zări și numai ce i se păru că vede în depărtare o lumină; așa că le dădu de veste tovarășilor săi că nu departe de ei era o casă, fiindcă zărise lumină.

– Păi dacă-i așa, zise măgarul, hai s-o pornim într-acolo, că tot nu-i prea bun adăpostul ăsta!

Atâta îi trebui dulăului, căci se gândea că nu i-ar prinde deloc rău niscaiva oase mai de soi. Așa că porniră spre locul de unde venea luminița și cu cât înaintau, luminița se întea și se făcea mai mare, până ce ajunseră la casa unui tâlhar, luminată ca ziua-n amiaza mare.

Măgarul, care era cel mai răsărit dintre ei, se apropie de fereastră și se uită înăuntru.

– Zi-ne și nouă ce vezi, urecheatule! îi spuse cocoșul.

– Ce văd? răspunse măgarul. Păi văd o masă plină cu toate bunătățile de mâncat și de băut și niște tâlhari care se ospătează.

– Taman ce ne-ar trebui și nouă, zise cocoșul.

– Da, ce-aș mai vrea și eu să fim în locul lor! făcu și măgarul.

Așa că animalele se sfătuiră cum să-i gonească pe hoți din casă și în cele din urmă le veni o idee. Măgarul se sprijini cu picioarele din față de marginea ferestrei, dulăul se sui în spinarea lui, pisica în spinarea dulăului și cocoșul se cocoță pe capul pisicii. Și după ce fură gata, se porniră ca la un semn să cânte toți, fiecare pe limba lui, adică măgarul să ragă, ogarul să latre, pisica să miaune și cocoșul să strige „cucurigu“, după care năvăliră pe fereastră în odaie, de se zgâlțâiră toate geamurile.

La auzul nemaipomenitei larme, tâlharii săriră ca arși de la masă, crezând că în casă năvăliseră stafii, și de spaimă o luară la sănătoasa prin pădure. Iar cei patru tovarăși se așezară în locul lor la masă și cum bucatele rămase le erau mai mult decât îndeajuns, se îndopară de parcă îi aștepta Postul Paștelui.

După ce terminară, muzicanții stinseră lumina și fiecare își căută câte un culcuș, după potrive și placul său. Măgarul se culcă pe un maldăr de paie în curte, dulăul după ușă, pisica pe cuptor aproape de vatra caldă și cocoșul se cocoță pe o grindă de sub pod; și cum erau frânți de osteneală după atâta drum, adormiră pe dată.

Trecuse de miezul nopții când tâlharii văzură din depărtare că nu mai ardea lumina în casă și, cum locul părea cufundat în tăcere, mai-marele lor le zise că prea se speriaseră din cale afară și-și trimise unul din fărtați să cerceteze locul.

Cum nu auzi nici o mișcare prin casă, tâlharul se duse în bucătărie să aprindă o lumânare și crezând că ochii scântietori ai pisicii erau niște bucăți de jărat, apropiu de ei un chibrit să-l aprindă; dar pisicii nu-i ardea de glume și odată îi sări în față, scuipându-l și zgâriindu-l. Hoțul se sperie de moarte și o luă la fugă spre ușa din dosul casei, dar dulăul, care dormea după ușă, țâșni și-l mușcă de picior; tâlharul o ținu într-o goană prin curtea casei, dar când trecu pe lângă căpița de fân, măgarul îi dădu o copită zdravănă cu piciorul din spate, iar cocoșul, care se trezise de atâta larmă și-și venise bine în fire, începu să cânte din răspuțeri „cucurigu“.

Hoțul alergă într-un suflet la căpetenia lor și cum ajunsese porni de-i zise:

– Văleu, dacă-ați ști ce vrăjitoare afurisită s-a aciuiat în casă și cum m-a scuipat și m-a zgâriat pe față cu ghearele ei cele lungi! Iar la ușă e un om cu un cuțit, uite cum mi l-a înfipt în picior! Și în curte am dat de un căpcăun negricios care m-a cotonogit cu un par; iar pe acoperiș era un judecător care tot striga „Aduceți-l pe tâlhar! Aduceți-l pe tâlhar!“ Așa că n-am știut cum să-mi iau mai repede tălpășița de-acolo.

Tălharii au prins frică de casă după această pățanie și nu le-a mai trebuit, dar cei patru muzicanți din Bremen se simțeau atât de bine acolo, încât nici că s-au mai dat duși.

Și uite-așa v-am spus povestea asta, pe care tocmai ce-am auzit-o și eu de la un alt povestitor... și, dacă v-a plăcut, spuneți-o și voi mai departe, s-o audă și alții...

Fata fără mâini

A fost odată un morar și morarul ăsta de la o vreme sărăcise atât de tare, că nu mai rămăsese cu nimic în afară de moară și un măr mare care crescuse în spatele morii.

Odată, când se duse în pădure după lemne de foc, îi răsări în cale un bătrân pe care nu-l mai văzuse în viața lui și care-i zise:

– De ce te chinuiești tăind la lemne? Te fac eu bogat, dacă făgăduiești să-mi dai ce ai în spatele morii.

„Ce altceva ar putea să-mi ia decât mărul?“ se gândi morarul și acceptă târgul, dându-i în scris străinului că-și va ține făgăduiala.

Străinul însă îi râse în față în bătaie de joc și-i zise:

– Peste trei ani mă întorc să-mi iau ce mi se cuvine, și apoi își văzu de drum.

Când ajunse acasă, nevastă-sa ieși în întâmpinarea omului și-l întrebă:

– Ia zi-mi, bărbate, de unde ne-a venit așa dintr-o dată toată bogăția asta? Că nu știu cum se face, da' toate cuferele și sipetele sunt pline cu de toate și n-a fost nimeni pe-aici să ne-aducă nimic.

– Ia, de la un străin pe care l-am întâlnit în pădure, îi răspunse omul; mi-a zis că mă face bogat dacă îi dau în schimb ce se află în spatele morii; și am făcut legământ să-i dau ce mi-a cerut, că la urma urmei putem să-i dăm mărul pentru toată bogăția asta.

– Vai, bărbate, îi zise nevasta îngrozită, trebuie că omul ăla a fost Necuratul! Că nu de măr vorbea el, ci de fata noastră, care era în spatele morii și mătura curtea.

Fata morarului era tare frumoasă și cu credință în Cel de Sus și în cei trei ani care urmară trăi cu frica lui Dumnezeu și fără urmă de păcat. Când în cele din urmă veni sorocul să o ia Necuratul, fata se primeni și apoi desenă cu cretă un cerc de jur împrejurul ei. Necuratul nu se lăsă deloc așteptat, dar nu se putu apropia de fată. Înfuriat nevoie mare, îi spuse morarului:

– Nu-i mai lăsa nici un pic de apă la îndemână, să nu se mai poată spăla, că altfel n-am nici o putere asupra ei!

Înspăimântat, morarul se supuse, iar Necuratul veni din nou în dimineata următoare, dar fata plânse și lacrimile îi spălaseră mâinile și i le lăsaseră curate, astfel că Necuratul nu se putu apropia de ea nici de data asta. Și iar îi spuse furios morarului:

– Taie-i mâinile, căci altfel nu pot s-o dovedesc!

– Vai de păcatele mele, cum să-i tai mâinile fetei? îl întrebă morarul îngrozit.

Dar Necuratul îl amenință zicându-i:

– Dacă nu faci ce ți-am cerut, să știi că te iau pe tine în locul ei.

Omul se înspăimântă de moarte și de frică îi făgădui să facă precum îi ceruse. Așa că se duse la fată și-i spuse:

– Copila mea, dacă nu-ți tai amândouă mâinile, Necuratul a zis că mă ia pe mine în locul tău și eu de frică i-am făgăduit să mă supun lui. Ajută-mă dar în necazul care a dat peste mine și iartă-mă pentru răul pe care ți l-oi pricinui!

– Tăicuță dragă, poți face ce poțesteți cu mine, doar sunt copila ta, îi zise fata și întinzându-și amândouă mâinile, îl lăsă pe taică-său să i le taie.

Necuratul se întoarse și a treia oară, dar fata plânse așa de mult și atâtea lacrimi curseseră peste cioturile mâinilor, că erau curate-curățele. Așa că Diavolul se dădu bătut, căci pierduse orice putere asupra ei.

Iar tatăl îi spuse fetei:

– Toată bogăția mea ți-o datorez ție, așa că de acu' înainte oi avea grijă de tine cum nu se poate mai bine până la sfârșitul zilelor tale.

– Nu, tăicuță, nu mai pot rămâne aici, îi răspunse însă fata. Mă duc în lume și s-or găsi oameni milostivi să-mi dea cele de trebuință traiului.

Și zicând astfel, puse de îi legară cioturile mâinilor la spate, iar când abia se crăpa de ziuă, plecă la drum și merse, și merse până se lăsă noaptea.

Și iată că ajunse la o grădină împărătească și sub clarul de lună văzu că-n grădină erau puzderie de pomi încărcăți cu fructe minunate, dar nu putea intra, pentru că un șant lat și adânc și plin cu apă apăra livada de cei nepoftiți.

Și cum mersese toată ziua și o chinuia foamea, căci nu mâncase nimic pe drum, se gândi: „Ce bine-ar fi dac-aș putea intra în livadă să mănânc niște fructe, altfel o să mă doboare foamea!“

Apoi îngenunche și începu să se roage și să-l cheme în ajutorul ei pe bunul Dumnezeu. Și odată se pogorî la ea un înger și împărți apele în două, astfel că fata trecu șantul și intră în livadă, împreună cu îngerul.

Fata văzu un păr cu roade minunate, dar toate erau numărate, așa că apucă cu gura o pară drept din pom și o mănăcă să-și astâmpere foamea, dar nu se mai atinse de altele.

Paznicul livezii o zărise, dar cum văzuse și îngerul, se gândi că poate fata era vreo stafie și de frică își ținu gura și nu cuteză nici să strige după ajutor, nici să-i vorbească fetei. Mulțumită că își potolise foamea, fata se duse și se ascunse printre tufișurile din grădină să se odihnească.

A doua zi dimineață, împăratul din acel ținut veni în livadă și numără perele, dar văzând că una lipsea și nu era nici căzută din pom, îl întrebă pe paznic ce se întâmplase.

– Azi noapte, îi răspunse paznicul, a intrat în livadă o stafie fără mâini care a mâncat para cu gura, drept din pom.

- Da' cum a trecut stafia apa, vru să știe împăratul, și unde s-a dus după ce-a mâncat para?

- A coborât un duh din ceruri, înveșmântat în alb, și a împărțit apele în două ca să treacă stafia șanțului. Și cum era pesemne un înger, m-am speriat și nu i-am iscodit, nici n-am strigat după ajutor. Și după ce-a mâncat para, stafia a dispărut.

- O să stau și eu de veghe cu tine la noapte, îi răspunse împăratul, să văd de găiești adevărul.

Când se lăsă întinericul, împăratul se duse în livadă însoțit de un popă, care urma să stea de vorbă cu stafia, și toți trei se duseră sub pom și se puseră pe așteptat.

În crucea nopții, fata ieși dintre tufișuri, se duse la pom și iar apucă cu gura o pară și o mîncă, iar în tot timpul ăsta, îngerul înveșmântat în alb șezu alături de ea. Atunci se arătă preotul și întrebă:

- De unde vii, din ceruri sau de pe pământ? Și ce ești, stafie sau făptură omenească?

- Vai mie, răspunse fata, nu sunt stafie, sunt doar o biată făptură părăsită de toți în afară de Dumnezeu.

- Te-or fi părăsit toți, dar eu n-o să te părăsesc, îi zise împăratul, care se înduioșase de ea, și o duse la palat.

Și cum fata era nespus de frumoasă și de bună la suflet, împăratul o îndrăgi peste poate și puse de i se făcură niște mâini de argint și apoi o luă de soată.

Anul următor, împăratul plecă la luptă, așa că își încredință tânăra împărăteasă care rămăsese grea în grija mamei lui, căreia îi zise:

- Când i-o veni sorocul să nască, vezi de ea și îngrijește-o cum poți mai bine și trimite-mi numaidecât scrisoare să-mi dai de veste.

Nu trecu mult și împărăteasa născu o mândrețe de băiat, iar bătrâna mamă se grăbi să-i scrie feciorului ca să-i dea vestea cea bună.

Numai că în drumul lui, solul poposi lângă un pârâu și cum mersese cale lungă să-i ajungă, îl luă somnul.

Iar cât el dormi, Necuratul, care n-avea alt gând decât să-i facă rău tinerei împărătese, schimbă răvașul cu altul în care-i scrise împăratului că soția sa născuse o pocitanie.

Împăratul se cutremură la vestea primită și fu tare tulburat, dar trimise răspuns mamă-sii să fie cu mare băgare de seamă cu regina și să o îngrijească cât s-o putea de bine până la întoarcerea lui.

Solul făcu cale întoarsă cu scrisoarea, dar pe drum poposi în același loc ca la venire și iar îl luă somnul. Și iar veni Necuratul și schimbă scrisoarea împăratului cu alta în care chipurile porunca să li se facă de petrecanie tinerei sale soții și nou-născutului.

Bătrâna împărătească se cutremură peste poate când citi răvașul și nu-i venea să-și creadă ochilor ce scrisese fecioru-său. Așa că îi trimise altă scrisoare, dar primi același răspuns, căci de fiecare dată Necuratul schimba răvașele, iar în ultimul chipurile împăratul chiar îi porunca mamă-sii să țină ochii și limba împărătesei până o ajunge el acasă, ca dovadă că îi împlinise voia.

Când citi aceasta, împărăteasa cea bătrână se puse pe plâns, căci nu se îndura să verse sânge nevinovat și noaptea ceru să fie vânată o ciută și să i se aducă spre păstrare ochii și limba căprioarei. Apoi îi spuse tinerei soațe:

– Nu mă-ndur să pun să-ți ia viața, cum mi-a poruncit împăratul, dar nici aici nu mai poți rămâne. Așa că ia-ți copilășul și du-te în lumea largă și nu te mai întoarce nicicând îndărăt.

Biata femeie își legă copilășul la spate și o porni la drum cu ochii plini de lacrimi. După o vreme, ajunse într-o pădure întinsă și nestrăbătută de om și, îngenunchind, se rugă la Dumnezeu, și iar i se arătă îngerul Domnului și o duse la o căsuță pe zidul căreia scria: „Toți trăim în pace aici”.

Și din casă ieși o fată albă ca zăpada și-i spuse tinerei femei „Bine-ai venit, mărită împărăteasă”, după care o duse înăuntru. Apoi luă copilășul și-l ținu la sânul mamei sale și când fu sătul, îl culcă într-o mândrețe de pătuț.

– Cum ai știut că sunt împărăteasă? o întrebă biata soață pe fată.

– Sunt un înger, îi răspunse fata, trimis de Dumnezeu ca să veghez asupra ta și a copilului tău.

Iar împărăteasa petrecu șapte ani în căsuța din pădure și fu bine îngrijită, și fiindcă era cu frică de Dumnezeu, se făcu voia Domnului și mâinile îi crescură la loc.

După o vreme, împăratul se întoarse acasă de la război și ceru să-și vadă soața și băiatul. Dar mamă-sa începu să plângă:

– Păcătosule, de ce mi-ai scris să iau viețile alea nevinovate? îi zise ea, arătându-i cele două scrisori pe care le ticluiseră Necuratul. Iată, îi mai spuse, am făcut precum mi-ai cerut, și-i arată ochii și limba căprioarei pe care le ținuse ca dovadă a supunerii sale.

Auzind aceasta, împăratul începu să plângă după soața și fiul său și, cum plângea mai amarnic decât mamă-sa, împărătesei i se făcu milă de el și în cele din urmă îi spuse:

– Stai liniștit, că n-a murit; am pus pe ascuns să fie ucisă o căprioară și i-am păstrat ochii și limba să ți le arăt; iar împărătesei i-am legat copilașul la spate și i-am zis să plece unde-o vedea cu ochii și am pus-o să-mi promită că nu se mai întoarce aici, fiindcă știam cât de mânios ești pe ea.

La auzul acestor vorbe, împăratul îi zise:

– De-o trebui, mă duc până la capătul pământului și n-o să pun mâncare, nici băutură în gură până ce n-oî da de draga mea soață și de copilașul nostru, de nu li s-o fi luat viața până acum sau n-or fi murit de foame.

Astfel cutreieră împăratul lumea timp de șapte ani și nu rămase nici peșteră, nici vizuină necercetate, dar nu își găsi soața și de la o vreme se gândi că pesemne murise de foame.

Și timp de șapte ani, trăi doar din voia Domnului, căci nu puse mâncare sau apă în gură. Într-un târziu, ajunsese și la pădurea aceea întinsă și nestrăbătută de om și dădu de căsuța pe care scria „Toți trăim în pace aici“.

Fata albă ca zăpada îi ieși în întâmpinare, îl luă de mână, îl duse înăuntru și îi ură binețe, zicându-i: „Bine-ai venit, mărite împărate!“, după care îl întrebă de unde vine.

– Sunt acuși șapte ani de când cutreier lumea ca să dau de urma soatei mele și a copilașului nostru, îi răspunse împăratul, dar nu i-am găsit.

Îngerul îl îmbie cu bucate alese și băutură, dar împăratul nu se atinse de ele și nu voi decât să se odihnească puțin, așa că se întinse să doarmă și-și puse pe față o năframă.

Apoi îngerul se duse în odaia unde ședea împărăteasa cu băiețelul ei, pe care adesea îl striga Copilul Durerii, și-i spuse:

– Ia-ți copilul și ieși afară, căci, iată, ți-a venit soțul!

Împărăteasa se duse la locul unde dormea soțul ei și iată că deodată năframa căzu, dezvelind fața împăratului.

– Copilul Durerii, îi zise atunci împărăteasa fiului ei, ia năframa și acoperă-i tatălui tău fața cu ea.

Copilul făcu precum i se spuse, dar cum împăratul auzise prin somn tot ce se petrecuse, lăsă să-i cadă din nou năframa. Numai că băiatul fu dintr-o dată cuprins de neliniște și-i grăi mamei sale:

– Draga mea mamă, cum să acopăr obrazul tatălui meu când eu nu am tată pe lumea asta? M-ai învățat să spun rugăciunea „Tatăl nostru care ești în ceruri“ și mi-ai spus că acolo e tatăl meu, în ceruri, și că e bunul Dumnezeu, deci cum să-l cunosc eu pe acest bărbat necunoscut? Nu el e tatăl meu.

Când auzi astfel, împăratul se ridică și-i întrebă cine erau, iar femeia îi răspunse:

– Eu sunt soața ta, iar el este fiul tău, Copilul Durerii.

Împăratul văzu că femeia avea mâini ca toată lumea și-i spuse că soața sa avea mâini de argint, iar împărăteasa îi răspunse:

– Bunul Dumnezeu a făcut să-mi crească la loc mâinile. Și îngerul se duse în odaie și veni cu mâinile cele de argint și i le arătă împăratului. Atunci, împăratul nu mai avu nici

o îndoială și știu pe dată că își găsisese soața și fiul, cei atât de dragi.

– O, Doamne Dumnezeule, ce povară mi s-a luat de pe suflet! zise el, sărutându-i cu bucurie.

Apoi îngerul lui Dumnezeu le așternu un praznic, după care cei trei porniră spre casă, unde îi aștepta bătrâna împărăteasă. Și ce de petreceri se făcură în tot ținutul, iar împăratul și împărăteasa ce cununară din nou și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Elza cea deșteaptă ca noaptea

A fost odată un om și omul ăsta avea o fată pe care o botezaseră Elza cea Isteață. Și când creșcu mare, tatăl său îi zise într-o zi nevesti-sii:

– Nevastă, cred că e vremea s-o mărităm pe Elza.

– Ai dreptate, bărbate, îi răspunse mama fetei, numai de s-ar găsi vreun pețitor care s-o vrea de nevestă.

Trecu ce trecu și iată că veni un necunoscut din alt ținut, pe care îl chema Hans, și o ceru pe Elza de nevestă, cu condiția ca fata să fie într-adevăr isteață, după cum îi era numele.

– O, zise tatăl fetei, e deșteaptă foc!

– Da, zise și mama, e atât de deșteaptă că vede vântul când se pornește pe uliță și aude muștele tușind.

– Bine, dacă ziceți așa... da' să știți că dacă nu e isteață, nu-mi trebuie de nevestă.

Se așezară apoi cu toții la masă și se ospătară și, după ce terminară, mama îi zise fetei:

– Elza, ia du-te în beci și adu-ne niște bere!

Elza cea Isteață luă o carafă din cui și se duse în beci, da' pe drum bătea întruna cu degetele în capacul carafei, ca să-i treacă timpul mai repede.

Când ajunsese în pivniță, își trase un scăunel în fața butoiului, ca să nu fie nevoită să se aplece și să-și vatăme spatele sau să se trezească cu vreo altă stricăciune, puse apoi carafa în poală și dădu cep butiei.

Și-n timp ce berea curgea, Elza se porni să cerceteze din ochi locul și se tot uită pe pereți și se tot uită până ce numai

văzu, drept deasupra capului ei, o toporișcă agățată de pereți, pe care zidarii o uitaseră acolo din nebagare de seamă.

Și-atât îi trebui fetei, că se porni pe un plâns cu sughițuri și nu mai contenea cu văicărelile:

– Ce să mă fac, ce să mă fac, zicea Elza cea Isteață, că dacă mă mărit cu Hans și facem un copil, când o crește mare și l-om trimite în beci să ia bere, o să cadă toporișca pe el și-o să-l omoare, păcatele mele!

Și uite așa stătea acolo plângând și jeluindu-se din toți rărunchii, gândindu-se la nenorocirea care o aștepta.

Mesenii o tot așteptau să vină cu berea, dar Elza cea Isteață, pas să se arate, așa că mamă-sa îi zise slujniciei:

– Ia du-te în beci și vezi ce-i cu Elza!

Slujnica o găsi pe fată stând în fața butoiului, toată plânsă și căinându-și amarnic soarta potrivnică.

– Da' ce-ai pățit, Elza? o întrebă slujnica.

– Vai de steaua mea, abia îi răspunse fata, cum să nu plâng, că, vezi tu, dacă mă mărit cu Hans și-o să avem un copil, când o crește mare și l-om trimite în beci după bere, uite toporișca de colo din cui de pe perete o să cadă și-o să-l omoare, bietul de el!

Slujnica stătu o clipă pe gânduri și-apoi își spuse: „Doamne, că deșteaptă mai e Elza noastră!“ și zicând așa, se așeză lângă fată și începu și ea să se căineze și să plângă cât o țineau puterile, gândindu-se la nenorocirea care o pândeia pe stăpână-sa cea tânără.

După o vreme, cum fata tot nu se întorcea și mesenilor le ardea buza după bere, tatăl chemă un băiat care-l ajuta la treburile casei și-i zise:

– Ia du-te și tu în beci și vezi ce-i cu Elza și cu slujnica! Băiatul coborî în pivniță și numai ce le văzu pe Elza cea Isteață și pe slujnică plângând de li se scutura cămașa pe ele.

– Da', Doamne păzește, ce-aveți de plângeți așa? le întrebă slujitorul.

– D-apoi cum să nu mă jelesc? îi răspunse Elza, că dacă m-oi lua cu Hans și om avea un copil, când o crește mare și

l-om trimite în beci după bere, toporișca ceea de pe perete o să cadă și-o să-mi omoare bietul copilaș, sărmana de mine!

Și după ce se gândi cât se gândi, băiatul își zise și el în sinea lui: „Doamne, că tare mai e deșteaptă Elza noastră!“ și așezându-se lângă fete, începu și el să se văicărească de mama focului.

Mesenii îl așteptară pe slujitor ce-l așteptară, dar cum nu se mai întorcea, tatăl fetei îi zise nevastă-sii:

– Ia coboară, nevastă, în pivniță și vezi ce-o fi cu Elza noastră!

Femeia făcu întocmai și când ajunse, îi găsi pe cei trei bocind de ți se rupea sufletul și numaidecât îi întrebă ce se întâmplase. Iar Elza îi povesti mamă-sii printre lacrimi despre năpasta care avea să se abată asupra copilului ei când l-o trimite în beci după bere și toporișca s-o desprinde din cui și l-o omorî... Iar mamă-sa se minună și ea zicând: „Doamne, că tare mai e deșteaptă Elza noastră!“ și, făcându-și loc lângă ei, se porni și ea pe bocit.

Tatăl mai stătu ce mai stătu, dar cum văzu că nici nevastă-sa nu se mai întoarce și cum nu mai putea de sete, îi zise petitorului:

– N-am încotro decât să mă duc eu în beci și să văd ce-i cu Elza.

Și când ajunse în beci îi văzu pe tuspatru plângând, dar când auzi că pricina amărăciunii lor era copilul Elzei, că dacă l-ar fi avut... și ar fi crescut mare... și l-ar fi trimis în beci să tragă bere din butoi... atunci toporișca din cui ar fi căzut și l-ar fi omorât pe bietul copil...

O, Doamne, ce îndurerat fu și tatăl când auzi de cumplita năpastă; și, așezându-se lângă ceilalți patru, începu să plângă și el cu lacrimi amare și să zică: „Doamne, tare deșteaptă mai e Elza noastră!“

Petitorul stătu ce stătu singur în odaie, dar cum nu se mai întorcea nimeni din beci, de la o vreme își făcu socoteala că pesemne îl așteptau și pe el să coboare.

– N-am ce face, trebuie să mă duc să văd ce-i cu ei! zise el și se duse în pivniță.

Și când ajunse, ce să vadă? Stăteau toți cinci și se văicăreau și boceau, care mai de care mai tare, de-ți era mai mare mila de ei.

– Da' ce nenorocire s-a întâmplat, oameni buni? îi întrebă el.

– Văleu, dragă Hans, îi spuse Elza, m-am gândit că dacă o fi să ne luăm, și om avea un copil, și când o fi mare l-om trimite în beci după bere, atunci, vezi tu toporișca aceea rămasă colo în cui, o să-i cadă în cap și-o să-i zdrobească țeasta și de-asta plângeam așa cu foc!

– Hai să mergem, îi zise Hans, gândindu-se că mai multă deșteptăciune de-atât nici nu i-ar fi fost de folos în băătătură, asta-i destulă dovadă de înțelepciune, așa că te iau de nevastă.

Apoi o luă de mână, o duse sus în odaie și se cununară fără să mai stea pe gânduri.

Trecu o vreme de când se luaseră și într-o zi Hans grăi către nevastă-sa:

– Femeie, mă duc să-mi caut ceva de lucru, să mai câștig ceva bani; tu vezi să te duci la câmp și să seceri grâul, ca nu cumva să rămânem fără pâine.

– N-ai nici o grijă, bărbățele, așa o să fac, îi răspunse Elza.

După ce plecă bărbatu-său, femeia își găti niște ciorbă ca să-i țină de foame cât avea ea să muncească pe ogor. Dar când ajunse la câmp, își zise în sinea ei:

– Ce să fac mai întâi, să mă apuc de secerat sau să mă-nânc? Ia mai bine să mă-nânc!

Și înfulecă toată oala de ciorbă, iar acu', că era sătulă, iar își zise:

– Și-acu' ce să fac mai întâi, să mă apuc de secerat sau să trag un pui de somn? Ia mai bine să mă culc eu nițel! Și zicând astfel, se întinse între lanurile de grâu și adormi.

Hans ajunsese de mult acasă, dar cum Elza tot nu mai venea de la câmp, bărbatul își spuse:

– Măi, ce isteată e Elza mea! Așa de harnică e, că nici măcar n-a venit acasă să mănânce.

Dar cum se înseseră și femeia tot nu se întorcea, Hans se duse să vadă cât muncise nevestă-sa. Numai că pe câmp grâul era nesecerat și Elza trăgea la aghioase printre lanuri. Supărat nevoie mare, Hans dădu fuga acasă și aduse o plasă cu clopoței și-o răsuci în jurul femeii care dormea așa de adânc încât nici măcar nu se clinti. Apoi bărbatul se repezi acasă, încuie ușa, se așază pe un scaun și se apucă de lucru. Într-un târziu, când se întunecase de-a binelea, Elza cea Isteată se trezi și, când se ridică, numai ce auzi zornăituri peste tot în jurul ei, căci clopoțeii scoteau clinchete la fiecare pas pe care-l făcea. Femeia își pierdu cumpătul de spaimă și cum nu știa ce era cu ea începu să se întrebe:

– Eu oi fi, Elza cea Isteată, sau n-oi fi eu?

Dar cum nu găsi răspuns, rămase tot îndoită, nemaiștiind cine era cu adevărat și în cele din urmă își spuse:

– Mai bine mă duc acasă, să-l întreb pe Hans dacă sunt eu sau nu, că el sigur o să știe!

Alergă într-un suflet acasă, dar găsi ușa încuiată, așa că bătu în geam și strigă:

– Hans, Elza e acasă?

– Da, veni răspunsul, e-acasă.

„Văleu, înseamnă că nu sunt eu atunci!“ se gândi îngrozită femeia și începu să ia la rând ușile vecinilor; dar auzind zornăitul clopoțeilor, nimeni nu-i deschise, așa că nu-și găsi pe nicăieri adăpost. Și-o luă la fugă și tot fugind așa ieși din sat și de atunci nici c-a mai văzut-o careva.

Degețel

A fost odată un țăran sărman și de sărman ce era își trecea serile lângă vatră, scormonind în foc, în timp ce nevastă-sa stătea și torcea. Și stând ei astfel într-o seară, ce-i veni omului și zise:

– Doamne, tare-i rău că n-avem și noi copii! Că tare-i tăcută și pustie casa noastră și uite ce zarvă și veselie e în casele altora!

– Mare dreptate ai, bărbate, îi răspunse nevastă-sa suspinând, și mă gândesc că de-am avea și noi un copil cât o fi el de mic, chiar cât degețul mare de la mână de-ar fi, tot m-aș mulțumi și l-am iubi peste poate.

Și se întâmplă că nu după multă vreme femeia rămase grea și după șapte luni născu un băiețel care era întru totul ca orice băiat, numai că era micuț-mititel, cât un deget.

– E taman după dorința noastră, ziseră părinții, și tare drag o să ne mai fie copilășul ăsta al nostru!

Și fiindcă era atât de mic, îi spuseră Degețel. Acu', părinții nu mai știau ce bunătați să-i dea copilului, dar orice ar fi făcut ei ca să nu ducă lipsă de nimic, băiatul nu mai creștea, ci rămase așa mic, exact cum venise pe lume; dar deși era numai un omuleț, avea căutătura tare isteată și în curând se dovedi deștept și sprinten și priceput la toate cele.

Într-o zi, pe când se pregătea să plece în pădure să taie niște lemne de foc, țăranul se pomeni zicând așa ca pentru sine:

– Ce bine-ar fi fost dacă avea cine să vină cu căruța în urma mea!

– Stai fără grijă, tătucă, îi strigă Degețel, că o să-ți aduc eu căruța în pădure, chiar la vremea potrivită.

– Da' cum s-ar putea așa ceva? îi zise tată-său râzând, doar ești prea mic să mâni caii și să ții hăturile!

– Nu-ți face griji din pricina asta, îi răspunse Degețel, numa' să înhame mama calul, că după aia eu o să mă vâr în urechea bidiviului și-o să-i șoptesc tot drumul încotro s-o ia.

– Bine, Degețel, se învoi țaranul, dacă zici tu așa, hai măcar o dată să vedem de s-o putea!

Când se făcu vremea de plecare, mamă-sa înhămă calul la căruța și-apoi îl puse pe Degețel în urechea bidiviului și numai ce începu prichindelul să îndemne calul: „Diii, călule, diii!” și uite așa o ținu tot drumul, șoptindu-i calului pe unde să o ia, ca un adevărat vizitiu, până ce ajunsese cu căruța în pădure.

Dar se întâmplă că tocmai când să dea cotul pe o cărare și Degețel își îndemna mai cu foc calul zicându-i „Diii, călule, diii!”, îi tăiară calea doi străini.

– Măi să fie, zise unul din ei, ce-o mai fi și arătarea asta? Că văd o căruță și aud căruțașul îndemnând calul, da' de zărit nu se zărește nimeni!

– Nu-i lucru curat, îi răspunse tovarășul său, ia hai să ne ținem după căruță, să vedem unde s-o duce!

Degețel, după cum îi fusese vorba cu tată-său, mână căruța drept la locul potrivit și opri chiar lângă stiva de lemne. Și cum îl văzu pe tată-său, îi strigă:

– Ai văzut, tată, că am adus căruța, întocmai cum ne-am vorbit, acu' fă bine și dă-mă jos din urechea calului!

Tată-său ținu de cal cu mâna stângă și cu dreapta îl scoase pe Degețel din urechea bidiviului. Prichindelul se așeză, voios nevoie mare, pe un pai, dar când îl văzură cei doi străini, nu le veni să-și creadă ochilor și rămaseră muți de uimire. Apoi, venindu-și în fire, unul din ei își trase tovarășul deoparte și-i spuse:

– Ia ascultă-ncoace, cu prichindelul ăsta am face avere, nu glumă, dacă l-am arăta lumii pe la bâlciurile alea din târgurile cele mari. Numai de l-am putea cumpăra...

Așa că se duseră la țaran și-i ziseră:

– Ce-ai zice să ni-l vinzi nouă pe omulețul ăsta? Să știi că o să ne purtăm tare bine cu el.

– Luați-vă gândul de la așa ceva! le răspunse omul. Prichindelul ăsta e lumina ochilor mei și nu-l vând de mi-ați da toate averile din lume.

Numai că de cum îi auzi pe drumeți târguindu-se cu tată-său pentru el, Degețel se cățără în grabă pe cutele hainei lui tătâne-său, i se așeză pe umăr și îi șopti la ureche:

– Învoiește-te cu străinii, tată, că m-oi întoarce degrabă acasă!

Auzindu-l grăind astfel și dându-și seama că năzdrăvanul cocea ceva în minte, omul se lăsă înduplecat și îl vându străinilor pe o sumă frumușică.

– Unde vrei să șezi? îl întrebară drumeții pe Degețel, când s-o pornească la drum împreună.

– Păi, pe pălăria unuia din voi ar fi numai bine, zise băiatul, dar așa, mai spre margine, să mă pot preumbla încoace și încolo ca să văd și eu priveliștile din jur, da' nici să nu cad.

Străinii făcură precum le zise Degețel și, după ce băiatul își luă rămas bun de la tată-său, o porniră la drum. Și merșeră astfel până ce se înseră și odată îl auziră pe prichindel strigând:

– Dați-mă jos, dați-mă jos, vreau să mă dați jos!

Drumețul își scoase pălăria de pe cap și-l lăsă binișor jos pe Degețel, chiar pe marginea potecii. Prichindelul țopăi și se zbungui o vreme printre buruienile de pe buza cărării și odată o tuli într-o gaură de șoricel pe care pusese ochii mai dinainte.

– Rămâneți cu bine, jupânilor, acu' v-oți duce acasă fără mine! le strigă în batjocură târgoveților.

Degeaba se căzniră să-l scoată pe prichindel afară, degeaba scotociră cu un băț în gaura de șoarece ca să-l facă să iasă din cotlon, căci Degețel se vâra și mai adânc și nu mai fu chip să dea de el.

Și cum se lăsase întunericul, târgoveții n-avură încotro și-și luară picioarele la spinare, plini de năduf și cu punga goală.

Degețel așteptă până cei doi se îndepărtară și ieși din ascunzătoare.

– Măiculiță, da' tare mai e primejdios să umbli noaptea așa, pe jos, își zise el, că una-două poți să te alegi cu gâtul frânt sau cu un picior rupt...

Dar tocmai cum se gândea astfel, dădu peste o cochilie de melc goală.

– Slavă Domnului! zise Degețel. Uite aici un culcuș unde pot să înnoptez fără grijă, și fără să mai stea pe gânduri, topăi în cochilie.

Dar nu trecu mult și taman când era cât pe ce să ațipească, auzi doi oameni trecând pe acolo.

– Cum să facem, fârtate, să ne căpătuim cu banii și averea popii? îl auzi zicând pe unul din ei.

– Îți spun eu cum, strigă Degețel, băgându-se în vorbă.

– Ce fuse asta, fârtate? zise speriat celălalt hoț. Parc-a vorbit careva...

Se opriră din mers să asculte mai cu băgare de seamă și numai ce zise Degețel:

– Luați-mă cu voi, că o să vedeți tare de ajutor o să vă fiu!

– Da' unde ești, că nu te vedem? ziseră hoții.

– Uitați-vă bine pe jos, răspunse Degețel, și-o să mă găsiți după glas.

– Măi năpârstocule, îi ziseră hoții când îl văzură, păi cum crezi că o să ne ajuți tu pe noi?

– O, și-ncă cum! răspunse Degețel. O să mă furișez în odaia popii printre grațiile de fier de la fereastră și-o să vă dau tot ce vreți voi de-acolo.

– Păi dacă zici așa, hai cu noi, ș-om vedea noi de ce ești în stare!

Când ajunseră la casa popii, făcură exact cum se sfătuiră, numai că o dată ajuns în odaie, Degețel începu să strige cât îl țineau bojecii:

– Ce vreți să vă dau? Să vă dau tot ce-i în cămară? Hoții își pierdură cumpătul când îl auziră strigând astfel și-i ziseră:

– Da' vorbește mai încet, c-o să trezești toată casa!

Însă Degețel, prefăcându-se că nu înțelesese ce-i spusese cei doi, începu să strige încă și mai tare:

– Și ce mai vreți de aici? Vreți tot ce-i în cămară?

Numai că strigătele prichindelului o treziră pe bucătăreasă, care dormea în camera vecină. Femeia se ridică în capul oaselor în pat și ascultă cu luare aminte. Între timp, însă, hoții, înspăimântați, o luaseră la sănătoasa, dar nu trecu mult și prinseră din nou curaj, zicându-și că probabil pungașul ăla de-o șchioapă se ținea de șotii. Așa că se întoarseră la casa popii și-i șoptiră lui Degețel:

– Ei hai, lasă-te de bazaconii și aruncă-ne ceva de prin cămara aia!

– Vă dau tot ce vreți, numai întindeți-vă mâinile! răcni Degețel din toate puterile.

Bucătăreasa, care asculta din camera învecinată, auzi de data aceasta tot ce spusese băiatul, așa că sări din pat și se repezi la ușă. Hoții însă o tuliră de le sfârâiau călcâiele, și cum slujnica nu reușea să deslușească nimic de întuneric ce era în casă, se duse să aducă o lumânare aprinsă. Dar până se întoarce ea, Degețel se strecură pe furiș în hambarul cu grâne, așa că femeia, după ce cercetă cu de-amănuntul fiecare ungher și nu găsi nimic, se culcă la loc, gândindu-se că, cine știe, poate doar visase cu ochii deschiși...

În timpul ăsta, Degețel se suise pe o căpiță de fân și-și făcuse un culcuș pe cinste; nu voia decât să se odihnească până-n zori și-apoi să se întoarcă acasă la ai săi.

Numai că pesemne nu-i fusese lui scris să scape așa, cu una cu două, de belele, mai ales că sunt atâtea la număr ne-

norocirile și necazurile pe care le putem pătimi pe lumea asta!

Când se crăpă de ziuă, slujnica se sculă să hrănească vacile. Se duse mai întâi în șură și luă un braț zdravăn de fân, și ca să vezi belea, tocmai din fânul în care-și făcuse culcuș Degețel.

Numai că prichindelul dormea atât de adânc, încât nu simți nimic și nu se trezi decât când se afla deja în botul unei vaci care-l apucase o dată cu fânul.

– Doamne sfinte, da' cum oi fi ajuns eu în moara asta?! strigă prichindelul, mai înainte să-și dea seama unde era. Și când în sfârșit pricepu ce se întâmplase, trebui să fie cu mare băgare de seamă să nu nimerescă între dinții vacii, căci astfel s-ar fi zis cu el, numai că până la urmă tot se pomeni luat la vale și dus în stomacul vacii, o dată cu fânul.

– Doamne, că tare mai e întuneric în cămăruța asta! își spuse Degețel. Au uitat să-i facă ferestre și nu intră nici o rază de soare și văd că n-au de gând să aducă nici măcar o lumânare aprinsă.

Și tare-i era nesuferit locul acela unde nimerise, dar mai ales faptul că din cauza fânului care nu mai contenea să umple stomacul vacii, locul în care se afla se micșora văzând cu ochii. Așa că, înspăimântat de ce i s-ar fi putut întâmpla, Degețel se porni să strige cât îl ținea gura:

– Nu mai vreau fân! Nu mai vreau fân!

Slujnica tocmai mulgea vaca și când auzi glasul acela și nu văzu pe nimeni în preajmă și mai apoi își dădu seama că era același glas cu cel care-o trezise din somn peste noapte, se sperie atât de tare încât căzu de pe scăunel și vărsă tot laptele. Și alergând într-un suflet la popă, îi zise:

– Vai de noi, stăpâne, vaca matală vorbește!

– Ba mai degrabă cred că ți-ai pierdut tu mințile, îi răspunse popa, dar se duse totuși în grajd să vadă ce se petrece acolo.

Numai că nici nu intră bine, că Degețel se puse iar pe strigat:

– Nu mai vreau fân! Nu mai vreau fân!

Popa își pierdu și el cumpătul de frică și, gândindu-se că vreun duh necurat intrase în vacă, puse să fie tăiată. Da' vezi că burta vacii fu aruncată la gunoi, așa că Degețel abia-abia putu să-și croiască drum spre ieșire; avea ceva mai mult loc acum, dar nici nu scoase bine capul afară, că altă nenorocire dădu peste el.

Un lup flămând, care se întâmpla să se afle pe-acolo în căutare de niscaiva mâncare, dădu peste burta vacii și, dintr-o înghițitură, o înfulecă cu totul. Degețel nu-și pierdu însă cumpătul și-și zise în sinea lui: „Poate m-oi înțelege cumva cu lupul ăsta...”

Și din burta vacii care se afla acum în burta lupului, strigă:

– Lupule dragă, știi eu unde-ai putea găsi un ospăț tocmai bun pentru tine.

– Zău? Și unde zici că l-aș găsi? întrebă lupul.

– Păi într-o anumă casă, veni răspunsul, și nu trebuie decât să te strecuri înăuntru prin trapa care dă în bucătărie și acolo o să găsești cârnați și șuncă și cozonaci, toate pe placul tău și din belșug, îi mai spuse prichindelul, care n-avea alt gând decât să-l ademenească pe lup la casa părinților săi. Atâta îi trebui lupului, că și porni întins la drum, îndrumat de Degețel, și când ajunse la casa cu pricina, se strecură prin trapă în bucătărie și de-acolo intră în cămară și se ospătă după pofta inimii. Când fu sătul, vru să o întindă tot pe unde intrase, da' vezi că de atâta mâncare făcuse o burtă cât toate zilele și nu mai reuși să treacă prin trapă.

Atâta așteptase Degețel, că îndată se și porni să facă un tîmbălau de mai mare dragul în burta lupului și se puse să strige din toate puterile.

– Da' mai tacă-ți gura, îi zise lupul, că o să scoli toată casa!

– Ei, și ce, îi răspunse Degețel, tu te-ai îndopat după plac, acu' e rândul meu să mă veselesc!

Și zicând astfel începu din nou să strige și mai dihai. În cele din urmă tată-său și mamă-sa se treziră de atâta hărmălaie și repezindu-se la odaia de unde venea larma, se uitară înăuntru printr-o deschizătură din ușă. Și când văzură lupul, se duseră iute și omul aduse un topor, iar nevastă-sa o coasă.

– Tu stai în spatele meu, îi zise omul femeii, când se apropiară de odaie. Și dacă nu moare după ce îl pălesc eu cu toporul, apucă-te și sfărtecă-l în bucăți cu coasa.

Dar Degețel, care-l auzise pe tată-său, se apucă să strige:

– Tăicuță, aici sunt, în burta lupului!

– Slavă Cerului că băiatul nostru drag s-a întors la noi! zise omul și-i spuse nevastă-sii să lase jos coasa, ca nu cumva să-l vatăme pe prichindel.

Apoi ridică toporul deasupra capului și îl izbi pe lup cu atâta putere, că dihania se prăvăli fără suflare. Pe urmă aduseră cuțite și foarfeci și-l scoaseră pe Degețel din burta lupului, viu și nevătămat.

– Vai, Doamne, de-ai ști cât de îndurerăți am fost și câte griji ne-am făcut din pricina ta!

– Știu, tată, am cutreierat cam mult cel prin lumea largă, dar mulțumesc Domnului că m-a ajutat să ajung din nou la lumină și să răsflu la aer curat!

– Dar pe unde-ai fost, fiule? îl întrebă tată-său.

– Ei, tătucă, da' pe unde n-am fost... întâi într-o gaură de șoricel, pe urmă în burta unei vaci și pe urmă în burta lupului; da' de-acum înainte nu mai plec nicăieri de-acasă!

– Așa să faci, dragul tatii, că nici noi nu te-om mai vinde vreodată, nici pentru toate averile din lume, îi spuseră părinții, îmbrățișându-l și sărutându-l.

Și îl ospătară apoi cu toate bunătățile și îi făcură haine noi, căci ale lui ajunseseră cam ferfeniță cât umblase el prin lume.

Călătoria lui Prichindel

A fost odată un croitor și croitorul ăsta avea un fecior atât de mic că nu măsură în înălțime mai mult decât degetul mare de la mână, iar din pricina staturii lui mititele i se spunea Prichindel. Dar cu toate că era mic de stat, omulețul ăsta era atât de neînfricat, încât într-o zi îi zise tatălui său:

– Tăicuță, mi-a sosit vremea să văd și eu lumea largă.

– Ce să zic, fiule, îi răspunse bătrânul său părinte, asta cam așa e...

Și zicând astfel, omul luă un ac de cusut mai mare și, topind la flacăra lumânării un dop de ceară roșie, îi meșteșugi acului un mâner frumos, după care i-l dădu lui Prichindel, zicându-i:

– Uite, băiatul tatii, ți-am făcut aici o sabie, să o iei cu tine la drum.

Prichindel vru să mai prânzească o dată cu ai săi și dădu fuga în bucătărie să vadă ce bucate gătise mamă-sa. Dar cum mâncarea nu era gata și oala fierbea încă pe foc, băiatul o întrebă:

– Ce-avem de mâncare azi, mămuică?

– Du-te și uită-te-n oală! îl îndemnă mamă-sa.

Așa că Prichindel se cățăără pe cuptor și-și băgă nasul în oală să vadă ce fierbea acolo, dar cum se aplecase prea tare deasupra oalei, o dată îl luă pe sus aburul de la fiertură și-l împinse pe horn și de-acolo drept în văzduh.

Pluti astfel o vreme dus de abur, până în cele din urmă ajunse din nou pe pământ. Și uite așa se trezi croitorașul în lumea mare și, după ce merse cât merse, ajunse la un croitor vestit și se învoi să intre în slujba lui, dar cum mâncarea gătită de nevasta stăpânului nu era prea bună, într-o zi Prichindel îi zise:

– Stăpână, dacă nu ne dai ceva mai bun de mâncare, să știi că îmi iau tâlpășița de-aici și mâine în zori o să scriu cu cretă pe poarta casei matale „Prea mulți cartofi, prea puțină carne, așa că adio și n-am cuvinte, mărite împărat al cartofilor!“

– Nu zău, așa ai să faci, năpârstocule? îi zise stăpână-sa, care se înfuriase atât de tare pe el că apucă un șervet de vase cu gând să-l pălească pe băiat.

Numai că Prichindel se pitulă repede sub un degetar și scoțându-și nasul afară din ascunzătoare, scoase limba la stăpână-sa. Femeia luă degetarul, dar când să pună mâna pe Prichindel, omulețul se făcu pierdut printre cutele unei bucăți de stofă și când femeia despături stofa să dea de el, Prichindel se ascunse într-o crăpătură din masă.

– Iaca aici sunt, stăpână! îi strigă el femeii, scoțându-și capul afară din crăpătură, dar când femeia dădu să-l pălească cu șervetul se ascunse în sertarul mesei.

Și uite tot așa până când în cele din urmă stăpână-sa reuși să pună mâna pe el și-l goni din casă.

Croitorașul porni iar la drum și merse până ajunse la un codru mare și acolo dădu peste o bandă de tâlhari care ticluiau cum să șterpelească averea împăratului care domnea peste acel ținut. Când îl văzură pe Prichindel, hoții se gândiră:

„Că bine ne-ar mai prinde un nichiperchea ca ăsta, e așa de mic că ar încăpea pe gaura cheii și ne-ar putea deschide toate ușile la iatacurile împăratului“.

– Auzi, bre, căpcăunule, îi strigă unul din tâlhari, ce-ai zice să vii cu noi la vistieria împăratului? Nu trebuie decât să te strecuri înăuntru și-apoi să ne arunci galbenii.

Prichindel stătu ce stătu pe gânduri și în cele din urmă se învoi să-i însoțească la vistierie. Când ajunseră acolo, croitorașul cercetă toate ușile, să găsească o crăpătură în vreuna din ele prin care să intre înăuntru. Nu trecu mult și află una destul de mare să-l încapă, dar taman când se pregătea să se strecoare în odaia cu galbeni, unul din paznicii care păzeau ușa îl zări și-i spuse tovarășului său:

– Ia uite colo ce păianjen scârbos, mă duc să-l stârpesc.

– Da' ce-ai cu bietu' păianjen, îi zise celălalt paznic, că doar nu ți-a făcut nici un rău?

Și uite așa scăpă Prichindel și de data asta și, strecurându-se prin crăpătura din ușă, intră în vistierie, deschise fereastra sub care așteptau tâlharii și le aruncă galben după galben.

Dar tocmai când muncea mai cu sârg, se nimeri ca împăratul să vină la vistierie ca să-și cerceteze bogățiile și Prichindel abia avu timp să-și dibuie o ascunzătoare.

Împăratul băgă de seamă că-i lipseau din galbeni, dar nu fu chip să priceapă cine să-i fi furat, fiindcă toate încuietorile și lacătele erau neatînse și locul părea bine păzit. În cele din urmă se întoarse în iatacurile sale, dar la plecare le spuse paznicilor:

– Fiți cu ochii în patru, că cineva a pus ochii pe averile mele!

Prichindel începu iar să le arunce galbeni hoților, dar de data asta paznicii care stăteau cu urechile ciulite auziră zornăitul talerilor și clinchetul pe care-l scoteau galbenii când cădeau de la fereastră și dădură buzna în odaie să-l prindă pe hoț; dar Prichindel, care-i auzise intrând, fu mai iute de picior și se piti cu totul într-un colț sub un galben și, parcă atât nu era de-ajuns, își mai și bătea joc de paznici strigându-le:

– Sâc că nu mă prindeți, sâc că nu mă prindeți!

Paznicii se repeziră la locul de unde venea glasul, dar Prichindel țâsnise deja în alt colț, sub alt galben, și iar strigă:

– He, he, he, sâc că nu mă prindeți!

Străjerii iar dădură fuga să pună mâna pe el, dar omulețul o tulise deja în alt colț și iar strigă santinelelor:

– Ho, ho, ho, sâc că nu mă prindeți!

Și atâta își mai bătu jos de ei și-i ținu într-o fugă prin toată odaia, că până la urmă paznicii istoviră și plecară și-l lăsară în plata Domnului.

Prichindel se întoarse la treabă și unul câte unul le aruncă tâlharilor toți galbenii, iar când fu să-l arunce pe cel din urmă, îi dădu un bobârnac zdravăn, apoi sări sprinten pe el și zbură cu tot cu galben pe fereastră până jos unde-l așteptau hoții. Minunați tare de dibăcia băiatului, tâlharii îi ziseră:

– Da' tare mai ești viteaz, bre, n-ai vrea să fii mai-marele nostru?

Prichindel le mulțumi frumos, dar zise că nu, fiindcă voia lui era să vadă lumea. Așa că împărțiră prada, însă croitorașul nu luă decât un bănuț, pentru că nu putea duce mai mult. Apoi, își prinse din nou sabia la brâu, își luă rămas bun de la tâlhari și o porni la drum.

Mai întâi ajunse să slujească la niște meșteri mari, dar cum munca ceea nu-i fu deloc pe plac, intră slujitor la un han. Numai că slujnicele nu-l aveau deloc la suflet, fiindcă, mic cum era, vedea tot ce făceau pe ascuns, fără ca ele să bage de seamă, și pe urmă se ducea și le povestea stăpânilor care ce șterpeliseră din farfurii și din cămară. Până la urmă slujnicele ticluiră cum să-i vină de hac și își ziseră: „Stai numai, că ți-om arăta noi acu!”

Peste câteva zile, una din ele se puse să cosească iarba din grădină, când îl văzu pe Prichindel topăind încoace și-ncolo și ba cățărându-se, ba dându-se la vale pe buruienile din jur. Femeia nu stătu mult pe gânduri și când trase o dată cu coasa, îl adună și pe Prichindel împreună cu iarba, apoi făcu din iarba un ghemotoc și-l legă bine într-o cârpă și-l aruncă vacilor pe ascuns.

Acu, printre vaci era și una neagră, care înghiți ghemotocul cu totul, fără să-l vatăme câtuși de puțin pe croitoraș. Numai că lui Prichindel nu-i era deloc pe plac în burta

vacii, că era întuneric beznă și știa că nici n-o să aibă parte acolo de vreo lumânare aprinsă. Când veni timpul și vaca fu mulșă, Prichindel începu să strige:

*„Dați din mâini mai cu spor
Și umpleți căldarea de zor“*

Dar din cauza zgomotului din timpul mulșului, nu-l auzi nimeni. Nu trecu mult și stăpânu-său veni în grajd și porunci ca vaca cea neagră să fie tăiată a doua zi de dimineată. Prichindel se sperie atât de tare auzind aceasta, încât strigă și mai tare și pe înțeles:

– Văleu, stăpâne, pune întâi să mă scoată afară de-aici, că sunt în burta vacii!

Stăpânu-său îl auzi deslușit, dar nu știa de unde venea glasul și-l întrebă:

– Da' unde ești?

– În burta vacii negre, îi răspunse Prichindel, dar stăpânu-său nu pricepu o iotă din ce-i spusese, așa că plecă din grajd.

Și precum poruncise, vaca fu tăiată a doua zi dimineată, dar, slavă Domnului, Prichindel nu fu vătămat în nici un chip când slujitorii se apucară să sfărtece animalul și nimeri printre carnea pusă deoparte pentru cârnați. Iar când veni măcelarul să taie mărunț carnea pentru cârnați, băiatul se puse pe strigat din toți rărunchii:

– Văleu, rogu-te, n-o ciopârți prea rău, că sunt și eu pe-aici!

Numai că iar nu-l auzi nimeni, din cauza zgomotului făcut de barda măcelarului.

Acu' chiar că dăduse de necaz, numai că, de spaimă, mintea începu să-i umble cu repeziciune și odată țâșni sprinten printre lovituri și reuși să iasă la lumină fără să se aleagă nici măcar cu o zgârietură. Dar tot n-avu cum să scape de acolo și când se uită mai bine, era într-un caltaboș, alături de bucățile de slănină. Și uite așa se trezi înghesuit nevoie

mare și pus în horn la afumat și-acolo tare greu mai trecea vremea!

Când veni iarna, stăpănu-său coborî caltaboșul din afumătoare, că tocmai pregătea un ospăț pentru niște musafiri. Dar când stăpână-sa începu să taie felii din cârnat, Prichindel se feri atât de bine de cuțit că nici un fir de păr din cap nu-i fu vătămat și în cele din urmă prinse de veste când veni momentul potrivit și țâșni afară din cârnat.

Croitorașul nu mai pierdu nici un minut în casa ceea în care avusese parte numai de nenorociri și o porni de îndată la drum. Dar nu-i fu dat să se bucure mult de libertate căci, cum mergea el așa pe un câmp, o vulpe îl înghiți din nebăgare de seamă.

– M-auzi, coană vulpe, îi strigă croitorașul, eu îți stau în gât, fii bună și lasă-mă să ies!

– Mda, oricum nu-mi ajungi nici pe-o măsea, zise vulpea, și uite, ți-oi da drumul, dacă-mi făgăduiești să-mi dai toate orătăniile din ograda lui tătâne-tău.

– Bucuros, coană vulpe, bucuros! îi zise Prichindel. Uite, mă jurui că o să primești toate găinile și cocoșii din curtea noastră.

Atunci vulpea îl scuipă afară pe Prichindel și-l duse chiar ea până la casa părintească. Și când tată-său își văzu din nou fiul preaiubit, îi dădu bucuros vulpii toate zburătoarele din băătăură.

– Iar eu, tată, uite ce îți dau în schimb pentru paguba ta! zise Prichindel și-i dădu bănuțul pe care-l câștigase în preumblarea lui prin lume.

Și dacă mă întrebați cum de s-a ales vulpea cu toți puii și toate găinile și toți cocoșii, atunci trebuie să vă spun, dragii mei puișori cititori, că orice părinte își iubeste odraslele cu mult mai mult decât toate bogățiile din lume, dară-mi-te niște biete orătănii!

Cele șase lebede

A fost odată un împărat și se întâmplă că odată împăratul ăsta se duse la vânătoare într-o pădure întinsă și cu atâta patimă se avântă pe urmele unei sălbăticiuni, că nici unul din curtenii care îl însoțeau nu se putu ține după el. Când se făcu aproape de seară, împăratul încetă să-și mai urmărească prada și, uitându-se în jurul său, băgă de seamă că se rătăcise în codrul cel mare. În zadar îi fură toate încercările, căci tot nu izbuti să găsească drumul înapoi spre curtea împărătească. Și mergând el așa prin pădure, numai ce văzu venind spre el o babă, bătrână tare, care dădea din cap fără oprire, dar vezi că baba aceea era de fapt o vrăjitoare.

– Bunicuță dragă, n-ai putea să-mi arăți cum să ies din pădurea asta? o întrebă împăratul.

– Ba cum să nu, mărite crai, îi răspunse vrăjitoarea, sigur că pot, da' numai dacă te învoiești cu ce ți-oi cere; iar dacă nu duci la îndeplinire ce-ți cer, apoi să știi că n-o să mai apuci să ieși din străfundul ăsta de codru și-aici or să-ți putrezească oasele de foame.

– Și despre ce-ar fi vorba? întrebă împăratul.

– Iaca, am o fată, zise baba, și tare mai e frumoasă, ca toate fetele frumoase de pe lumea asta, așa că merită să-ți fie soață. Iar dacă o faci împărăteasa ta, o să-ți arăt cum să ieși din pădure.

Împăratul era atât de înspăimântat încât se învoi să facă ce-i ceruse baba și vrăjitoarea îl conduse la coliba ei, unde

o găsiră pe fiică-sa stând lângă vatră. Fata îl întâmpină ca și când îl așteptase de mult să vină și împăratul văzu că era într-adevăr nespus de frumoasă, dar cu toate astea nu i se lipi de suflet și nu se putea uita la ea fără să-l treacă un fior rece pe spinare. Numai că nu avea încotro, așa că o sui pe fată alături de el pe cal, iar baba îi arată cum să iasă din codru și, când ajunse la palat, împăratul o luă pe fată de soață.

Vezi însă că împăratul aista mai avusese o soață care i se prăpădise, sărmana, și de la care avea șapte copii, șase băieți și o fată, pe care îi iubea ca pe lumina ochilor săi. Și cum se temea ca nu cumva maștera să se poarte urât cu ei sau chiar să-i vatăme în vreun fel anume, tatăl îi strămută pe toți într-un palat ridicat în inima unei păduri. Palatul era atât de bine ascuns vederii și atât de greu se ajungea la el, că nici însuși împăratul nu l-ar fi găsit dacă n-ar fi fost să-i dea o femeie pricepută la farmece un ghem de ață vrăjit, care, după ce-l arunca pe jos, începea să se rostogolească singur și să-i arate drumul spre castel.

Numai că împăratul se ducea atât de des să-și vadă copiii nespus de iubiți, încât soața sa începu să bage de seamă că lipsea cam mult de acasă și tare era curioasă să afle ce făcea bărbatu-său singur în pădure. Așa că îi momi cu bani pe slujitorii împăratului și aceștia îi dezvăluiră taina palatului, precum și a ghemului fără de care nu se putea ajunge acolo.

Aflând toate acestea, împărăteasa nu mai știu ce-i liniștea până nu află unde ținea soțul ei ghemul și între timp cusu niște cămășute din mătase albă pe care le descântă, căci vezi bine învățase meșteșugul vrăjitoriei de la mamă-sa. Și odată, când împăratul era plecat la vânatoare, luă cu ea cămășutele și ghemul fermecat și o porni spre palatul din pădure. Copiii, care prinseră de veste că cineva se apropia de palat, se gândiră că trebuie să fie mult îndrăgitul lor tată și, voioși nevoie mare, alergară în întâmpinarea lui. Dar de cum se apropiară de împărăteasă, aceasta aruncă peste fiecare din ei câte o cămășuță și, pe dată ce țesătura le atinse

trupurile, copiii se prefăcură în lebede și-și luară zborul peste pădure.

Mulțumită peste măsură, zgripturoaica de împărăteasă se întoarse acasă, încredințată că scăpase de copiii vitregi, numai că fata nu-și urmase frații când se duseseră să-și întâlnească tatăl, iar maștera nu știa că împăratul mai avea și o fetiță pe lângă cei șase feciori.

A doua zi, împăratul se duse să-și vadă copiii, dar nu o găsi decât pe copilă.

– Unde-ți sunt frații? o întrebă tată-său.

– Vai, dragă tată, suspină fata, au plecat cu toții și m-au lăsat singură aici!

Și apoi îi povesti împăratului cum de la fereștrua odăii ei își zărise frații prefăcuți în lebede zburând peste pădure și îi arătă câteva pene pe care le adunase din curtea palatului, unde le lăsaseră frații ei să cadă.

Nespuse de mare fu durerea împăratului, dar nu-i trecu nici o clipă prin gând că împărăteasa făcuse această faptă mârșavă; și cum se temea ca nu cumva și fetița să-i fie răpită, vru să o ia acasă cu el. Dar copilei îi era tare frică de mama cea vitregă și-și înduplecă tatăl să o lase să mai stea măcar o noapte la palatul de taină din inima pădurii.

Tată-său se învoi, dar de cum plecă, copila își zise:

– De-acum înainte nu mai am ce căuta aici. M-oi duce în lume să-mi găsesc frații.

Și când se făcu noapte, fugi de la palat și se adânci în codrul cel mare. Și merse astfel fără popas toată noaptea și toată ziua următoare, până fu prea sfârșită să meargă mai departe. Și din locul în care poposise, văzu o colibă micuță și când intră înăuntru, dădu într-o odaie cu șase pătuțuri, dar neîndrăznind să se întindă pe nici unul, se cuibări pe podea, sub un pătuț, cu gândul să rămână acolo peste noapte.

Dar chiar înainte ca ultima rază de soare să apună, numai ce auzi un fâșâit de aripi și văzu șase lebede intrând în zbor pe fereastră. Se strânseră toate laolaltă și începură

să sufle una peste alta și, cum suflau, penele li se desprindeau una câte una și în curând își lepădară înfățișarea de lebădă întocmai ca pe o cămașă. Atunci fata se uită la ei mai cu luare aminte și recunoscându-și frații nu mai putu de bucurie și ieși de sub pătuț. Frații fură și ei nespuse de fericiți când o văzură pe surioara lor, dar tare scurtă fu bucuria lor.

– Nu poți să rămâi cu noi, îi spuseră băieții, fiindcă asta e ascunzătoarea unor tâlhari și or să-ți facă de petrecanie dacă te găsesc aici când or veni acasă.

– Dar voi nu m-ați putea apăra? îi întrebă fetița.

– Ne-ar fi cu neputință, îi răspunseră ei, fiindcă ne este dat doar un sfert de ceas în fiecare seară să ne lepădăm pielea de zburătoare și să ne recăpătăm înfățișarea de oameni, după care ne preschimbăm din nou în lebede.

Tare mai plânse surioara când auzi aceste cuvinte și printre suspine îi întrebă:

– Dar nu s-ar putea destrăma vraja aceasta?

– Vai nouă, nu! îi spuseră frații. Căci tu, draga noastră surioară, ești singura care ne-ai putea ajuta, numai că încercarea la care ai fi supusă e mult prea grea pentru tine. Fiindcă șase ani n-ar fi îngăduit nici să vorbești și nici să râzi și-n timpul acesta ar trebui să meșteșugești pentru noi șase cămășuțe din flori de ochiul bouului. Și chiar un singur cuvânt de-ai rosti în răstimp, toată munca ta istovitoare ar fi în zadar.

Și nici nu terminară bine, că sfertul de oră se și scursese și flăcăii se prefăcură la loc în lebede și-și luară zborul pe fereastră.

Dar fata era atât de îndurerată de soarta vitregă a fraților ei, încât își puse în gând să nu se lase până nu i-o scăpa de puterea vrăjii. Așa că plecă și ea din colibă și se duse în afundul pădurii, căutând un copac printre ramurile căruia să se adăpostească peste noapte.

Și cum se sculă a doua zi de dimineață, și începu să caute prin pădure flori de ochiul bouului și după ce culese destule, începu să țesă cămășuțele. Singură în inima codrului, fata

n-avea oricum cu cine să vorbească, iar de râs nu-i ardea defel, așa că nu-și luă ochii de la lucru.

Se scurse astfel multă vreme, dar odată se întâmplă ca împăratul care domnea peste acel ținut să vâneze prin codrul acela și se nimeri ca alaiul craiului să ajungă chiar la copacul în care sălășluia fata.

– Cine ești? o întrebare ei, dar nu primiră nici un răspuns.

– Dă-te jos din copac, că nu gândim să-ți facem nici un rău, dar fata nu scoase nici o vorbă, ci doar dădu din cap. Și cum nu o slăbeau deloc cu întrebările, copila le aruncă lăntșorul de aur de la gât, crezând că astfel o vor lăsa în pace. Dar curtenii împăratului tot n-o slăbiră cu întrebările, așa că le aruncă cingătoarea, și când văzu că nici așa nu scapă de ei, le azvârli legătura de la ciorapi, și apoi una câte una, toate lucrurile cu care era înveșmântată și de care se putea lipsi, până ce rămase doar într-o cămășuță. Curtenii însă nu se dădură bătute și, urcându-se după ea în copac, o luară și o duseră înaintea împăratului.

– Cine ești, o întrebă împăratul, și ce faci acolo în copac?

Fata nu scoase o vorbă. Craiul îi puse iar și iar aceeași întrebare în toate limbile care-i erau lui cunoscute, dar copila rămase mută ca un pește. Însă cum era neînchipuit de frumoasă și cum priveștea ei îl înduioșă nespus, împăratul se îndrăgosti nebunește de ea. Și învelind-o în hlamida lui crăiască, o sui pe cal alături de el și o duse la palatul său. Puse apoi să fie înveșmântată în straie alese și era așa de frumoasă că la soare te puteai uita, dar la ea ba, numai că oricât se străduiră, nimeni nu putu s-o facă să vorbească. Împăratului însă îi era atât de dragă, încât o pofti lângă el la masă, iar simplitatea și purtarea ei cuviincioasă îi plăcură într-atât, încât le spuse curtenilor:

– Aceasta e aleasa mea și ea și numai ea îmi va fi soață. Și nici că mai stătu mult pe gânduri și peste câteva zile se și cunună cu ea.

Dar vezi că împăratul acesta avea o mamă vitregă tare pizmașă, căreia nu-i fu deloc pe plac căsătoria fiului ei și o tot vorbea de rău pe tânăra împărăteasă.

— Cine știe de pe unde se trage arătarea asta care nici vorbi nu știe! Și cum să fie vrednică de un împărat?

Iată însă că trecu un an și soața îi născu împăratului un prunc. Numai că într-o zi, maștera, haină la suflet cum era, puse slujitorii să ia copilașul și să-l ascundă departe de palat, și în timp ce tânăra împărăteasă dormea, o mânji la gură cu sânge, după care dădu fuga la fiu-său și-i spuse că împărăteasa era o zgripturoaică rea, care mânca copii. Craiul nu crezu în ruptul capului una ca asta și nu lăsă pe nimeni să-i facă soaței sale vreun rău, cu toate că femeia își petrecea tot timpul țesând la cele șase cămășuțe și nu-i păsa de nimic altceva. Peste o vreme, împărăteasa rămase din nou grea și aduse pe lume o mândrețe de băiat, iar soacrăsa se folosi de același șiretlic, dar împăratul tot nu se îndură să dea crezare învinuirilor ei fățarnice.

— E prea smerită și bună ca să fie în stare de așa ceva, îi zise el mamă-sii; și dacă n-ar fi mută și ar putea vorbi în apărarea ei, sunt sigur că și-ar dovedi nevinovăția.

Dar zgripturoaica cea bătrână nu se dădu bătută; și când împărăteasa născu încă un cocon, iar luă pe ascuns copilașul și pe mamă o mânji cu sânge la gură în timp ce dormea, acuzând-o din nou că și-a mâncat copilul; iar când soața sa nu scoase nici de data asta nici o vorbă ca să se apere, împăratul nu mai putu răbda și o dădu pe mâna judecătorilor, care hotărâră că trebuie arsă pe rug.

Dar așa fu scris că ziua în care trebuia să fie îndeplinită pedeapsa, fu și ultima zi din cei șase ani în care femeii nu i se îngăduise să vorbească sau să râdă, ca să-și poată scăpa frații de sub vraja care-i țintuia în pielea de lebădă. Căci cămășuțele erau de-acum gata cu toate, numai la ultima nu mai apucase să-i facă mâneca stângă.

Și când veni vremea să fie dusă spre locul de osândă, puse cămășuțele pe mână, iar când o urcară pe rug și călăii

erau cât pe ce să dea foc rugului, femeia își aruncă ochii de jur împrejur și iată că văzu șase lebede venind în zbor spre ea. Și inima îi tresăltă de bucurie, căci știa de-acum că și izbăvirea ei de toate suferințele îndurate era pe-aproape. Lebedele zburară spre rug și când fură destul de aproape de ea, sora cea bună aruncă peste ele cămășutele țesute cu mâinile ei; și de cum îi atinseră cămășile, flăcăilor le căzu pielea de lebedă și se preschimbară la loc în oameni și erau parcă și mai frumoși și mai voinici decât îi știa ea. Doar fratelui cel mic îi lipsea brațul stâng și-n locul lui îi pornea din umăr o aripă de lebedă...

Și, Doamne, ce se mai bucurară și ce se mai îmbrățișară cu toții de fericire, când se văzură din nou împreună!

Iar împărăteasa nu mai pregetă și se duse la împărat, care urmărise tare înduioșat revederea celor șapte frați, și începând să vorbească îi grăi astfel:

– Preaîndrăgitul meu soț, acum sunt dezlegată să vorbesc și să-ți spun că sunt nevinovată și că am fost învinuită pe nedrept.

Și-apoi se apucă și-i povesti împăratului despre vicleșugul soacrei sale și-i spuse cum îi luase copilașii și-i ascunsese departe de palat. Dar Domnul fu bun cu ei și copiii scăpaseră teferi, iar când fură aduși înaintea împăratului, acesta se bucură peste măsură să-i vadă în viață și sănătoși. Și atât de tare se mânie pe maștera cea vicleană, încât puse să fie pedepsită și arsă pe rug până nu mai rămase din ea decât o mână de cenușă. Iar împăratul și împărăteasa, împreună cu feciorii lor și cu frații împărătesei, trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Frumoasa din pădurea adormită

Trăiau odată, demult tare, un împărat și o împărăteasă și, cum soarta nu le dăruise nici o odraslă, nu trecea zi de la Dumnezeu să nu se mârhească din această pricină și să nu-și spună întristați:

– O, Doamne, ce bine era dacă am fi avut și noi un copil! Dar toate rugile lor rămâneau în zadar. S-a întâmplat însă odată, pe când împărăteasa era la scăldătoare, că o broscuță a sărit din lac pe mal și i-a grăit astfel împărătesei:

– Nu te mai întrista, mărită împărăteasă, căci vei avea ce îți dorești cu atâta patimă și înainte de a se împlini anul vei naște o copilă.

Și iată că prorocirea broscuței se împlini întocmai și împărăteasa aduse pe lume o fetiță atât de frumoasă, că în marea lui bucurie împăratul dădu o mare petrecere în cinstea odraslei care tocmai i se născuse. Și cum voia ca toată lumea să afle cât de fericiți erau, invită la petrecere mulțime de rude și prieteni și cunoscuți din ținutul peste care domnea, precum și ursitoarele, ca să se încredințeze că vor fi binevoitoare și mărinimoase față de micuța prințesă. Vezi însă că în ținutul peste care domnea trăiau treisprezece ursitoare, dar cum împăratul nu avea decât douăsprezece tale de aur din care să le ospăteze, una din ursitoare nu fu invitată la petrecere.

Și se ținu un ospăț atât de plin de strălucire cum numai la curțile împărătești poți vedea, iar când petrecerea fu spre

sfârșit, toate ursitoarele dăruiră copila cu cele mai alese haruri: una îi urși să aibă parte de virtute, alta de frumusețe, alta de bogății și tot așa până ce îi hărăziră micuței tot ce și-ar putea dori un muritor pe lumea asta.

Numai că, pe când și ultima dintre ele se pregătea să-și facă urarea, iată, pe neașteptate, apăru și cea de-a treisprezecea ursitoare, care venise anume ca să se răzbune pentru că nu fusese și ea poftită la ospăț; și fără nici un cuvânt de bun găsit și fără să arunce măcar o privire adunării de față, rosti cu glas tunător:

– Ursirea mea e ca în ziua când va împlini cincisprezece ani, fata să se înțepe în deget cu un fus și să moară!

Și fără o vorbă, le întoarse spatele la toți și se făcu nevăzută. Mesenii rămăseseră ca trăsniți la auzul groazniciei prorociri, dar cum cea de-a douăsprezecea ursitoare nu apucase încă să-și facă urarea și cum nu-i stătea în putere să dezlege groaznicul blestem al suratei sale, încercă măcar să-l ușureze și grăi astfel:

– Fie astfel încât prințesa să nu moară, ci doar să cadă într-un somn adânc de o sută de ani!

Împăratul, care nu avea altă dorință decât să-și păzească odrasla de cumplitul blestem, puse să fie arse toate fusurile din împărăție.

Și, așa, vremea trecu și toate câte îi hărăziseră ursitoarele fetei se împlineau, căci pe măsură ce creștea se făcea tot mai frumoasă și era cuviincioasă, și blândă la suflet, și cumințe, încât oricine o vedea o îndrăgea pe dată.

Dar iată că se făcu astfel încât tocmai în ziua când copila împlinea cincisprezece ani, împăratul și împărăteasa să fie plecați de acasă, iar fata să rămână la palat singură, doar cu slujitorii.

Și ca să-și treacă timpul, prințesa se apucă să colinde prin castel și luă la rând toate odăile și cămarile în care nu intrase nicicând până atunci, până ce, într-un târziu, ajunse la un turn vechi. Și urcând o scăriță strâmtă și întortocheată, se pomeni în fața unei ușițe, iar în broasca ușii

copila zări o cheiță ruginită. Fără să stea pe gânduri, o ră-suci și, când ușa se deschise, văzu în odăița aceea o femeie bătrână tare, care torcea de zor un fuior de in.

– Ziua bună, mătușică, îi dădu binețe prințesa, dar ce faci aici?

– Iaca, torc, îi răspunse bătrâna dând din cap.

– Dar ce unealtă e aceea care se învârte atât de spornic? zise fata, și vrând să încerce și ea să toarcă, luă fusul în mână.

Dar nici nu se atinse bine de fus, că năprasnicul blestem se și împlini și prințesa se împunse în deget. Și cum simți înțepătura, copila se prăbuși pe patul din odăiță și căzu într-un somn adânc. Vezi însă că blestemul era mult mai puternic, fiindcă nu numai fata căzu în acest somn, ci întreaga împărăție; astfel că adormiră și împăratul și împărăteasa, care tocmai se întorseseră acasă și abia apucaseră să intre în sala mare a palatului, și odată cu ei întreaga curte împărătească. Se cufundară în somn și caii în grajduri, și câinii din ograda castelului, porumbeii ce-și aveau culcușul pe acoperișul palatului, și muștele adormiră și ele pe pereți; focul care până atunci arsesese vesel în vatră se făcu și el tot mai slab până se stinse de tot și nu se mai auzi nici sfârâiala cârnii pe tăciuni, iar bucătarul, care tocmai se pregătea să-și înfigă mâna în părul ucenicului său care uitase să-și împlinească o poruncă, se răzgândi parcă și adormi și el. Și până și vântul se opri în întreaga împărăție și nici o boare nu mai răsfoia frunzele copacilor care împrejmuiau palatul.

Și-apoi, în jurul palatului începură să năpădească mărăcinii ca un gard viu și pe an ce trecea creștură tot mai mari și se întinseră până la palat și-apoi îl cuprinseseră și-l acoperiră cu totul, de nu se mai vedea nici urmă din vechea curte împărătească, nici măcar steagul care fluturase cândva pe acoperiș.

Numai că povestea frumoasei adormite pe care părinții o botezaseră Floare-de-Măceș făcuse înconjurul ținutului, așa că din când în când câte un fiu de crai se încumeta să

încearcă să treacă de tufărișurile acelea pline cu spini și să ajungă la palat. Dar, vai, toți își găsiră un sfârșit cumplit în încercarea lor, căci de cum dădeau să treacă de gardul acela viu, măcăcinii se strângeau în jurul lor și-i prindeau și strângeau ca și când ar fi avut niște brațe țepoase.

Trecură astfel prăpăd de ani și se întâmplă că odată un alt fiu de împărat care trecea prin acel ținut să audă de la un moșneag povestea gardului de măcăcini și că pasămite dincolo de acel tufăriș spinos s-ar fi aflat un castel în care o prințesă frumoasă ca nimeni alta era de vreo sută de ani confundată într-un somn adânc, împreună cu măritii ei părinți și toată curtea împărătească. Crăișorul acesta mai auzise și de la bunicu-său că mulți prinți încercaseră să treacă de zidul de măcăcini, dar rămăseseră prinși în el și acolo își găsiseră sfârșitul. Numai că el nu știa ce-i frica și-i zise moșului:

– N-am nici un fel de teamă de ce mi s-ar putea întâmpla, așa că o să mă duc s-o văd pe frumoasa adormită!

Geaba încercă moșul să-l facă să-și schimbe gândul, că toate rugile sale fură în zadar.

Dar vezi că în răstimp se împlinise deja sorocul de o sută de ani, când prințesa avea să se trezească din nou la viață, iar când prințul ajunse în apropiere de ceea ce ar fi trebuit după poveste să fie un gard de măcăcini, nu zări decât o mulțime de flori care mai de care mai frumoase și mai alese, care se dădură singure la o parte din calea lui ca să-l lase să treacă nevătămat, după care se strânseseră la loc unele în altele, ca un zid de netrecut.

Și când ajunse în curtea palatului, văzu caii și ogarii dormind adânc și hulubii de pe acoperiș adormiți cu cioculețele vârâte sub aripi. Iar în palat, zări muștele dormind pe pereți, iar în bucătărie îl văzu pe bucătar taman cum îl prinsese somnul, cu mâna încă întinsă să-l apuce pe ajutorul său de ciuf, și o slujnică adormită lângă găina pe care cu o sută de ani în urmă o jumulea de pene.

Prințul merse mai departe și în sala mare a palatului îi văzu pe toți curtenii, dormind somn adânc, la fel ca și

împăratul și împărăteasa, în jilțurile lor. Și porni să colinde mai departe prin palat și peste tot în jur era atâta liniște că își auzea propria răsufare; iar în cele din urmă ajunse la turnul cel vechi și intră în odăita în care era cufundată în somn tânăra prințesă. Și atât de frumoasă era că prințul nu-și putu lua ochii de la ea și, aplecându-se peste ea, o sărută. Și de cum îi atinse buzele cu sărutul lui, prințesa se trezi din somnul cel lung, deschise ochii și îl privi drăgăstos.

Apoi coborâră împreună în palat și pe dată se treziră împăratul și împărăteasa, și o dată cu ei toți curtenii, care se priveau uimiți unii pe alții neștiind ce li se întâmplase. Iar în curtea palatului, caii se ridicară în picioare și se scuturară, ogarii săriră din somn și începură să dea din coadă veseli, porumbeii de pe acoperiș își scoaseră capetele de sub aripi și, rotindu-și ochii în jur, își luară zborul spre câmpie, iar muștele de pe pereți prinseră și ele să roiască; și focul din vatră era din nou numai văpaie și friptura începu din nou să sfârâie pe frigare, iar bucătarul îi dădu un bobârnac peste ureche ucenicului său de-l făcu să schiaune de durere, în timp ce slujnica se apucă să termine de jumulit zburătoarea.

Iar apoi se așternu masă împărătească aleasă și plină de strălucire pentru nunta prințului cu frumoasa adormită și cei doi miri trăiră fericiți împreună până la adânci bătrâneți.

Împăratul Cioc de Sturz

A fost odată un împărat și avea împăratul acesta o fată peste poate de frumoasă, dar atât de trufașă și de înfumurată că nu se găsisese nici un petitor care să-i fie pe plac și pe toți câți se încumetaseră s-o ceară de soată îi luase în bătaie de joc și îi alungase.

În deznădejdea lui și nemaștiind ce să facă, împăratul se hotărî să dea o petrecere mare, la care îi pofți pe toți feciorii de însurătoare din toate cele patru zări ale lumii. Și cum sosiră, împăratul îi rândui pe fiecare după rang și avere, începând întâi cu craii, apoi cu marii duci, prinții, conții și baronii, până la nobilii mărunți, după care fata fu dusă în perindare prin fața șirului de petitori ca să-și aleagă alesul.

Dar nu fu chip nici de data aceasta, căci, trecând prin fața lor, îi scorni fiecăruia câte un cusur; primul că e prea gras și-l luă în răs zicând că e cât un „butoi de vin“, al doilea că e prea înalt și că, vezi Doamne, fiind „lung ca o sfoară, nu-l dă mintea pe-afară“, la al treilea i se năzări că e prea scund și-l batjocori zicând „gros în spate, leneș la toate“, al patrulea i se păru prea fără culoare la față și-și râse de el zicând că e „galben la fețișoară ca turta de ceară“; la al cincilea strâmbă din nas fiindcă, dimpotrivă, era prea stacojiu la chip și-l făcu „roșu ca racu“, parcă-i turbat săracu“, iar al șaselea nu-i fu pe plac fiindcă îl vedea „cocârjat, halal de-așa bărbat!“. Și luându-i așa la rând, nu fu unul căruia să nu-i

găsească vreo meteahnă, dar dintre toți cel mai mult își râse de un împărat de seamă și care se vedea a fi om cumsecade, numai că îi dăduse Dumnezeu o bărbie nițel coroiată.

– Ia uitați-vă la el ce bărbie are, striga prințesa ținându-se cu mâinile de burtă de atâta răs, parcă e un cioc de sturz!

Și de-atunci Cioc de Sturz îi rămase numele bunului împărat.

Când văzu tatăl domniței că fata lui nu făcea altceva decât să-și bată joc de toți pețitorii adunați la petrecere și să-i ia în derâdere, se mânie într-atât de tare încât se jurui să i-o dea de nevastă primului cerșetor care se va înfățișa la poarta palatului.

Nu trecură decât câteva zile și iată că un scripcar se opri sub ferestrele palatului și începu să cânte, gândindu-se că poate celor de la curtea împărătească li s-or înduioșa inimile și i-or da ceva de pomană. Când îl auzi, împăratul porunci să fie lăsat să intre în palat. Și astfel cerșetorul murdar și zdrențaros ajunsese să cânte în fața împăratului și a prințesei, iar după ce-și termină cântarea, se încumetă și-i ceru împăratului să-l miluiască și pe el cu ce o crede Măria sa de cuvânt. Atunci, fără să mai stea pe gânduri, împăratul îi răspunse:

– Cântarea ta mi-a bucurat atât de tare urechile, încât iată, drept răsplată, ți-o dau pe fiica mea de nevastă.

Pe domnița o trecură toți fiorii de groază, dar tată-său rămase neînduplecat.

– Am făcut legământ să te dau de soată primului cerșetor care-mi va trece pe la poartă și n-am de gând să-mi calc jurământul.

Degeaba încercă domnița să-l facă să-și schimbe gândul, degeaba se rugă de el să-și ia înapoi făgăduiala. Împăratul nu vru în ruptul capului să-i asculte rugile și, trimițând neîntârziat după preot, o obligă pe fată să se mărite cu cerșetorul chiar atunci, pe loc. Iar după ce cununia fu săvârșită, împăratul îi zise proaspetei soațe:

– Așa, și acu' că ești nevestă de cerșetor și nu se cuvine să rămâi în palatul meu, n-ai încotro decât să-ți cauți de drum împreună cu bărbatu-tău.

Cerșetorul o luă de mână și domnița nu avu de ales alta decât să-l urmeze, mergând alături de el pe jos. După o vreme, ajunseră la marginea unei păduri întinse cât vedeai cu ochii și prințesa îl întrebă pe cerșetor:

– A cui să fie oare pădurea asta frumoasă?

– E a împăratului Cioc de Sturz, veni răspunsul; și acum ar fi fost a ta, dacă îl luai de bărbat.

– Vai, nefericita de mine, se tângui domnița, ce nesăbuită am fost că nu m-am măritat cu Cioc de Sturz!

Și mai apoi ajunseră pe o pajiște neasemuit de minunată și prințesa iarăși întrebă:

– Dar minunea asta de pajiște înverzită, a cui o fi oare?

– E a împăratului Cioc de Sturz, răspunse cerșetorul; și acum ar fi fost a ta, dacă îl luai de bărbat.

– Vai, nefericita de mine, se jeli din nou prințesa, ce nesăbuită am fost că nu m-am măritat cu Cioc de Sturz!

În cele din urmă ajunseră într-un oraș mare și prințesa iarăși întrebă:

– Și orașul ăsta măreț, al cui este?

– Al împăratului Cioc de Sturz, îi zise din nou cerșetorul; și acum ar fi fost al tău, dacă îl luai de bărbat.

– Vai, nefericita de mine, se plânse iar domnița, ce nesăbuită am fost că nu m-am măritat cu Cioc de Sturz!

– Nu-mi place nicicum să te tot aud că l-ai vrea pe altul de bărbat, îi răspunse atunci cerșetorul. Ce, ți se pare că eu nu-s destul de bun pentru tine?

Și după ce mai merseră o bucată de drum ajunseră la o colibă mică și numai ce o văzu, prințesa se porni să întrebe:

– Vai, Doamne, da' ce căscioară dărăpănată îmi văd ochii! A cui o fi oare coliba asta sărăcăcioasă și părăginită?

– Păi asta-i casa mea, îi răspunse cerșetorul, și-o să fie și-a ta, că aici om trăi împreună de azi înainte.

Domnița dădu să intre în casă, dar trebui să se aplece ca să încapă pe ușița colibei.

– Unde sunt servitorii? întrebă fata de împărat când se văzu înăuntru.

– Care servitori? o repezi cerșetorul. De-acu' tu o să vezi de toate treburile casei. Așa că mai bine te-ai apuca numai-decât să faci focul și vezi de pune apă la fierț să-mi gătești ceva de mâncare, că tare mai sunt obosit!

Prințesa însă nu știa defel cum să aprindă focul și nici să facă mâncare, așa că cerșetorul fu nevoit să-i dea o mână de ajutor ca să ducă la bun sfârșit toată treaba. Iar după ce-și potoliră foamea cu cina cea sărăcăcioasă, se duseră la culcare, iar a doua zi cerșetorul o trezi pe nevastă-sa dis-de-dimineată, ca să vadă de ale casei.

Târâș-grăpiș, trecură astfel câteva zile și iată că rămaseră fără nici unele de-ale gurii. Așa că, într-o zi, cerșetorul îi zise nevesti-sii:

– Femeie, de-acu' s-a cam zis cu statul degeaba, că nu putem să mâncăm și să bem și de câștigat să nu câștigăm nimic. Așa că ia apucă-te tu și împletește niște coșuri, ca să facem și noi ceva bani.

Și zicând astfel, se duse de tăie niște crengi de răchită și le aduse acasă, dar când se apucă să le împletească, mâinile prințesei se făcură numai o rană de la crengile tari și aspre.

– Văd că la împletit coșuri nu ești pricepută, îi zise bărbatu-său. Ia mai bine apucă-te să torci, poate te descurci mai bine.

Și prințesa se apucă de tors, dar firul gros de lână tăie așa de adânc în pielea delicată a degetelor că-i dădu sângele.

– Văd că n-o scot la capăt cu tine, îi zise cerșetorul; halal nevastă mi-am luat, că nu ești bună de nimic! N-am încotro, ce să fac, o să m-apuc să fac negoț cu oale și străchini din lut; iar tu te-oi duce în piață să le vinzi.

„Vai mie, își zise prințesa, de-or ajunge prin piață oameni din împărăția tatălui meu și m-or vedea vânzând străchini, să te ții ce-or să-și mai rîdă de mine!“

Dar n-avea de ales și trebuia să facă întocmai cum îi spusese bărbatu-său, dacă nu voia să moară de foame.

La început negocîul merse bine, pentru că târgoveții cumpărau bucuroși blidele femeii care le mergea la suflet cu înfățișarea ei și nu se tocmeau cu ea la preț; ba mai mult, mulți îi dădeau banii fără să ceară marfă în schimb. Și astfel trăiră cu ce câștiga domnița până ce se duse și ultimul bănuț, după care bărbatu-său făcu ce făcu și mai cumpără un rînd de oale și străchini.

De data asta, femeia își găsi un loc chiar la intrarea în piață și așezându-și marfa roată în jurul ei, își aștepta clienții. Numai că odată apărură un călăreț beat și din goana calului dădu iama în oalele femeii, făcându-i zob toată marfa. Domnița începu să plîngă amarnic și atât era de înspăimîntată că nu știa ce să facă.

– Vai de mine și de mine, ce-o să mai pătesc acum! se tînguia ea. Cine știe ce-o să zică bărbatu-meu când o să vadă ce s-a ales de oalele lui!

Și neștiind ce altceva mai bun să facă, alergă acasă și-i povesti cerșetorului despre nenorocirea care se abătuse asupra lor.

– Cine-a mai pomenit să-ți așezi oalele taman la intrarea în piață, pe unde trec toți nebunii? o certă bărbatu-său. Și-acu' degeaba plîngi, că vād bine că n-am făcut nici o scofală cu tine, fiindcă nu ești bună de nimic; ascultă aici mai bine, că am fost la palatul împăratului nostru și am întrebat pe-acolo dacă nu te-ar putea lua să dai o mână de ajutor la bucătărie și mi-au făgăduit că or să-ți găsească un loc; măcar așa o să-ți scoți mîncarea fără să dai bani...

Și astfel fata de împărat ajunse slujnică la bucătărie și n-avea voie să iasă din vorbele bucătarului și pe deasupra o mai punea să facă și toate corvezile cele mai grele. Și ca să aibă din ce trăi, ea și bărbatu-său, își îndesase în buzunare două

străchini în care aduna resturile de mâncare de la palat și seara le lua cu ea acasă.

În vremea aceea, se întâmplă însă că împăratul se pregătea să-și însoare fiul cel mare și când se dădu petrecerea la palat, sărmana domniță ajunsă slujnică se duse și se ascunse după ușă în sala de bal, ca să privească și ea petrecerea de nuntă.

Iar când toate candelabrele fură aprinse și sala se umplu de oaspeți, care mai de care mai aleși și mai frumos gătiți, și când văzu toată măreția aceea orbitoare, prințesa se gândi cu inima grea la soarta ei cea tristă și-și blestemă în gând trufia și semeția care îi aduseseră atâtea umilinte și sărăcie.

De după ușă unde stătea, ajungea până la ea mirosul bunătaților care nu conteneau să umple masa de nuntă, și când treceau pe lângă ea, slugile îi mai aruncau din când în când câte ceva din bucatele pe care le cărau, iar femeia le punea în străchinuțele din buzunar ca să le ducă acasă.

Și numai iată că intră în sală fiul împăratului, înveșmântat în straie de catifea și mătase și purtând la gât lăntucuri de aur. Iar când dădu cu ochii de frumoasa femeie care se ascundea după ușă, o luă de mână și vru să o ducă în mijlocul sălii ca să dăntuiască cu ea; dar femeia nu se lăsă și se trase îndărăt înspăimântată, căci își dăduse seama că fiul împăratului nu era nimeni altul decât împăratul Cioc de Sturz, pețitorul de care-și răsese cândva și cu care refuzase să se mărite.

Dar degeaba se împotrivi ea, căci împăratul nu se lăsă și o trase după el în sala de bal; și zbatându-se să scape din strânsoarea prințului, legăturile buzunarelor i se desfăcură și străchinile căzură pe jos, supa se vărsă și resturile de mâncare se împrăștiară cât colo. Și la asemenea priveliște, oaspeții se puseră pe râs și nu mai conteneau să-i arunce vorbe de ocară.

Prințesei îi venea să intre în pământ de rușine și, fără să mai stea pe gânduri, se repezi la ușă să fugă cât mai departe de locul acela, dar când ajunsese pe scară un bărbat veni

după ea și o duse înapoi în sala de bal; iar când se uită mai bine la el, văzu că nu era nimeni altul decât împăratul Cioc de Sturz. Și cu mare blândețe, împăratul îi spuse:

– Nu-ți fie teamă, căci eu sunt scripcarul cu care ai viețuit în cocioaba cea dărăpănată. Fiindcă mi-erai dragă, m-am îmbrăcat în cerșetor; și tot eu sunt călărețul care ți-a spart oalele în piață; și toate astea le-am făcut ca să-ți înfrâng trufia și să-ți arăt ce înseamnă umilința și să te pedepsesc pentru necuviința cu care ți-ai râs de mine.

Auzind aceste vorbe, domnița începu să plângă amarnic și-i spuse:

– Ți-am pricinuit atâta mâhnire! Nu sunt vrednică să fiu soața ta!

Dar împăratul îi aduse mângâiere în amărăciunea ei și-i zise:

– Lasă, nu te mai gândi la ce-a fost! Vremea tristeții a trecut, acum e timpul de nuntit și de veselit.

Și numaidecât se înfățișară slujnicele și o gătiră cu cele mai alese și mai minunate straie și apoi veni și tatăl domniței cu tot alaiul împărătesc ca să-i ureze prințesei fericire alături de soțul ei, împăratul Cioc de Sturz. Și când în sfârșit se adunară toți nuntașii, începu ospățul și benchetuiala. Și tare-mi pare, zău, rău că n-am fost și eu pe acolo, fiindcă sunt sigur că praznic ca acela și veselie ca la ei n-a mai fost la nimenea, de când lumea și pământul...

Albă ca Zăpada

Au fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasă și tare erau mâhniți că Domnul nu le hărăzise nici o odraslă. Și se zice că într-o zi de iarnă, pe când din înaltul cerului ninge cu fulgi mari și pufoși, împărăteasa stătea în jilțul ei de lângă fereastra cu rama de abanos și cosea. Și cum cosea ea și-și tot ridica ochii de pe lucru ca să privească ninsoarea ce se așternea pe pământ, se înțepă cu acul în deget și din rană se scurseră pe marginea ferestrei trei picături roșii de sânge. Și atât de frumos se vedea roșul sângelui pe zăpada albă, că împărăteasa își zise în gând: „Doamne, ce n-aș da să am un copil cu pielea albă ca zăpada, obraji roșii ca sângele și părul negru ca abanosul!“

Nu trecu mult și împărăteasa aduse pe lume o fetiță care era întocmai cum își dorise, cu pielea albă ca zăpada, obraji roșii ca sângele și părul negru ca abanosul. Și părinții o numiră Albă ca Zăpada. Numai că, vai, împărăteasa muri de cum se născu copila.

Trecu un an și în cele din urmă împăratul își luă altă soată. Împărăteasa cea nouă era nespus de frumoasă, dar atât de trufașă și înfumurată încât nu suferea să știe că altă femeie ar fi putut s-o întrecă în frumusețe. Și ca să fie încredințată că nu era alta mai mândră ca ea, împărăteasa avea o oglindă fermecată și în fiecare zi se așeza în fața ei și o întreba:

*„Oglindă fermecată, oglinjoară
Cine e cea mai frumoasă din țară?”*

Iar oglinda îi răspundea de fiecare dată la fel:

*„Tu, mărită împărăteasă,
Dintre toate ești cea mai frumoasă!”*

Și ori de câte ori auzea aceste vorbe, împărăteasa de bucură nespuse, pentru că știa că oglinda fermecată n-avea cum să mintă.

Timpul trecu însă și cu cât creștea, Albă ca Zăpada se făcea din ce în ce mai frumoasă. Iar când făcu șapte ani, se văzu că era frumoasă ca lumina zilei și că deja o întrecea în mândrețe pe mașteră. Și într-o zi, împărăteasa își întrebă din nou oglinda:

*„Oglindă fermecată, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?”*

Și iată că oglinda îi răspunse:

*„Negrăit ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar Albă ca Zăpada e încă și mai frumoasă!”*

Împărăteasa rămase ca trăsniță când auzi aceste vorbe și de furie se îngălbeni și se înverzi, de ziceai că acuș-acuș îi crapă fierea în ea. Și din clipa aceea, nu mai suferi s-o vadă în ochi pe Albă ca Zăpada și, pe zi ce trecea, inima ei se învenina din ce în ce mai tare împotriva fetei și prinse să o urască de moarte. Și așa creșteau în inima ei pizma și trufia precum buruienile otrăvite, că în cele din urmă nu-și mai găsi pace nici ziua, nici noaptea și într-o bună zi chemă la ea un vânător și-i zise:

– Ia fata asta și du-o în codru, că nu mai sufăr s-o văd în ochi nici măcar o clipită. Și când oi ajunge în inima pădu-

rii, fă-i de petrecanie și adu-mi inima ei, ca să știu că mi-ai împlinit porunca.

Vânătorul nu avu încotro și o duse pe Albă ca Zăpada în inima codrului, cu gând să facă precum îi ceruse împărăteasa. Dar când scoase cuțitul și-l ridică asupra ei să-i scoată inima nevinovată din piept, fata începu să plângă cu lacrimi amare și să-i zică:

– Bunule vânător, rogu-te, îndură-te de mine și nu mă omorî; că mi-oi pierde urmele în afundul codrului și nu m-oi mai întoarce niciodată acasă.

Și cum era o mândrețe de fată, vânătorului i se făcu milă de ea și-i zise:

– Atunci dar, copilă, fugi încotro vezi cu ochii și du-te cât mai departe de aici! Dar în gândul lui își zicea: „Oricum ți-e soarta pecetluită, că or să te sfâșie fiarele codrului“, însă pe de altă parte parcă i se luase o piatră de pe suflet fiindcă nu trebuise să curme viața aceea nevinovată. Și cum tocmai îi ieșise în cale un porc mistreț, îl înjunghie și-i luă inima și i-o duse împărătesei, ca mărturie că îi împlinise porunca. Iar împărăteasa puse ca inima să fie friptă și sărată bine și atât de pizmașă era la suflet, că se ospătă cu ea, convinsă că se înfruptă cu inima fetei.

În ăst timp, biata fată rămasă singură în adâncul pădurii era atât de înpăimântată încât tresărea și la adierea frunzelor și nu știa ce să facă și încotro s-o apuce. În cele din urmă, o luă la goană prin codru și goni peste bolovănișuri și tufărișuri cu spini, și de peste tot i se iveau în cale fiare sălbatice, dar nici una nu se atinse de ea să-i facă vreun rău.

Și alergă astfel cât o ținură picioarele și când fu aproape de înserat dădu cu ochii de o căsuță și intră înăuntru să-și tragă sufletul. Mare-i fu mirarea când văzu că lucrurile dinăuntru erau mici-mititele, dar toate erau orânduite frumos la locul lor și casa strălucea de curățenie. Iar în mijlocul odăii era o mescioară cu o față de masă albă și pe mescioară copila zări șapte talere mici și în fiecare din ele câte o linguriță; iar în dreptul fiecărui taler, mai erau câte un

cuțitaș, o furculiță și un păhărel. Și mai văzu fata că lângă perete erau înșiruite unul lângă altul șapte pătuțuri, toate cu așternuturi albe ca neaua.

Albă ca Zăpada era atât de flămândă și de însetată, încât luă câte o firimitură de mâncare din fiecare farfurioară și bău câte un strop de vin din fiecare păhăruț, ca nu cumva vreunul din cei ai casei să rămână fără mâncare de tot. Și cum era nespus de ostenită, încercă să se întindă într-unul din cele șapte pătuțuri, dar nici unul nu era pe măsura ei: ba unul era prea mare, ba altul prea mic; până în cele din urmă ajunsese la al șaptelea, care era numai bun; așa că se întinse în pat, își spuse rugăciunea și adormi.

Se făcuse întuneric bine când se întoarseră acasă stăpânii căsuței; erau șapte pitici, care își duceau traiul din minierit, săpând și scotocind prin inima munților după tot felul de minereuri. Ajunși în odaie, piticii aprinseră cele șapte lumânările și de cum se făcu lumină în căscioară, văzură că cineva fusese acolo în lipsa lor, căci lucrurile nu mai erau orânduite cum le lăsaseră ei la plecare.

Și primul pitic zise:

– Cine a stat pe scăunelul meu?

Al doilea îl urmă și el:

– Cine a mâncat din farfurioara mea?

Și al treilea întrebă:

– Cine a mâncat din pâinea mea?

Iar al patrulea spuse:

– Cine mi-a mâncat legumele?

Al cincilea era și el nedumerit:

– Cine s-a folosit de furculița mea?

Și al șaselea făcu:

– Cine a tăiat cu cuțitașul meu?

Iar al șaptelea spuse și el:

– Cine a băut din păhăruțul meu?

Apoi, primul dintre ei cercetă din ochi odaia și văzu o mică scobitură în pătuțul său.

– Cine s-a culcat în pătuțul meu? zise el atunci.

Și pe dată toți piticii se repeziră la pătuțurile lor și uitându-se mai bine la ele, ziseră într-o hărmălaie de glasuri:

– Cineva a dormit în pătuțul meu!

Dar când și al șaptelea pitic își cercetă pătuțul, o zări pe Albă ca Zăpada, cufundată în somn adânc. Îi strigă pe ceilalți și toți veniră într-o fugă, uimiți nevoie mare, și își îndreptară lumânările aprinse spre Albă ca Zăpada, iar când o văzură mai bine nu se putură abține să nu strige:

– Doamne Dumnezeu, ce mândrețe de copilă!

Și atâta erau de bucuroși că nu-i lăasă inima s-o trezească și o lăsară să doarmă mai departe în pătuț; iar al șaptelea pitic își petrecu noaptea dormind cu rândul în pătuțurile ortacilor săi, câte o oră în fiecare.

Când se trezi a doua zi dimineata, copila se sperie tare rău de cei șapte pitici. Dar toți fură prietenoși cu ea și începură s-o descoasă:

– Cum te cheamă, copilă?

– Albă ca Zăpada e numele meu, răspunse fata.

– Și cum ai ajuns la căsuța noastră? mai ziseră ei.

Atunci Albă ca Zăpada le povesti cum maștera ei pusese să fie omorâtă, dar vânătorul îi crutăse viața și după aceea gonise prin pădure toată ziua până când spre seară ajunsese la locuința lor.

Când auziră astfel, piticii se sfătuiră între ei și în cele din urmă îi ziseră:

– Dacă te învoiești să vezi de noi, adică să gătești, să faci pătuțurile, să speli, să coși, să ne împletești ciorapi și dacă ești în stare să ne ții căsuța curată și în bună rânduială, poți să rămâi la noi și îți făgăduim că n-o să duci lipsă de nimic.

– Da, mă învoiesc cu dragă inimă! zise Albă ca Zăpada, și astfel rămase în căscioara piticilor.

Copila făcea acum toate treburile casei, căci piticii se sculau dis-de-dimineată și plecau să scoată aramă și aur din munți, iar seara când se întorceau trudiți de la lucru, trebuia să găsească cina gata. Și cum fata rămânea singurică

acasă toată ziua, piticii o dăscălire și o sfătuiră cum știură ei mai bine, ca nu cumva să i se întâmple ceva în lipsa lor:

– Ferește-te de mașteră, îi ziseră ei, căci n-o să treacă mult și o să afle că ești aici; așa că fii cu băgare de seamă și nu lăsa pe nimeni să intre în casă în lipsa noastră.

Numai că împărăteasa, gândindu-se că mâncase inima fetei, era încredințată că scăpase de Albă ca Zăpada, și se credea iarăși cea mai frumoasă femeie din tot ținutul. Dar într-o zi se duse din nou la oglinda fermecată și o întrebă:

*„Oglindă fermecată, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?”*

Și atunci oglinda îi răspunse:

*„Negrăit ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar departe în munți, la cei șapte pitici acasă
Stă Albă ca Zăpada, nevătămată și sănătoasă
Și decât tine de o mie de ori e mai frumoasă!”*

Împărăteasa rămase ca trăsniță când auzi, pentru că știa că oglinda fermecată avea darul de a spune numai adevărul. Și astfel înțelese că vânătorul o trădase și nu-i împlinise porunca și că fata era în viață.

Și iar începu să-și frământă mintea și să ticluiască ce să facă și cum să scape de fata cea vitregă, pentru că nu mai avea stare și nu-și putea găsi liniștea la gândul că nu era ea cea mai frumoasă din toată împărăția. Și-n cele din urmă îi veni o idee. Își sulemeni fața cu vopseluri și își puse pe ea niște straie de bătrână negustoreasă, și atât de bine își preschimbă înfățișarea, că nimeni n-ar fi fost în stare s-o recunoască. Și astfel îmbrăcată o porni la drum și trecând de cei șapte munți, ajunse la căsuța celor șapte pitici și se grăbi să bată la ușă, strigând în gura mare:

– Ia veniți de vedeți ce lucrșoare frumoase am de vânzare și toate ieftine!

Albă ca Zăpada, care luase aminte la sfaturile piticilor, o întrebă de la fereastră:

– Ziua bună, mătușico! Da' ce vinzi acolo?

– Ia, marfă frumoasă și bună, zise maștera cea haină, cingători în toate culorile. Și trase afară din traistă o cingătoare împletită din mătase viu colorată.

„Ce-ar fi s-o las înăuntru, își zise în gând Albă ca Zăpada, că pare femeie de treabă!“ Și zicându-și astfel, trase zăvorul de la ușă, o chemă pe negustoreasă în casă, îi cumpără cingătoarea cea frumoasă și se încinse cu ea.

Dar împărăteasa cea neagră la inimă atâta așteptă, că numai ce-i zise:

– Doamne, fata mea, da' rău ți-ai mai pus-o! Ia lasă-mă pe mine să-ți arăt cum să te-ncingi!

Albă ca Zăpada nu găsi nimic rău în cuvintele femeii și nebănuind ce nenorocire i se pregătea, o lăsă pe femeie să-i lege cingătoarea. Și maștera cea vicleană o încinse cât ai clipi și începu să strângă de cingătoare atât de tare, până ce fata își pierdu suflarea și căzu jos ca moartă.

– Așa, acum iar sunt cea mai frumoasă din țară! își zise împărăteasa și-și luă talpășița cât putu mai repede.

Cum era însă spre seară, nu mai trecu mult și piticii se întoarseră acasă de la lucru. Și se speriară amarnic când o văzură pe mult îndrăgita lor Albă ca Zăpada zăcând pe jos, fără vreun semn de viață, de parcă era moartă de-a binelea. Îngrijorați peste poate, piticii o ridicară și când văzură cingătoarea care-i tăia mijlocul, tăiară legăturile; și încetul cu încetul, fata își recăpătă răsuflarea și în cele din urmă își reveni cu totul în simțiri. Apoi le povesti pățania cu negustoreasa și când auziră una ca asta, piticii iar o dăscăliră și îi spuseră să fie mai cu băgare de seamă:

– Fiindcă să știi, Albă ca Zăpada, că negustoreasa aceea n-a fost nimeni alta decât împărăteasa cea pizmașă. Așa că de-acum înainte ai grijă și nu mai deschide nimănui cât nu suntem noi acasă.

Numai că de cum ajunse înapoi la palat, împărăteasa dădu fuga la oglindă și o întrebă:

*„Oglindă fermecată, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?”*

Iar oglinda, grăind ca întotdeauna adevărul, îi răspunse:

*„Negrăit ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar departe peste munți, la cei șapte pitici acasă,
Stă Albă ca Zăpada, nevătămată și sănătoasă
Și decât tine de o mie de ori e mai frumoasă!”*

La auzul acestor cuvinte, împărăteasa simți cum i se urcă sângele la cap de spaimă și turbare, căci își dădu seama că fata scăpase vie și de data aceasta.

„Da' lasă, că acu' o să născocesc eu ceva să-ți vin de hac o dată pentru totdeauna“ își zise ea în ciudată, și cum era pricepută ca nimeni alta la fel de fel de vrăjitorii, se apucă și meșteșugi un pieptene otrăvit. Apoi își schimbă iar înfățișarea, făcând astfel încât să semene cu o bătrânică cumsecade. Și o porni iar peste munți și când ajunse la căsuța piticilor, iar bătu la ușă, strigând în gura mare:

– Ia veniți de vedeți ce lucrușoare frumoase am și toate-ieftine tare!

Numai că de data aceasta, Albă ca Zăpada fu prevăzătoare și, uitându-se afară pe fereastră, îi zise bătrânicii:

– Cată-ți de drum, mătușică, nu pot primi pe nimeni în casă!

– Da' măcar să te uiți, că doar atâta lucru cred că poți! îi zise maștera cea rea, și scoțând din traistă pieptenele cel otrăvit i-l arătă fetei.

Copilei îi plăcu atât de mult pieptenele, încât uitând de toate sfaturile piticilor, se lăsă din nou păcălită și-i deschise bătrânei ușa, poftind-o în casă. Iar după ce se înțeleseră la preț, vicleana de împărăteasă o ademini cu glas mios:

– Ia lasă-mă pe mine, să-ți arăt eu cum să te piepteni ca lumea!

Și ca și data trecută, fetei nici nu-i trecu prin cap că o paște vreo primejdie și se lăsă pe mâna bătrânei; dar abia îi înfipse zgripturoaica pieptenele în păr, că otrava și începu să i se scurgă prin trup și fata căzu din picioare, fără simțire.

– Ei, ia să vedem acum dacă mai ești cea mai mândră dintre toate, căci sunt sigură că de data asta ți-am venit de hac! zise împărăteasa cea pizmașă, nemaiîncăpându-și în piele de bucurie și grăbindu-se să ia drumul înapoi spre palat.

Dar Albă ca Zăpada avu noroc și de data aceasta, căci curând se lăsă înserarea și cei șapte pitici ajunseră acasă de la lucru. Și când o văzură iar pe fată zăcând pe jos ca și când ar fi fost moartă, își dădură seama că iar fusese pe-acolo maștera cea rea și că iar născocise ceva ca s-o piardă pe fată, așa că se apucară să vadă despre ce ar putea fi vorba și astfel descoperiră pieptenele cel otrăvit. Și cum i-l scoaseră din păr, Albă ca Zăpada își reveni în simțiri și le povesti de-a fir a păr pătania cu bătrânica. Și din nou piticii îi spuseră să fie cu băgare de seamă, căci numai împărăteasa cea rea putea să-i vrea moartea, și iar o sfătuiră să nu deschidă ușa nimă-nui cât erau ei plecați în munți.

Scorpia de împărăteasă, de cum ajunse înapoi la palat, se și repezi la oglindă și o întrebă:

*„Oglindă fermecată, oglinjoară
Cine e cea mai frumoasă din țară?”*

Iar oglinda îi răspunse la fel ca și cealaltă dată:

*„Negrăit ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar departe peste munți, la cei șapte pitici acasă,
Stă Albă ca Zăpada, nevătămată și sănătoasă
Și decât tine de o mie de ori e mai frumoasă!”*

Cum auzi așa, scorpia de împărăteasă începu să tremure de furie și să fiarbă de ciudă și turbare. „Fata asta o să moară negreșit, chiar de-ar fi să plătesc cu viața mea pentru moartea ei” își zise ea.

Și zicând astfel, se furișă într-o odăiță tainică, neștiută și neumblată de nimeni din palat, și folosindu-și puterile vrăjitoarești se apucă și meșteșugi un măr otrăvit. Și așa de frumos era mărul acela pe dinafară, jumătate galben, jumătate roșu, că oricine l-ar fi văzut ar fi poftit să-l mănânce; dar ar fi fost de ajuns să muște o singură dată din el, că otrava din măr ar fi început numaidecât să lucreze și nefericitul și-ar fi găsit moartea pe loc.

Și când mărul fu gata, împărăteasa își sulemenii iar fața cu vopseluri, se îmbracă cu un port țărănesc și porni peste munți spre căsuța piticilor. Iar când ajunsese, bătu ca și dățile trecute la ușă, dar Albă ca Zăpada își scoase capul pe fereastră și-i zise:

– Cată-ți de drum, mătușică, cei șapte pitici nu mă lasă să primesc pe nimeni în casă.

– Nu-i nici un bai, îi răspunse scorpia, că s-or găsi destui care să-mi cumpere mândrețea asta de mere! Și fiindcă mie milă de tine, uite, ia și tu unul, să vezi ce bun e!

– Nu-mi trebuie, mulțumesc, îi răspunse fata, nu mă mai încumet să primesc nimic.

– Te pomenești că ți-e frică să nu fie cumva otrăvit? Începu s-o îmbrobodească zgrițuroaica. Păi dacă-i așa, nu-ți face griji, că uite, tai mărul în două și mănânc eu jumătatea galbenă, iar jumătatea roșie ți-o dau ție, că e mai frumoasă.

Dar vezi că scorpia de împărăteasă era atât de pricepută la farmece și vrăji, că numai jumătatea roșie a mărului era otrăvită și cea galbenă, ba.

Albă ca Zăpada se uita cu jind la mărul cel frumos și când văzu că femeia mănăcă din el și nu păți nimic, nu mai putu răbda de poftă și întinzând mâna pe geam, luă jumătatea de măr plămădită cu otravă. Dar nici nu apucă să muște bine din măr, că și căzu jos moartă. Împărăteasa se uită la

ea cu o căutătură drăcească și îi strigă printre hohotele nestăpânite de râs:

– Piele albă ca zăpada, roșie la față ca sângele și păr negru ca abanosul! Toate-s de-acum în van, că de data asta n-or să te mai învie piticii!

Și cum ajunsese la palat, se duse la oglindă și o întrebă:

*„Oglindă fermecată, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?”*

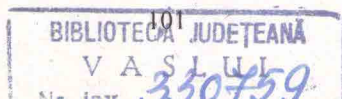
Și pe dată oglinda îi dădu răspunsul mult așteptat:

*„Tu, mărită împărăteasă,
Dintre toate ești cea mai frumoasă!”*

Auzind vestea mult râvnită, inima cea înveninată a împărătesei își găsi în sfârșit liniștea, măcar cât putea fi de liniștită o inimă înveninată precum a ei...

Spre seară când se întoarseră acasă din munți, cei șapte pitici o găsiră pe Albă ca Zăpada zăcând pe jos fără suflare și fără pic de viață în ea. Și fiind deja pățiți, o ridicară și începură s-o cerceteze cu luare aminte, ca să vadă dacă nu cumva găsec vreun lucru otrăvitor, apoi îi scoaseră cingătoare, pe urmă o pieptănară și-n cele din urmă o spălară cu apă și oțet; dar toate încercările lor fură zadarnice: draga lor Albă ca Zăpada era moartă și nu mai era nimic de făcut.

Văzând astfel, piticii o așezară pe o năsalie și strângându-se roată în jurul ei o plâneră și o jeliră trei zile încheiate. Apoi vrură s-o îngroape, dar nu-i lăsă inima s-o încredințeze pământului, că fata era așa de frumoasă de parcă ar fi fost vie și până și rumeneala din obraji și-o păstrase. Așa că îi făcură o raclă din cleștar, ca fata să poată fi văzută din toate părțile. Și-apoi o culcară în raclă și pe capacul sicrișului îi scriseră numele cu litere de aur și mai scriseră și că era fată de împărat. Și-n cele din urmă urcară racla pe culmea unui munte și-n fiecare zi unul din pitici stătea și făcea de pază

lângă ea; și până și păsările cerului venură s-o plângă pe Albă ca Zăpada, mai întâi o bufniță, apoi un corb și-n cele din urmă o porumbiță. Și astfel rămase copila vreme lungă în sicriașul de cleștar, dar timpul trecea peste ea fără să lase nici o urmă și atât de frumoasă era, cu pielea ei cea albă, obrații rumeni și părul negru ca abanosul, de ai fi zis că dormea.

Se întâmplă însă că odată un fiu de împărat ajuns prin pădurea aceea depărtată rătăci drumul și dând peste căsuța piticilor, rămase la ei peste noapte. Iar când să ia calea întoarsă, zări pe culmea muntelui racla de cleștar și pe Albă ca Zăpada și văzu și ce scriseseră piticii pe sicriaș cu litere aurite. Și fu atât de fermecat de frumusețea fetei, încât începu să se roage de pitici:

– Dați-mi mie racla și vă dau în schimb orice mi-ați cere! Dar piticii nici nu vrură să audă așa ceva:

– Nu ne despărțim de Albă ca Zăpada pentru tot aurul din lume!

Printul însă tot nu se dădu bătut:

– Atunci dați-mi-l în dar, căci nu mai pot trăi nici un minut fără s-o am în fața ochilor pe Albă ca Zăpada. Și vă făgăduiesc că am să-i aduc cinstire și am s-o prețuiesc ca pe cea mai dragă ființă din viața mea.

Auzindu-l zicând astfel, piticii se îndurară de el și-i dăruiră sicriașul. Printul își chemă pe dată slujitorii și-i puse să ridice racla pe umeri ca s-o coboare de pe munte. Dar se întâmplă ca în drumul lor una dintre slugi să se împiedice de un ciot de copac și, din cauza hurducăturii, bucățica de măr otrăvit pe care Albă ca Zăpada nici nu apucase s-o înghită bine îi sări afară din gât. Și iată că nu trecu mult și prințesa deschise ochii, dădu la o parte capacul raclei și se ridică în capul oaselor, vie și nevătămată.

– O, Doamne sfinte, unde mă aflu oare? strigă ea uimită din cale afară.

Iar fiul împăratului, îmbătat de bucuria de a o vedea în viață, se duse lângă ea și-i spuse:

– Nu-ți fie teamă, Albă ca Zăpada, căci sunt aici lângă tine!

Și-apoi îi povesti toate câte se întâmplaseră și după ce termină îi spuse:

– Mi-ești mai dragă decât orice pe lume și tare aș fi fericit dacă ai vrea să vii cu mine la curtea tatălui meu și te-ai învoi să-mi fii soată.

Vezi bine, și fetei îi căzuse drag prințul, căci se învoi pe dată să-l însotească și să se cunune cu el și făcură o nuntă împărătească ca-n povești, plină de fast și strălucire.

Dar iată că și scorpia de mașteră a domniței fusese pof-tită la nuntă. Și după ce se găti cu cele mai alese straie, se duse la oglindă și iar o întrebă:

*„Oglindă fermecată, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?”*

Iar oglinda care nu știa ce-i minciuna îi răspunse:

*„Negrăit ești de frumoasă, mărită împărăteasă,
Dar tânăra mireasă e cu mult mai frumoasă!”*

Auzind acestea, împărăteasa cu inima neagră ca smoala iadului începu să blesteme și să se zbuciume de atâta ciudă și ticăloșie câtă zăcea în ea și în nevrednicia ei nu știa ce să facă. La început nici nu se gândi să se ducă la nuntă, dar până la urmă n-o răbdă inima să nu vadă cine era tânăra împărăteasă despre care oglinda fermecată îi spusese că-i mai mândră ca ea. Și de cum intră în sala de bal și dădu cu ochii de mireasă, o recunoscă pe Albă ca Zăpadă și de turbare și de frică rămase întepenită pe loc.

Numai că zgripturoaicei îi fusese pregătită o pedeapsă pe măsura răutății sale, căci nu e faptă fără răsplată; și astfel fu nevoită să încalțe niște conduri din fier care fuseseră în-roșiți în foc și să dântuiască cu ei în picioare; și atât de tare

îi friperă picioarele condurii aceia, că în cele din urmă scopia de mașteră căzu jos și-și dădu duhul.

Iar Albă ca Zăpada și fiul de împărat trăiră fericiți până la adânci bătrâneți și, cine știe, poate mai trăiesc și astăzi, dacă n-or fi murit între timp...

Hans cel norocos

A fost odată un fecior pe numele lui Hans și după ce sluji feciorul acesta la un stăpân șapte ani, într-o zi îi zise:

– Stăpâne, ți-am slujit șapte ani după cum ne-am înțeles și-acu' s-a împlinit sorocul să-mi dai leafa ce mi se cuvine și să-mi văd și eu de drum, că abia aștept s-ajung acasă la măică-mea...

Și cum stăpânu-său nu avu nimic împotriva, îi zise lui Hans:

– Știu că m-ai slujit cinstit și cu credință, așa că, după cum ți-ai făcut datoria, îți va fi și răsplata!

Și zicând astfel, îi dădu lui Hans un bulgăre gogonat de aur, mare cât capul flăcăului.

Hans luă o năframă, înveli bulgărele de aur în ea, îl puse pe umăr și o porni binișor spre casă.

Și cum mergea el așa mers întins, se întâmplă că trecu pe lângă el la trap un călăreț pe un bidiviu iute. Lui Hans îi plăcu atât de tare această priveliște, încât se puse pe vorbit cu glas tare:

– Măi, să fie, ce bine e să călărești! N-ai alta de făcut decât să stai în șa și nu-ți julești picioarele prin pietroaie, nici nu-ți strici încălțările, și pe deasupra nici nu știi când ai și ajuns unde ți-e voia.

Atunci, călărețul care deslușise ce zisese Hans, opri calul și-i strigă flăcăului:

– I-auzi, flăcăule, păi dacă zici că-i așa de ce mergi pe jos?

– N-am încotro, îi răspunse feciorul, că am de cărat povara asta acasă. E drept că e un bulgăre de aur, da' nici

capul nu mi-l pot ține drept de atâta greutate și de umăr ce să mai zic, că nu-l mai simt de durere.

– Uite ce zic eu, îi spuse călărețul, hai să facem schimb: eu îți dau calul și tu îmi dai bulgărele tău de aur.

– Nici nu știi ce bucurie-mi faci! îi răspunse Hans, fericit să scape de povară. Da' bagă de seamă, că abia o să-ți târăști picioarele cu greutatea asta după tine.

Călărețul nu mai stătu pe gânduri; se dădu jos de pe cal, luă gogoloiul de aur și-l ajută pe Hans să urce în șa; iar după aceea îi puse hățul ca lumea în mână și-i zise:

– Dacă vrei să gonească mai tare, n-ai decât să pleoscăi din limbă și să-i strigi: „Diii, diiii!“

Hans fu bucuros nevoie mare când se văzu călare, că se gândea el că acum poate merge nestingherit și cât de repede îi era voia. Și după o vreme îi veni cheful să meargă mai repede și numai ce începu să pleoscăie din limbă și să îndemne bidiviul zicându-i: „Diii!, diiii!“.

Dar atât îi trebui calului, că începu s-o ia de-a dreptul la goană și până să-și dea seama Hans ce se întâmplase, se și trezi aruncat din șa drept într-un șanț care despărțea drumul de câmpul cu holde. Și ar fi rămas flăcăul și fără bidiviu, căci gonea ca vântul, dacă nu ar fi apucat să-l țină în loc un țăran care trecea pe drum mânându-și vaca.

Hans se trudi să-și îndrepte oasele și se ridică anevoie din șanț, dar cum era tare oțărât din cauza căzăturii, îi zise țăranului:

– Nu-i a glumă călăritul ăsta, mai ales când ai de-a face cu o iapă nărăvașă ca asta, care dă din picioare și te zvârle cât colo de poți să-ți frângi gâtul, nu alta! Alta e să ai o vacă, cum ai matale. N-ai nici o treabă cu ea, stai în spatele ei și-o mâni liniștit și unde mai pui că ai parte de lapte, unt și brânză în fiecare ziulică. E, ce bine-ar fi fost să fi avut și eu o vacă!

– Păi dacă zici că ți-ar fi așa tare pe plac, îi răspunse țăranul care nu știa cum să scape de pacostea de vacă, ia, nu m-aș da în lături să facem schimb, eu să iau calul și tu vaca!

Hans nu mai putu de bucurie când auzi și nici nu mai avu vreme să mai zică ceva, că țaranul, care abia așteptase să-i pice așa o plească, sărise deja în șa și-o luase la sănătoasa. Flăcăul porni iar la drum, mânându-și liniștit vaca și minunându-se de norocul care dăduse peste el. Și-n timp ce mergea el așa agale, își zicea în sinea lui: „Când oi avea un codru de pâine, că de asta sunt sigur că n-o să duc lipsă, n-o să mai am nici o grijă cu de-ale gurii, că o să pot să mă ospățez cu unt și brânză de câte ori o să-mi poftească inima și când mi-o fi sete, n-o să am alta de făcut decât să mulg vaca și să beau lapte. Maică măiculiță, ce aș putea cere mai mult de atât?!“

Merse Hans așa ce mai merse și după o bucată de drum se opri la un han și atât de mulțumit era de sine și de schimbul pe care-l făcuse, că nu mai ținu cont de nimic și înfulecă tot ce-și luase la el ca să-i țină de foame la prânz și seara. Iar cu ultimii bănuți se cinsti și cu o jumătate de halbă de bere. Și când termină, o porni din nou spre satul unde trăia maică-sa, mânându-și liniștit vaca.

Dar cum se apropia amiaza, se lăsase deja un zăduf înăbușitor și tocmai pe la timpul acela flăcăul avea de trecut o câmpie întinsă, cale de vreun ceas de mers; și îi era așa de cald și de sete, că i se lipise limba de cerul gurii. „E, da' stai că am eu leac pentru setea mea; că doar pot să mulg vaca chiar acu' și să beau niște lapte.“

Și fără să mai stea pe gânduri, legă vaca de o buturugă uscată și cum nu avea vadră pentru lapte, își luă șapca de piele de pe cap și-o puse sub ugerul vacii; dar în zadar se chinui Hans, că nu reuși să stoarcă nici un stropșor de lapte. Și cum era și neîndemânatic tare și pasămite o cam vătămase, vaca nu-l mai suferi și atât de tare îl împunse cu piciorul din spate încât îl doborî pe flăcău din picioare și multă vreme zăcu la pământ văzând numai stele verzi în fața ochilor.

Norocul lui că tocmai atunci se întâmplă să treacă pe acolo un măcelar care căra un porc într-o tărăboanță.

– Da' cine te-a cotozogat așa, măi fecioraș? se minună omul, ajutându-l să se ridice în picioare.

Și cătrănit cum era, Hans se apucă și-i povesti de-a fir a păr ce i se întâmplase.

Măcelarul, ascultându-l, își făcu el o socoteală și, după ce Hans isprăvi, îi dădu flăcăului o ploscă cu rachiou și-i zise:

– Ia și trage o dușcă de-aici, să te-ntremezi. Și nu mai trage nădejde de lapte de la vaca asta, că e bătrână tare; cel mult dac-o fi bună de pus la jug sau de tăiat.

– Măi să fie! zise Hans trecându-și nedumerit mâna prin păr. Cine s-ar fi gândit la una ca asta? Acu' drept e că e bine când ai în bătătură o vacă, ia gândește-te cu câtă carne te-alegi dacă o tai! Numai că vaca nu prea e pe gustul meu, că-i cam ațoasă. Mai bine mi-ar plăcea un purcel de lapte, că e mai gustos; și unde mai pui că poți să faci și cârnați din el!

– Ia ascultă, bre Hans, îi zise atunci măcelarul, care se și gândea la chilipirul cu care-o să se aleagă, uite, îți dau eu porcul meu pe vaca ta, da' să știi că fac asta doar așa, fiindcă îmi place de tine, că altfel pentru mine nu-i nici o scofală.

– Dumnezeu să te răsplătească pentru bunătatea ta! zise Hans, bucuros să scape de vacă.

Măcelarul dezlegă purcelușul din roabă și-i trecu sfoara, cu care era legat, lui Hans, iar flăcăul porni mai departe spre casă, minunându-se în gândul lui că toate-i ieșeau taman precum îi era voia și că de câte ori dădea peste el vreun necaz, îndată se găsea cineva să-l ajute să scape de năpastă.

Și merse Hans ce merse și după o bucată de drum i se alătură un băietan care ducea la subsuoară o mândrețe de găscă. Își dădură binete și, din vorbă în vorbă, Hans se apucă să-i povestească tovarășului său cât de norocos era el și cum din toate târgurile pe care le făcuse nu ieșise niciodată în pagubă. Iar băietanul, la rândul lui, îi dezvălui că ducea găscă la niște gospodari, s-o gătească pentru un ospăț de botez.

– Ia numai vezi ce mai găscă grasă, îi zise el lui Hans, ținând zburătoarea de aripi. Da' nu-i de mirare că e așa de

grea, că doar opt săptămâni am îndopat-o. Mare noroc pe
al de-o mânca din găscă asta, că o să iasă o friptură din ea
de să te lingi pe bot!

– Nu-i vorbă, e o găscă pe cinste, îi răspunse Hans cântărind
pasărea în mână, da' nici porcușorul meu nu-i de lepădat.

Dar băietanul, care se prinsese că Hans era ușor de tras
pe sfoară, începu a se preface că se uită cu băgare de seamă
în jur, atent ca nu cumva să prindă cineva de veste de vor-
bele lui și dând mereu din cap în semn că nu prea-i a bună.
Și-i zise lui Hans:

– Ascultă la mine, e ceva necurat la mijloc cu porcul ăsta
al tău. Că în satul din care vin eu tocmai am auzit că i-au
furat primarului un porc din cocină. Și tare mi-e teamă că
porcul matale e chiar grăsunul care-i lipsește primarului.
Acu' să știi că au trimis potera să-l prindă pe fur și nu te văd
prea bine de te-or prinde cu grăsunul; ba, ca să ți-o spun
pe-a dreaptă, mi-e c-or să te zvârle în temniță pentru așa
treabă urâtă.

Hans se îngrozi când auzi ce necaz cumplit îl paște și
fără să mai stea pe gânduri se rugă de băietan:

– Ferească-mă Dumnezeu! N-ai vrea, rogu-te, să mă ajuți
să scap din încurcătura asta, că tu oricum ești de prin
partea locului și ai ști mai bine cum să ieși din necazul ăsta.
N-ai vrea să facem schimb, să-ți dau eu porcul și tu să-mi dai
găscă?

Numai că șmecherul de băietan atât aștepta:

– De, acu' ce să zic, găscă asta nu-i de colea... Da' fie,
mă-nvoiesc, că nu mă lasă inima să nu fac atâta lucru
pentru tine ca să te scap de temniță.

Și fără să mai lungească vorba, apucă sfoara cu care era
legat porcușorul și o întinse ca nu cumva flăcăul să se răz-
gândească.

Dar lui Hans nici că-i trecea prin minte că fusese înșelat
și păgubit și, bucuros în gândul lui că scăpase de-o belea,
ținu în continuare drumul spre casă cu găscă la subsuoară.
Și mergând el așa, își tot făcea socoteala cât de câștigat

ieșise și de astă dată: „Dacă mă gândesc bine, chiar am făcut un târg bun, își zicea el; mai întâi că o să iasă o friptură pe cinste din găscă asta și pe urmă e așa de grasă, că o să iasă o mulțime de untură din ea; ba dacă socotesc mai bine, cred că vreun sfert de an o să avem untură să ne ungem pâinea cu ea; și unde mai pui că m-am ales și cu puful ăsta fain, așa că de-acu înainte o să-mi hodinesc și eu capul pe o perină fără gloduri. Cred că mare bucurie am să-i fac maică-mii când m-o vedea cu găscă!“

Și tot frământând în minte gândurile astea, ajunse și în satul vecin cu al lui și pe drum dădu peste un tocilar. Și-n timp ce tocila se tot învârtea huruind, omul cânta vesel nevoie mare:

*„Foarfeci și cuțite le ascut pe dată
Cine nu mă crede, să vină să vadă!“*

Hans rămase locului și se uită îndelung la tocilar; și după o vreme îi zise:

– Trebuie că-ți merge bine treaba, că văd că tare mai ești vesel.

– Păi să știi că așa e, îi răspunse tocilarul. Asta-i o meserie cu care n-ajungi să mori de foame. Da' unde ai cumpărat găscă aia așa de faină?

– Păi n-am cumpărat-o, am luat-o la schimb pe porcul meu.

– Și porcul?

– Păi porcul l-am luat la schimb pe o vacă.

– Și vaca?

– Vaca am luat-o la schimb pe un cal.

– Și calul?

– Ei, pe cal am dat în schimb un bulgăre de aur mare cât capul meu.

– Iar aurul de unde l-ai avut?

– De la stăpânu-meu, că l-am slujit șapte ani.

Dându-și seama cu cine are a face, tocilarul începu să-l îmbrobodească pe Hans și luându-l pe departe, ca să nu se prindă unde bate, îi grăi astfel:

– Ești priceput, n-am ce zice, că până acuma văd că ai făcut numai târguri bune. Acu' nu mai trebuie decât să faci ceva ca să-ți umpli buzunarele cu gologani zornăitori. Și dacă ai reuși și asta, atunci știu că într-adevăr ai fi un om făcut pe toată viața.

– Da' ce-aș putea să fac ca să mă căpătuiesc? îl întrebă Hans.

– Nu mare lucru, trebuie doar să te apuci de tocilărie; și nu-ți trebuie mare lucru pentru asta, numai o piatră de ascuțit, că restul se învață de la sine. Norocul tău e că am eu una pe-aici, e drept că e cam tocită, da' nici nu-ți cer mare lucru pe ea, doar gășca. Ei, ce zici, te învoiești?

– Mai întreb?! îi răspunse Hans fără să stea pe gânduri. Aș fi cel mai norocos om de pe pământ să dau de bănuți de câte ori bag mâna în buzunar, așa că de ce mi-aș mai face griji de-acum încolo?

Și zicând astfel, îi dădu gășca și primi în schimb piatra de ascuțit.

– Și uite, zise tocilarul luând de pe jos un pietroi cât toate zilele, ca să nu zici cumva că ai ieșit în pagubă, mai ia și piatra asta care ne e tare de folos în meseria noastră, că-i tare bună să îndrepti cuiele pe ea. Așa că ia-o și vezi să n-o rătăcești pe drum.

Hans se împovără cu pietroaietele și porni mai departe la drum, cu ochii jucându-i de bucurie că iar dăduse norocul peste el. „Pesemne m-am născut cu căiță pe cap, de sunt așa norocos! se gândea el. Că toate îmi ies așa de bine, de parcă m-ar fi născut mama în zi de sărbătoare!”

Dar cum bătuse drumurile din zori de zi, îl ajunse oboseala și pe deasupra îl mai chinuia și o foame năprasnică, fiindcă în bucuria lui că schimbase calul pe vacă, își înfulecase toate merindele pe care le luase cu el să-i țină de foame până acasă.

Și de la un timp, cum abia se mai putea ține pe picioare, se oprea să-și tragă răsuflarea la fiecare pas; și unde mai pui că trebuia să se lupte și cu pietroaiile cele grele, care-l oboseau și mai tare. Și cum era din cale afară de ostentit, începu să se gândească ce bine ar fi fost dacă n-ar fi trebuit să mai care bolovanii ceia.

Abia târându-se ca melcul, ajunse la un puț și se gândi să stea olecuță lângă fântână să-și tragă sufletul și să-și mai vină în fire cu niște apă proaspătă și rece. Dar grijuliu ca nu cumva să vatăme pietroaiile dacă le-o lăsa jos, le aburcă pe marginea puțului și-apoi se sprijini de puț și se aplecă să ia o gură de apă. Numai că din nebagare de seamă alunecă și fără să vrea căzu peste pietroaie care se prăvăliră bâldâbâc în fântână. Când le văzu ducându-se la fundul puțului, Hans sări în sus de bucurie și apoi îngenunche și cu lacrimi în ochi îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că-și arătase din nou mărinimia față de el și-l scăpase de povara aceea, fără să fie nevoit să-și facă lui vreo vină că n-a avut grijă cum se cade de pietroaie.

– Nu cred să fie om mai norocos decât mine pe lumea asta! strigă el, plin de mulțumire.

Și cu inima ușoară și fără a fi nevoit să mai poarte greutatea atâtor poveri care-l istoviseră de tot, nu alta, o porni sprinten spre casă, abia așteptând să-i dea de veste și maică-sii ce flăcău norocos avea.

Prințesa păzitoare la găște

A fost odată ca niciodată, a fost odată o împărăteasă bătrână și împărăteasa aceasta, care rămăsese văduvă de mult, avea o fată din cale afară de frumoasă. Iar când se făcu de vârsta măritişului, fata fu dată cu legământ de logodnă după un prinț străin, de peste țări și mări. Timpul trecu și veni și vremea de cununie, iar cum prințesa trebuia să se strămute în împărăția îndepărtată peste care domnea viitorul ei soț, bătrâna împărăteasă puse de i se pregătire domnicei cuferele și sipetele de zestre și toate fură încărcate cu vase și cupe din aur și argint și mulțime de alte odoare scumpe și giuvaeruri, așa cum se cuvenea unei fete de viță împărătească și cum o îmbia inima să-i dăruiască preaiubitei sale fiice.

Și când fu să plece, împărăteasa nu o trimise singură, ci împreună cu o slujnică, să-i țină domnicei tovarășie pe drum și s-o încredințeze logodnicului ei. Și cum n-aveau cum ajunge la împărăție altfel decât călare, fiecare din cele două fete primi un cal, dar vezi că bidiviul prințesei era fermecat și știa vorbi și numele lui era Falada.

Iar când veni ceasul despărțirii, bătrâna împărăteasă se duse în iatacul ei și, cu un cuțit, își făcu o mică tăietură la un deget; apoi luă o năframă și lăsă trei picuri de sânge să cadă pe ea, după care i-o dădu prințesei, zicându-i:

– Fata mea dragă, ai grijă și nu pierde năframa asta că de mult ajutor îți va fi în călătoria ta.

Domnița luă năframa și și-o ascunse în sân, iar după ce plânseră lacrimi amare când veni vremea să-și ia rămas bun una de la cealaltă, fata încălecă pe calul cel fermecat și, împreună cu slujnica, porni spre ținutul peste care avea să domnească alături de soțul ei.

Merseră ele astfel ce merseră și cum domniței i se făcu la un moment dat o sete grozavă, îi zise slujniciei:

– Descalecă, rogu-te, și du-te la izvorășul de colo de-mi umple cu apă cupa, căci tare aș vrea să-mi potolesc setea!

Dar vezi că slujnica clocise în mintea ei un plan drăcesc și acum venise sorocul să și-l împlinească.

– N-ai decât să te dai jos de pe cal, dacă ți-e sete, i-o întoarse ea, și ce trebuință ai de cupă, poți să bei apă drept de la izvor, că de-acu' înainte n-am de gând să-ți mai slujesc!

Prințesa era atât de însetată, încât nu avu încotro și, descălecând, se duse la izvor, se aplecă și bău apă din pumni, căci slujitoarea nu o lăsă să bea din cupa de aur. Și atât era de mahnită, încât suspină și ridicându-și ochii spre cer zise: „Vai Doamne, sărmana de mine!“. Dar nici nu termină bine de zis aste vorbe, că și auzi cele trei picături de sânge răspunzându-i:

– Dacă ar ști maica ta, mărita împărăteasă, câte pătimești, i s-ar frânge inima de durere!

Dar cum fata de împărat era smerită de felul ei, nu zise nimic și încălecă din nou ca s-o pornească mai departe. Mai merseră astfel o bucată de drum și cum se făcuse o zăpușeală cumplită și soarele ardea de mama focului, domniței i se făcu din nou sete. Și când trecură prin dreptul unui izvorăș, cum în bunătatea ei uitase deja purtarea pizmașă a slujniciei, iarăși îi zise cu blândete:

– Descalecă, rogu-te, și du-te de-mi adu niște apă în cupa mea de aur, că tare mi-e sete!

Dar slujnica îi răspunse cu încă și mai multă trufie decât data cealaltă:

– Ce-mi pasă mie dacă ți-e sete, n-ai decât să bei apă cum oi putea, că n-am de gând să te mai slugăresc!

Însetată peste măsură, domnița coborî de pe cal și se duse la izvor și cum se aplecă deasupra șuvoiului de apă să-și potolească setea, o podidiră lacrimile și iar zise printre suspine: „Vai Doamne, sărmana de mine!“, iar picăturile de sânge îi răspunseră din nou:

– Dacă ar ști maica ta, mărita împărăteasă, câte păti-mești, i s-ar frânge inima de durere!

Dar cum sta fata așa aplecată peste izvor ca să adune apă în pumni, iată că îi căzu din sân năframa cu cei trei picuri de sânge și o luă apa, numai că domnița nici nu băgă de seamă, de mâhnită ce era. Vezi însă că afurisita de slujnică văzuse ce se întâmplase și inima îi tresăltă în piept de bucurie când își dădu seama că de-acum prințesa se afla sub stăpânirea ei fiindcă, o dată cu năframa fermecată, prințesa își pierduse toată puterea și rămăsese neputincioasă și neajutorată. Așa că atunci când vru să se suie la loc pe calul ei, cel pe care-l chema Falada, slujnica îi spuse fără ocol:

– Socot că Falada mi se cuvine mie, tu n-ai decât să te mulțumești cu mârtoaga mea!

Și prințesa nu avu încotro și trebui să se supună. Iar mai apoi, trebui să îndure o nouă umilintă, căci scorpia de slujnică o repezi cât colo cu vorbe aspre și-i ceru să-i dea ei straiiele împărătești, iar domnița trebui să se îmbrace cu straiiele de rând ale slujitoarei; și asta nu fu tot, căci în cele din urmă, slujitoarea o puse să jure pe sfinții din ceruri că nu va spune nimănui de la curtea împărătească unde se duceau ce se petrecuse pe drum și-i mai zise că dacă nu se supune și nu-și ia acest legământ de tăcere, îi face de petrecanie, acolo pe loc. Numai că Falada, calul cel fermecat al domniței, văzuse toate câte se petrecuseră și luase aminte la purtarea înveninată a slujitoarei.

Și uite așa, slujnica încălecă pe bidiviul prințesei, iar fata de împărat pe calul cel slab și prăpădit și o porniră din nou la drum, până ce într-un târziu ajunseră la palatul împărătesc, unde toți curtenii se veseleau și așteptau cu mare bucurie sosirea viitoare a mirese.

Printul însuși le ieși în întâmpinare și nebănuind nimic din toate mârșăviile săvârșite de slujnică și văzând-o în stranie de domniță, se duse drept la ea și, luând-o în brațe, o coborî de pe cal pe cea care credea el că e adevărata sa mireasă. Iar apoi o duse în odăile pregătite pentru ea la catul de sus al palatului, în timp ce printesa rămase stingheră afară.

Dar așa se întâmplă că împăratul cel bătrân, tatăl printului, se uită tocmai atunci pe fereastră și văzând-o stând acolo în curte și luând aminte la frumusețea și gingășia ei și la înfățișarea ei aleasă, se duse numaidecât în odăile unde se lăfăia slujnica cea mincinoasă și prinse s-o descoasă și s-o întrebe cine era fata din curtea palatului care venise cu ea.

– Cin' să fie, ia, o față pe care am întâlnit-o pe drum și am luat-o cu mine să-mi țină de urât, îi zise afurisita. Da' bine ar fi dacă i s-ar găsi ceva de lucru, ca să nu încurce locul pe-aici degeaba...

Dar cum împăratul n-avea folos de ea și nici n-avea cunoștință de vreo slujbă la palat cu care ar fi putut să se îndeletnicească străina, îi zise fătarnicei:

– Am pe-aici un flăcăiaș care paște găștele, așa că fata ar putea să-i dea o mână de ajutor.

Și astfel ajunse fata de împărat să pască găștele împreună cu flăcăiașul acela pe care-l chema Conrad. Nu trecu mult, și fătarnica de slujnică pe care printul o luase de soață încredințat că ea e adevărata mireasă, îi zise tânărului împărat cu glas mios:

– Preaiubitul meu soț, am a-ți face o mare rugăminte

– Iar eu cu dragă inimă am să ți-o împlinesc, îi răspunse printul cu bună credință.

– Atunci, dacă-i așa, pune de cheamă tăietorul de cai să ia capul armăsarului cu care am venit până aici, căci tare mi-a mai făcut zile fripte pe drum.

Vezi însă că de fapt slujnica se temea de moarte ca nu cumva calul fermecat să sufle vreo vorbă despre viclesugurile prin care îi luase locul stăpânei sale. Printului nu-i prea fu pe plac rugămintea aceasta, dar slujnica dresă ce dresă și

până la urmă îl făcu să-i promită că-i va împlini dorința și astfel soarta lui Falada fu pecetluită.

Numai că prințesa cea adevărată prinse de veste de ceea ce i se pregătea armăsarului ei și pe ascuns îi făgădui tăietorului de cai un galben dacă se învoia să-i împlinească o rugămintă. În fiecare dimineață și seară, prințesa avea de trecut cu găștele pe sub o boltă de zid ferită de lumina zilei, aflată mai la marginea cetății, și îl întrebă pe tăietor dacă n-ar putea să fie atât de bun și să agațe capul lui Falada într-un cui de boltă ceea, ca să-l poată vedea de câte ori trecea pe acolo. Omul se învoi și după ce reteză capul armăsarului, îl agăță în cui sub boltă, după cum le fusese învoiala. Și dimineața, când domnița trecu pe sub boltă mânând găștele la păscut, îi zise capului:

„Vai, sărmane Falada, cum stai tu acolo, cap fără trup!”

Iar capul îi răspunse:

*„Vai, tânăra mea împărăteasă, rea soartă ți-a fost lăsată!
De-ar ști buna ta maică ce-ai fost hărăzită să pătimești
De-atâta durere și jale inima i s-ar frânge pe dată.”*

Și după ce trecură de boltă, prințesa și băietanul își urmară drumul, mânând găștele în afara cetății, iar când ajunseră pe izlaz, fata se așeză pe iarbă și-și despletii cosițele care străluceau ca aurul curat. Și-atât de tare îi plăcură lui Conrad pletele aurii ale fetei, că vru să-i smulgă câteva fire de păr din cap. Văzând astfel, domnița prinse și zise:

*„Vântișorule, rogu-te-aș, suflă mai tare,
Pălăria să-i zboare departe în zare.
După ea să alerge, încolo și-ncoace.
Până ce păru-n cosițe la loc mi l-oi face.”*

Și deodată se stârni un asemenea vânt, că-i luă pe sus pălăria flăcăiandrului și i-o duse hăt, departe, peste câmpie, iar băietanul n-avu încotro și trebui s-alerge după ea. Când se întoarse, prințesa tocmai isprăvisese să-și împletească la loc cosițele, așa că băiatul nu se alese cu nici un fir de păr din pletele domniței. Flăcăiașul era atât de mânios din această pricină, că se puse de-a-ndăratelea și nu mai vorbi cu fata toată ziua și stătură acolo tăcuți păzind găștele, până se lăsă înserarea și o luară înapoi spre palat.

A doua zi dimineață, când trecură din nou pe sub bolta neguroasă, fata iar zise:

„Vai, sărmane Falada, cum stai tu acolo, cap fără trup!”

Și iar îi răspunse armăsarul ca și data trecută:

*„Vai, tânăra mea împărăteasă, rea soartă ți-a fost lăsată!
De-ar ști buna ta maică ce ești hărăzită să pătimești
De-atâta durere și jale inima i s-ar frânge pe dată.”*

Iar când ajunseră pe imaș, iar se așeză domnița în iarbă și dădu să-și pieptene părul, dar băietanul se repezi cu atâta iuțeală la ea încercând să-i smulgă un fir de păr, că fata abia avu timp să îngaime:

*„Vântișorule, rogu-te-aș, suflă mai tare
Pălăria să-i zboare departe în zare.
După ea să alerge încolo și-ncoace
Până ce păru-n cosițe la loc mi l-oi face.”*

Și iar se porni un vânt năprasnic și-ntr-o clipită îi smulse flăcăiașului pălăria de pe cap și i-o rostogoli cât colo, și pe urmă din ce în ce mai departe, astfel că băiatul n-avu încotro și trebui să străbată toată câmpia ca să pună mâna pe ea; iar când se întoarse, domnița isprăvisese demult cu pieptăna-

tul și părul îi stătea la loc cuminte în cosițe, așa că flăcăul iar nu-i mai vorbi până seara când plecară spre cetate.

Dar când ajunseră la palat, Conrad se duse drept la împăratul cel bătrân și-i spuse:

– Mărite împărate, nu mai voiesc defel să pasc găștele împreună cu fata asta.

– Dar ce pricină îi găsești? îl întrebă împăratul.

– Păi cât e ziua de lungă, se ține numai de năzdrăvăni!

Atunci împăratul îi porunci să-i istorisească de-a fir a păr tot ce văzuse și auzise.

– Bunăoară, începu el, dimineata, când mânăm găștele pe sub bolta cea întunecoasă, odată începe să vorbească cu amărățul ăla de cap de cal agățat de perete și în fiecare zi îi zice:

„Vai, sărmane Falada, cum stai tu acolo, cap fără trup!”

Și capul îi răspunde:

*„Vai, tânăra mea împărăteasă, rea soartă ți-a fost lăsată!
De-ar ști buna ta maică ce-ai fost hărăzită să pătimești
De-atâta durere și jale inima i s-ar frânge pe dată!”*

Și apoi îi istorisi ce se petrecuse pe izlaz și cum fata rostise niște vorbe și din senin se stârnise un vânt atât de tare, încât trebuise să o țină într-o alergătură peste câmp ca să-și găsească pălăria.

Împăratul îl ascultă cu luare aminte și când sfârși de povestit, îi porunci băiatului să-și mâne găștele la păscut la fel ca până atunci, iar a doua zi dis-de-dimineată se duse și se piti sub bolta cea întunecoasă și când trecură cei doi cu găștele, o auzi pe fată vorbind cu capul armăsarului; și auzind cuvintele fetei, o porni cu iuteală spre izlaz și când ajunse se ascunse în niște tufișuri. Nu trecu mult, și iată că se iviră și cei doi păzitori de găște, iar după o vreme o văzu pe fată despletindu-și părul care lucea ca soarele; și deodată, fata se porni să vorbească:

*„Vântușorule, rogu-te-aș, suflă mai tare,
Pălăria să-i zboare departe în zare,
După ea să alerge încolo și-ncoace
Până ce părul-i cosite la loc mi l-oi face.“*

Și apoi văzu împăratul cum se porni un vânt grozav și băiatul fu nevoit să străbată câmpia în lung și-n lat ca să-și găsească pălăria, iar în ăst timp fata nu se mișcă din loc și-și pieptănă părul, după care și-l împleti la loc în cosite.

Apoi, tot pe ascuns, împăratul se întoarse la palat și seara când ajunsese și fata, o chemă la el și o puse să-i spună de ce făcea toate acele lucruri ciudate.

– N-am învoire să-ți spun, mărite împărate, și nici nu cutez să mă plâng cuiva de vitregia sortii mele, căci am jurat pe sfinții din ceruri să păstrez taina; iar de n-aș fi jurat, acum n-aș mai fi fost în viață.

Și oricât se îndărătnici împăratul și se nevoi să o facă să se destăinuie, nu putu scoate nimic altceva de la ea. Dar vezi că împăratul aista era tare înțelept și în înțelepciunea lui îi zise fetei:

– Bine, atunci dacă nu-mi poți spune mie ce-ai pe suflet, spune măcar sobei de colo.

Și zicând astfel, ieși din odaie. Iar fata, care își dădu seama că în felul acesta nu-și încalcă legământul făcut, se furișă lângă sobă și odată se puse pe plâns și pe jeli și spuse cu glas tare tot ce avea pe suflet:

– Tare mai sunt urgisită, Doamne, dar tu știi că grăiesc adevărul și că eu sunt adevărata prințesă și că slujnica mea cea necredincioasă m-a adus în această stare de plâns și prin viclesug m-a pus să-mi schimb straietele de domniță cu ale ei și astfel înveșmântată în hainele mele, i-a încredințat pe toți că ea este aleasa prințului și mireasa mult așteptată, iar eu am fost trimisă să stau laolaltă cu slugile și să păzesc găștele. Și tare sunt mâhnită, iar dacă maica mea, mărita

împărăteasă, ar ști câte mi-e dat să pătimesc, i s-ar frânge inima de durere și de mila mea.

Vezi însă că în răstimpul cât domnița își spusese năduful la gura sobei, împăratul cel bătrân trăsese cu urechea, afară, lângă horn, și auzise toată nedreptatea și amarul pe care le îndurase prințesa.

Și când fata își termină mărturisirea, împăratul intră în odaie și, luând-o de mână, o duse în iatacurile cele împărătești și puse să fie înveșmântată în straie scumpe, iar domnița atât de tare strălucea de frumusețe, că la soare te puteai uita, dar la dânsa ba!

Apoi împăratul îl chemă pe prinț și o dădu în vileag pe slujnica cea fătarnică, mărturisindu-i că adevărata lui mireasă era domnița care stătea acum în fața lui și care, prin vicleșugul slugii sale, trebuise să îndure umiliința de a fi pusă să păzească găștele.

Iar prințul nu mai putu de bucurie când auzi această veste, căci fusese fermecat cu totul de frumusețea și gingășia fetei de împărat. Și numaidecât la palat se puse la cale un ospăț ca-n povești, la care fură poftiți toți supușii împărăției și prietenii familiei împărătești și în capul mesei se așeză prințul, cu mireasa cea adevărată de-a dreapta lui și slujnica cea ticăloasă de-a stânga.

Numai că pasămite vrând să-i plătească pentru nedreptățile ei, Dumnezeu îi dăduse slujniciei un fel de orbire, de nu mai fu în stare s-o recunoască pe stăpână-sa în straiile ei strălucitoare de-ți luau ochii. Iar după ce se ospătară cu bucate și băuturi alese și taman când toți mesenii se veseleau mai de zor, împăratul cel bătrân o întrebă pe slujnică așa, ca într-o doară, ce ar fi meritat în schimb și ce pedeapsă i s-ar fi cuvenit unei slujitoare care s-ar fi purtat mișelește cu stăpâna ei și zicând astfel, prinse a istorisi de-a fir a păr toate nedreptățile pe care ea i le făcuse fetei de împărat. Iar mireasa cea mincinoasă, care din cauza acelei orbiri nu-și mai clădea seama cu cine stă la masă, îi răspunse:

- O astfel de ticăloasă n-ar merita altă soartă decât să fie purtată pe străzi și arătată mulțimii, spre marea ei batjocură, iar apoi să fie izgonită de la palat și dusă undeva într-un codru, ca s-o sfâșie fiarele sălbatice și astfel să-și primească pedeapsa pe măsura faptelor sale netrebnice.

Dar nici nu-și termină bine vorba, că împăratul cel bătrân strigă la ea, arătând-o cu degetul:

- Tu ești făptura aceea ticăloasă care ți-ai nedreptățit stăpâna și singură ai recunoscut ce pedeapsă ți s-ar potrivi cel mai bine pentru faptele tale mârșave, așa că pregătește-te să-ți ispășești greșelile!

Și când pedeapsa fu împlinită și slujnica cea necredincioasă își găsi moartea în inima codrului, fiul împăratului o luă de soată pe domnița care-i fusese juruită și trăiră fericiți împreună până la adânci bătrâneți.

Nătângii

A fost odată un țăran și într-o bună zi țăranul ăsta își luă de după ușă toiagul de alun și-i zise nevastă-sii pe care o cheama Trina:

– Măi femeie, vezi că eu mă duc cu treburi prin târg și trei zile o să lipsesc de acasă. Dacă în timpul aista s-o întâmpla să treacă pe la noi vreun negustor de vite și-o vrea să ne cumpere cele trei vaci din băătăură, vezi să scapi de ele negreșit, dar să te tocmești la preț și să nu le dai pe mai puțin de două sute de taleri; două sute, înțelesu-m-ai, femeie?

– Doamne, bărbate, da' du-te liniștit și nu-ți mai bate atâta capul cu trebușoara asta, că doar de-atâta lucru oi fi în stare! îi răspunse nevastă-sa.

– Bine, femeie, eu atâta îți spun! i-o întoarse bărbatu-său. Că doar știi că ai căzut în cap când erai de-o șchioapă și-ncă și acu' ți-o mai ia mintea razna din pricina asta; da' bagă de seamă ce-ți spun, că dacă faci vreo prostie, uite, cu toiagul ăsta de-l țin în mână, îți trag un toc de bătaie de o să-ți aduci aminte de ea câte zile oi avea; și-o să am grijă să te altoiesc așa de bine, de să nu se ducă vinețeala un an!

Și zicând astfel, omul plecă la treburile sale.

A doua zi de dimineață, femeia se pomeni în ogradă cu negustorul de vite, dar nu fu nevoie să se tocmească prea mult cu el, că omul când auzi prețul, se învoi numaidecât.

– Mă învoiesc bucuros să le iau, îi zise el femeii, că, drept să-ți spun, îmi pare că prețul e bun pentru așa frumusețe de vaci. Așa că, ce mai tura-vura, le iau chiar acu'.

Și fără să mai stea pe gânduri, dezlegă vacile din lanț și le scoase din staul, dar când să iasă din ogradă, femeia îl apucă de mâneca cămeșii:

– Păi trebuie să-mi dai cei două sute de taleri acu', că altfel nu pot să-ți dau vacile!

– Ce e drept e drept, îi răspunse negustorul, da' n-am cum, că mi-am uitat acasă chimirul cu băni. Da' uite cum facem, ca să nu crezi că te păcălesc: iau acu' două vaci și pe una ți-o las zălog și-o iau când vin cu banii.

Femeia socoti ce socoti în mintea ei și cum i se păru bun târgul, îi dădu negustorului vacile, gândindu-se în sinea ei: „Să vezi ce mulțumit o să fie Hans când o să afle ce deșteaptă am fost!”

A treia zi, țăranul se întoarse acasă, așa cum zisese, și cum intră în bățatură, o și întrebă pe femeie dacă vânduse vacile.

– Păi cum nu, bărbate?! zise femeia fudulindu-se. Și-ncă pe două sute de taleri, taman cum mi-ai zis tu, chit că la drept vorbind nu prea făceau atât. Da' negustorul s-a învoit una-două la preț...

– Și unde sunt banii? o întrebă bărbatu-său.

– A, banii nu i-am luat încă, fiindcă bietul negustor își uitase acasă chimirul. Da' fii pe pace, că acuș o să ni-i aducă, doar nu-i de lepădat așa zălog!

– Ce zălog? o descusu bărbatu-său.

– Păi una din cele trei vaci ale noastre. A lăsat-o aici, până vine cu banii pe celelalte două. Și ca să vezi, bărbate, ce deșteaptă am fost, află că am oprit-o pe junincă, să nu stricăm prea mult nutreț pe ea!

Când auzi ce făcuse nevastă-sa, pe bărbat îl apucară toate pandaliile și așa de grozav se mânie că, punând mâna pe băț, era cât pe ce să o altoiască după cum îi făgăduise la plecare. Da' ce-i veni lui în minte, că o dată lăsă ciomagul jos și-i zise nevastă-sii:

– Femeie, neghioabă mai mare ca tine nu cred să fie pe fața pământului, da' fiindcă mi-e milă de tine, uite cum facem. Mă duc la drumul mare și trei zile o să stau acolo să

văd dacă găsesc pe cineva mai nătâng decât tine; și dacă găsesc, ai scăpat de cotonogeață, da' dacă nu, va fi vai și amar de pielea ta, că o să te scarmăn întocmai cum ți-am zis când am plecat de-acasă.

Și zicând astfel, omul o luă din loc și când ajunsese la drumul mare, se așeză pe un bolovan și se puse pe așteptat să vadă o da peste vreun neghiob mai mare ca nevastă-sa?! Și stând așa, numai ce văzu apropiindu-se o căruță. Și în căruță era o femeie care stătea în picioare, în loc să stea pe legătura de fân de lângă ea sau să meargă pe lângă căruță și să mâne boii. Iar țăranul, mirat foarte de ceea ce vedea, își zise în gând: „Taci, că am dat taman peste ce căutam!”

Și numai ce începu să țopăie și să alerge de colo până colo înaintea căruței, prefăcându-se că n-ar fi fost chiar în toate mințile.

– Da' ce poștești, omule, și de unde vii ? îi zise femeia. Că nu-mi prea pari de prin locurile noastre.

– Păi, aici ai dreptate, că vezi tu, cumătră, eu tocmai am picat din cer! îi răspunse țăranul, și-acu' treaba e că nu mai știu să ajung înapoi. Nu cumva știi tu să-mi spui pe unde s-o apuc?

– Habar n-am cum să ajungi înapoi, îi zise femeia, da' dacă zici că ai picat din cer, atunci nu-ncape îndoială că-mi poți spune ce face bărbatu-meu, fie-i țărana ușoară, că-s trei ani de când l-a luat Dumnezeu. Că doară nu-i cu putință să nu-l fi văzut pe acolo!

– Păi cum să nu-l văd, îi răspunse țăranul, uluit de atâta prostie. Da' vezi că nu toți au viață ușoară în ceruri. Bunăoară, bărbatu-tău, săracu', are o turmă de oi și tare se mai chinuie cu ele. Că toată ziua o iau la goană prin munți și se răzlețesc prin pustietățile alea și el amărătu' o ține numai într-o fugă ca să le-adune la loc. Și de-atâta hăituială, i s-au zdrențuit hainele că abia se mai țin pe el. Și baiul e că în cer nu-i nici un croitor, că Sfântul Petru îi întoarce înapoi pe toți de la poarta raiului, după cum sunt sigur că ai auzit deja.

– Doamne sfinte, cine s-ar fi gândit la una ca asta?! se apucă să strige plângând femeia, când auzi câte pătimește bărbatu-său în ceruri. Da' știi ce m-am gândit, mă duc să-ți aduc hainele lui cele bune, că le am încă în dulap, și tare ți-aș mulțumi dacă i le-ai da când ajungi înapoi în rai, ca să nu mai umble așa zdrențaros și să fie și el în rândul lumii.

– Cu dragă inimă aș face-o, cumătră, îi răspunse țăranul, da' vezi că nu-i voie să intrăm cu haine în rai și cum ne văd cei de la poartă cu ele, cum ni le iau.

– Auzi, știi ce mă gândesc atunci? nu se lăsă femeia. Tocmai am vândut ieri niște grâu fain de tot și am luat o grămadă de bani pe el; o să-i trimit banii ăia, că sunt sigură că dacă-i pui bine în buzunar, n-o să te bănuiască nimeni acolo în ceruri că ai galbeni la tine.

Țăranului mai nu-i veni să creadă ce auzi, dar prefăcându-se cât putu de bine, îi răspunse:

– De, ce să zic și eu... Da' dacă nu găsești altă cale, atunci fie, o să-ți fac hatârul ăsta!

– Să nu te miști de-aici, îi zise bucuroasă cumătra când îl auzi că primește s-o ajute, că mă duc să-mi iau punga cu bani și mă întorc numaidecât. Și uite, ca să le fie mai ușor boilor să tragă căruța și să ajung mai repede, n-o să stau pe fân, o să mân tot așa, din picioare!

Și zicând astfel, dădu bice boilor, iar țăranul, rămas cu gura căscată de atâta prostie, își zise în sinea lui: „Femeia asta e proastă de dă în gropi, da' dacă mi-aduce banii ăia, atunci nevastă-mea chiar e norocoasă, că scapă de bătaie.“ Nu trecu mult și cumătra se întoarse cu banii și ea cu mâna ei îi puse binișor în buzunarul țăranului. Și atât de bucuroasă era, că nu mai contenea să-i mulțumească omului că era așa de bun să-i ducă banii în rai lui bărbatu-său.

Când ajunsese acasă, femeia dădu peste fiu-său, care tocmai se întorsese de la câmp, și-i povesti pe nerăsuflăte ce minunăție i se întâmplase.

– Nici nu știi cât sunt de bucuroasă că am găsit o cale să-i trimit banii ăia lu' bietu' taică-tău, îi spuse ea feciorului. Cine s-ar fi gândit că trece prin atâtea lipsuri taman în rai?!

– Văleu, mămucă, îi răspunse feciorul, care ascultase uimit peste poate istorisirea maică-șii, mă duc fuga să văd dacă-l mai prind pe omul ăsta de care zici, că doar nu pică în fiecă zi oameni din ceruri; tare-s curios să-mi spună și mie cum e pe-acolo și cum sunt orânduite toate în rai.

Și fără să mai stea pe gânduri, puse șaua pe cal și o porni în galop să-l găsească pe cel despre care-i povestise mamă-sa. Când ajunse la drumul mare, omul nostru stătea sub o salcie și tocmai voia să-și numere banii primiți de la femeie. Cum îl zări, feciorul se duse drept la el și îl întrebă:

– Bădie, n-ai văzut cumva pe-aici un om picat din rai?

– Ba cum să nu, veni răspunsul, ia, tocmai a luat drumul înapoi spre ceruri și s-a urcat pe dealul de colo, că știi, de-acolo ceru-i mai aproape și ajunge mai iute; socot că l-ai putea ajunge, dacă o ții într-un galop.

– Văleu, ce ghinion! zise flăcăul. Toată ziua m-am spetit la câmp și iaca acu' și drumul până aici m-a dat gata; da' cum văd că îl cunoști pe omul acela, mă gândeam dacă n-ai vrea să fii atât de bun și să dai matale fuga cu calul și să-l rogi să vină olecută până aici, ca să vorbesc și eu ceva cu el.

„Măi să fie! își zise țaranul. Alt neghiob de dă în gropi!“ Și minunându-se de câtă prostie poate încăpea în mintea omenească, se aburcă în șa și pe-aici ți-e drumul. Acu' flăcăul așteptă până ce se înnoptă și când văzu că omul nu se mai întoarce, își zise în sinea lui: „Pesemne omul picat din ceruri se grăbea s-ajungă înapoi în rai, de-aiă n-a vrut să se-ntoarcă din cale; și să știi că săteanul acela l-a prins pe drum și i-a dat calul să l-i ducă lui tătâne-meu.“

Și mulțumit că făcuse o faptă bună pentru bietul taică-său, flăcăul se duse acasă și-i istorisi maică-sii ce i se întâmplase și cum îi trimisese el răposatului calul în cer, ca să nu-și mai rupă picioarele alergând după oile celea.

- Tare bine te-ai mai gândit, fiule, îi zise maică-sa, că tu ești tânăr și ai picioare sănătoase, așa că poți să umbli și pe jos.

Când țăranul nostru ajunsese la el în băătăură, duse calul în grajd, lângă vaca lăsată zălog de negustorul de vite, și intrând în casă, îi spuse nevastă-sii:

- Să știi că ai mare noroc, femeie, că am dat peste doi megieși încă și mai neghiobi ca tine, așa că de data asta ai scăpat de altoială; da' bagă de seamă că data viitoare când oi călca în străchini, îți pun la socoteală și neghiobia de-acu'.

Apoi omul își aprinse pipa și lăsându-se în scaunul pe care-l avea moștenire de la bunicu-său, începu să socotească în gând: „Dacă stau bine să mă gândesc, nu am de ce a mă plânge, că m-am ales cu un târg pe cinste: un armăsar bun și o pungă cu bani pentru două vaci costelive. Păi dacă omu' ar putea trage tot timpul asemenea foloase de pe urma prostiei, zău că m-aș ploconi în fața ei!“

Astfel se gândea țăranul nostru, uimit de atâta neghiobie câtă îi fusese dat să vadă. Și sunt sigur că așa ați fi gândit și dumneavoastră, dragii mei cititori, dacă ați fi fost în locul lui. Da' mai bine că n-ați fost, că tare e rău când ai de-a face cu proști...

Printul răpit și prințesa fugară

A fost odată ca niciodată, a fost odată un împărat și avea împăratul acesta un băiat care-i era mai drag ca lumina ochilor, dar tare-și mai făcea griji din pricina lui, căci o femeie pricepută într-ale ghicitului în stele îi spusese că va fi răpus de un cerb chiar în ziua în care va împlini șaisprezece ani.

Și așa se întâmplă că taman în ziua când împlini anii sorociți, băiatul se duse la vânătoare însoțit de alaiul împărătesc. Dar pe când fugăreau ei sălbăticiunile prin codru, nu știi cum se întâmplă că fiul împăratului se rătăci de alai și cum călărea el așa de unul singur, odată îi apărură în față o mândrețe de cerb. Printul îl luă în cătarea puștii, dar cum nu-l nimeri, se luă după cerb și-l fugări prin toată pădurea și încă și mai departe, până ce codrul rămase mult în urma lui. Iar când ajunse într-o poieniță, printul se pomeni deodată că, în loc de cerb, în fața lui stătea un om înalt de stat și lat în spete, care prinse a-i grăi astfel:

– Slavă cerului că am reușit să pun mâna pe tine, că șase perechi de încălțări am prăpădit tot urmărindu-te! Da' de-acu' am scăpat, că al meu ești!

Și zicând astfel, îl luă cu el pe feciorul de împărat și trecându-l târâș-grăpiș un lac mare, ajunseră la un palat ca-n povești. Și după ce se ospătă împreună cu printul, împăratul, căci vezi că și omul prefăcut din cerb tot împărat era, îi zise:

– Uite care-i treaba: eu am trei fete, iar tu trebuie să veghezi o noapte asupra celei mai mari, de la ora nouă din seară până a doua zi dimineată la ora șase; și de câte ori o

bate orologiul, eu am să vin să te strig, iar de n-o să primesc nici un răspuns de la tine, să știi că unde-ți stă capul, acolo-ți vor sta picioarele, și încă neîntârziat; iar dacă o să-mi răspunzi de fiecare dată, atunci am să ți-o dau pe fiică-mea de soată.

Și spunând acestea, îl duse pe prinț la iatacul domniței. Dar vezi că fata, care cunoștea planurile împăratului, avea în odaie o statueta a Sfântului Cristofor și apropiindu-se de ea, îi grăi astfel:

– Sfinte Cristofor, tatăl meu o să vină la ora nouă să-l strige pe prinț și-apoi la fiecă ceas, până o bate orologiul de trei ori; iar când l-o striga, fă așa fel încât să răspunzi tu în locul prințului!

Nici nu termină bine, că sfântul prinse să dea din cap a încuviințare, întâi mai tare și apoi din ce în ce mai încet, până rămase nemișcat.

Și astfel trecu noaptea, dar când se făcu dimineată, împăratul îi zise prințului:

– Nu-i vorbă că ai împlinit cu bine ce ți-am cerut, dar tot nu pot să ți-o dau pe fiică-mea de soată. Mai înainte trebuie s-o păzești o noapte pe domnița cea mijlocie și pe urmă o să chibzuiesc dacă ți-o dau pe cea mare cu cununie. Și să știi că am să vin tot așa, la fiecă ceas, iar când mă auzi strigându-te, fă bine și răspunde-mi, căci altfel unde-ți stă acum capul, acolo îți vor sta picioarele.

Apoi îl duse pe prinț la iatacul fetei celei mijlocii, dar iată că domnița aceasta avea în odaie o statueta încă și mai mare a Sfântului Cristofor și fata prinse și-i grăi întocmai ca sora ei:

– Sfinte Cristofor, când o striga tătâne-meu, fă așa fel încât să răspunzi tu în locul prințului!

Și iată că la fel ca și cealaltă dată, sfântul înclină din cap, întâi mai tare și pe urmă din ce în ce mai încet, până în cele din urmă statueta rămase nemișcată. Iar prințul își făcu un culcuș lângă ușa de la iatacul domniței și punându-și mâna

sub cap drept pernă dormi dus toată noaptea. A doua zi dimineata, împăratul iar îi zise:

– Ai trecut cu bine și de această încercare, da' tot nu pot să ți-o dau pe fiică-mea de nevestă. Întâi trebuie să o păzești și pe mezină o noapte și-apoi o să chibzuiesc dacă ți-o dau pe cea mijlocie de soață. Da' vezi că o să vin să te strig din ceas în ceas, la fel ca dățile trecute, și dacă s-o întâmpla să nu-mi răspunzi chiar și numai o dată, să știi că unde-ți stă capul, acolo-ți vor sta picioarele.

Și zicând așa, îl duse la iatacul fetei celei mici, dar domnița aceasta avea în odaie o statueta a Sfântului Cristofor încă mult mai mare decât ale surorilor ei și apropiindu-se de ea, fata se rugă:

– Sfinte Cristofor, când l-o striga tata pe prinț, fă așa fel încât să răspunzi tu în locul lui!

Și statuia prinse să dea din cap cu și mai multă putere decât celelalte două mai mici, întâi tare de tot și apoi din ce în ce mai încet, până rămase nemișcată. Iar prințul își făcu un culcuș lângă ușa iatacului și dormi dus toată noaptea.

A doua zi dimineată, împăratul îl chemă la el și-i zise:

– N-am ce zice, ai trecut cu bine și de această încercare, dar vezi că tot nu pot să ți-o dau pe fiică-mea de soață, căci mai ai de împlinit ceva. Am aici în împărăția mea o pădure întinsă cât vezi cu ochii; dacă ești în stare să dobori toți arborii de la șase dimineata până la șase seara, atunci o să mă mai gândesc dacă-ți dau fata de soață.

Și zicând acestea, îi dădu un topor, un ic și un ciocan, toate din sticlă.

Prințul, ce să facă, se duse în pădure și dădu să taie primul copac, dar toporul se rupse în două; atunci luă icul și dădu să-l înfigă în trunchiul arborelui bătându-l cu ciocanul, dar icul se sfărâmă în mii de așchii de sticlă. Prințul se tulbură peste măsură când își dădu seama că nu era chip să ducă la împlinire porunca împăratului și, incredintat că de aici i se va trage moartea, se lăsă în iarba și începu să plângă amar.

Când se făcu amiază, împăratul își chemă fetele și le zise:

– Una din voi să meargă să-i ducă ceva de mâncare în codru.

– Nici să nu te gândești că i-om duce de mâncare prințului! îi răspunseră fetele mai mari. N-are decât să-i ducă mezina, că ea a fost ultima pe care a păzit-o.

Așa că fata cea mică nu avu încotro și o porni spre codru cu merinde pentru prinț, iar când ajunse îl întrebă cum merge treaba și cât înaintase cu tăiatul copacilor.

– Vai de zilele mele, îi răspunse prințul, nici măcar un copac n-am apucat să dobor!

Atunci fata îl îmbie să se ospăteze din bucatele pe care i le adusese, dar băiatul nu vru și pace:

– La ce bun să mănânc dacă tot o să mor? îi zise el. Mai bine nu mai mănânc deloc.

Dar domnița îi vorbi cu atâta duioșie și atât de frumos se rugă de el măcar să guste din merinde, că până la urmă flăcăul se lăsă înduplecat. Și după ce mănăcă, fata îi spuse:

– Și acum lasă-mă să-ți pieptăn puțin părul, să vezi ce bine te-oi simți după asta!

Așa că fata se apucă să-l pieptene și cum își tot trecea ea mâna prin părul lui, de la o vreme prințul fu cuprins de o moleșeală plăcută și în cele din urmă adormi. Atunci fata își scoase năframa, îi făcu un nod și lovind de trei ori cu ea în pământ, zise:

– Degrabă, spiriduși ai pădurii, arătați-vă cu toții!

Și cât ai clipi, un întreg popor de spiriduși răsări în fața fetei de împărat și o întrebară care-i era porunca.

– Aveți trei ceasuri să tăiați toți copacii și apoi să-i rânduți frumos în stive, le zise prințesa.

Nici nu-și termină bine vorbele, că spiridușii se și împărășiară care încotro, ca să-i cheme pe toți ai lor să le dea o mână de ajutor. Și de cum se adunară cu toții, se puseră pe lucru și în trei ceasuri dădură gata toată pădurea și pregătirea și stivele de lemne, iar când isprăviră se întoarseră și-i spuseră prințesei că porunca îi fusese îndeplinită. Prințesa

își scoase din nou năframa cea albă și scuturând-o de trei ori, zise:

– Măltumesc frumos, spiridușilor, acu' puteți să vă-nturnați pe la casele voastre!

Prințul nu mai putu de bucurie când se trezi și văzu că nu mai rămăsese nici urmă de pădure, iar domnița se pregăti să o pornească înapoi spre palat.

– Vezi să vii înapoi când o bate orologiul de șase! îi mai spuse prințului înainte să plece.

Prințul făcu precum îl învățase domnița, iar când ajunse la palat, împăratul îl întrebă:

– Ei, ai reușit să dobori toți copacii?

– Fii pe pace, împărate, unul n-a mai rămas în picioare! îi zise flăcăul.

Dar când se așezară la masă, împăratul iar îi spuse:

– Tot nu pot să ți-o dau pe fiică-mea de soată, că mai ai încă o încercare de trecut ca să-mi dovedești că meriți să-i fii soț.

Auzind aceste cuvinte, prințul îl întrebă ce trebuia să mai ducă la îndeplinire și împăratul îi zise:

– Iată, încep eu, am aici, în împărăția mea, un eleșteu plin cu mâl și mâine dimineată trebuie să te duci și să-l cureți de tot mâlul până rămâne apa în el curată ca lacrima, iar după aceea să-l umpli cu toate soiurile de pești lăsate de Dumnezeu pe pământ.

Iar a doua zi dimineată, împăratul îi dădu o lopată din sticlă și-i zise:

– Ai răgaz până la șase seara să-mi împlinești porunca. Prințul nu avu încotro și o porni spre eleșteu, dar când ajunse și înfipse lopata în mâlul cel gros, unealta se frânse în două. Încercă apoi cu sapa, dar și aceasta se rupse. Și iar se necăji amarnic, căci se gândea că de-aici i se va trage sfârșitul, pentru că nu avea cum să-i împlinească porunca împăratului.

Și uite așa se făcu amiaza și iar veni domnița cea mezină să-i aducă de mâncare. Și de cum îl văzu îl întrebă cum

mergea treaba, iar el îi istorisi cum se trudiese în zadar și cât de frică îi era că de data aceasta avea să-și piardă capul din pricină că nu putea să-i împlinească dorința tatălui ei, fiindcă din nou i se rupseseră uneltele.

– Nu-ți mai face sânge rău, îi zise domnița, mai bine ia și ospătează-te cu bucatele astea și-o să vezi că pe dată o să te simți mai ușurat.

– Cum să mănânc, bietul de mine, îi răspunse prințul, când știu că mă paște moartea?!

Dar fata iar îl îmbie cu vorbe drăgăstoase și pline de duioșie și el iar se lăsa înduplecat și, după ce mănăcă, domnița îi pieptănă din nou părul și, ca și data cealaltă, prințul fu cuprins de o moleșeală dulce și adormi. Iar domnița își scoase năframa albă, îi făcu un nod și zise lovind de trei ori cu nodul în pământ:

– Degrabă, spiriduși ai pădurii, arătați-vă cu toții!

Și-ntr-o clipită se înfățișară înaintea ei mulțime de spiriduși și întrebând-o care-i era dorința, prințesa le spuse că aveau răgaz trei ore să curețe eleșteul de mâl până rămâne apa atât de limpede de să te vezi în ea ca-n oglindă, iar după aceea să-l umple cu toate soiurile de pești lăsate de Dumnezeu pe pământ. Nici nu-și termină bine vorbele, că spiridușii se răspândiră care-ncotro să-i adune pe toți ai lor ca să le dea o mână de ajutor, iar în două ore terminară toată treaba.

– Porunca ți-a fost împlinită, mărită domniță! îi spuseră ei fetei de împărat după ce terminară lucrul.

Iar domnița își luă din nou năframa, lovi de trei ori în pământ cu nodul și zise:

– Mulțumesc frumos, spiridușilor, acu' puteți să vă-nturnați pe la casele voastre!

Și la cuvintele sale, spiridușii pe dată se făcură nevăzuți.

Când se trezi din somn, prințul văzu eleșteul limpede ca oglinda, iar domnița plecă spre casă, spunându-i din nou să fie la palat când o bate orologiul de șase. Seara când se înapoie, împăratul îl întrebă:

– Ei, mi-ai împlinit porunca?

Și prințul îi răspunse:

– Întocmai, mărite împărate!

Dar când se așezară împreună la masă să se ospăteze, împăratul îi spuse ca și dățile trecute:

– Văd că ai trecut cu bine și de această încercare, dar tot nu pot să ți-o dau pe fiică-mea de soată. Mai ai de împlinit ceva.

– Spune-mi ce trebuie să fac, Măria ta, îi răspunse prințul.

Și împăratul îi istorisi că în împărăția sa se afla un munte pe care nu creștea nimic altceva decât tufișuri de măceș, iar prințul trebuia să taie toate tufișurile și pe culmea muntelui să ridice un palat trainic cum nu se mai văzuse altul până atunci, iar palatul nu trebuia să fie gata numai pe dinafară, ci și pe dinăuntru, cu toată mobila și podoabele care se cuvin unui palat.

A doua zi dimineată, împăratul îi dădu prințului un topor și un burghiu din sticlă și îi spuse ca de obicei că treaba trebuia împlinită până seara la ora șase.

Așa că prințul luă drumul muntelui, dar când dădu să taie primul tufiș de măceș, toporul se frânse în mii de așchii și la fel se întâmplă și cu burghiul. În nenorocirea lui nu se mai gândea decât dacă domnița, care de-acum îi căzuse tare dragă, va veni să-l salveze și de data aceasta.

Iar când se făcu amiază, fata de împărat urcă muntele cu merinde și el îi ieși în întâmpinare și-i istorisi ce năpastă îl lovise. Apoi, la îndemnurile ei drăgăstoase, gustă din bucate și o lăasă din nou să-i pieptene părul și în cele din urmă, cuprins de toropeală, adormi. Atunci domnița lovi iar de trei ori cu nodul din năframă în pământ și-i chemă la ea pe spiriduși, și când i se arătară și o întrebare care-i este porunca, fata le zise:

– Aveți trei ore să ridicați în vârful muntelui un castel trainic cum nu s-a mai văzut altul pe pământ și să-l împodobiți cu toată mobila care se cuvine să stea într-un palat!

Nici bine nu-și terminase spusele, că spiridușii se împrăștiară care încotro să-și cheme tot poporul ca să le dea o mână de ajutor și, la timpul sorocit, totul fu gata întocmai cum poruncise împăratul. Apoi se înfățișară înaintea domniței și-i spuseră că dorința îi fusese împlinită, iar ea, lovind cu nodul năframei în pământ, le zise:

– Mulțumesc frumos, spiridușilor, acu' puteți să vă-nturnați pe la casele voastre.

Când se trezi prințul și văzu castelul gata, nu mai putu de bucurie, iar când se făcu de șase, prințul și domnița plecară împreună spre palat. Și cum ajunseră, îl întrebă împăratul:

– Ei, e gata castelul?

– Gata, mărite împărate! îi răspunse prințul.

Dar când se așezară din nou la masă, împăratul iar îi zise:

– Să știi că nu pot să ți-o dau pe mezină de soată până nu se căsătoresc fetele cele mari.

Tare se mai întristară și se mai tulburară și domnița, și prințul când auziră una ca asta, iar prințul nu știa ce să facă și cum s-o scoată la capăt cu împăratul. Și negăsind altă cale de scăpare, când se făcu noapte, fugi de la palat împreună cu domnița. Dar abia se îndepărtaseră nițeluș când fata, presimțind primejdia, se opri și rotindu-și ochii de jur-împrejur îl văzu pe împărat venind pe urmele lor.

– Vai nouă, zise prințesa, ce-o să ne facem acum? Tătâne-meu ne-a luat urma și-o să ne ducă înapoi la palat. Așa că pe tine te prefac într-un tufiș de măceș și pe mine într-o floare de măceș și mă ascund printre rămurelele tale.

Când împăratul ajunse la locul cu pricina, văzu tufișul cu o singură floare în mijloc și vru să rupă trandafirașul acela sălbatic, dar se întepă atât de tare într-un spin, că se lăsă păgubaș și luă drumul înapoi spre palat. Dar de cum ajunse, împărăteasa îl luă la rost și-l întrebă de ce nu o adusesese pe domnița acasă, iar el îi istorisi că fusese cât pe-acți să o ajungă din urmă, dar că deodată fata se făcuse nevăzută și nu găsisse în cale decât un tufiș de măceș cu o singură floare crescută în mijlocul lui.

– Dacă ai fi luat floarea, măceșul s-ar fi ținut după ea și așa i-ai fi prins pe amândoi, îi zise împărăteasa, care pasă-mi-te cunoștea puterile domniței.

Așa că împăratul se duse înapoi, dar nu mai găsi măceșul, căci între timp tinerii porniseră mai departe și trecuseră deja de câmpie și împăratul iar se luă pe urmele lor. Și cum alergau ei așa, domnița se uită în spate și văzându-l pe împărat că se apropia de ei, îi zise prințului:

– Doamne, ce ne facem acum? N-avem altă cale de scăpare decât să te prefac pe tine într-o biserică, iar pe mine în popă și când o ajunge împăratul aici, eu o să predic de la amvon.

Zis și făcut, iar când împăratul ajunsese la locul cu pricina și văzu biserica și pe popă predicând de la amvon, stătu și el să asculte slujba, după care se întoarse la palat.

Împărăteasa îl întrebă din nou de ce n-o adusese pe fată acasă și împăratul se apucă să-i istorisească:

– M-am ținut vreme îndelungată după ea, da' taman când credeam că îi ajung din urmă, m-am trezit în fața unei biserici și înăuntru era un popă care tocmai ținea o predică.

– Dacă l-ai fi luat pe popă, biserica s-ar fi ținut după el și așa i-ai fi prins pe amândoi. Văd că nu ești bun de nimic, îl certă împărăteasa, așa că n-am încotro decât s-o aduc eu pe fată acasă.

Și zicând astfel, o porni la drum și după o vreme îi zări în depărtate pe fugari. Domnița se uită iar de jur împrejur și când o văzu pe împărăteasă pe urmele lor, îi zise prințului:

– Acu' chiar c-am dat de necaz, că mama e pe urmele noastre. Așa că pe tine te prefac într-un eleșteu și pe mine într-un pește.

Când ajunsese împărăteasa la locul cu pricina, văzu eleșteul și în apă un pește care se tot sălta în sus și ieșea la fața apei și părea fără nici o grijă. Împărăteasa încercă să prindă peștele, dar nu izbuti defel. Și atât de tare se înfurie, că sorbi toată apa din eleșteu ca să prindă peștele, dar i se făcu

atât de rău de la stomac, că trebuia să dea afară pe gură tot eleșteul. Și văzând astfel, împărăteasa le strigă celor doi:

– Văd că nu mai pot face nimic să vă despart, așa că puteți să vă arătați înaintea mea!

Și într-o clipită, domnița și prințul își luară la loc înfățișarea omenească, iar împărăteasa îi dădu fetei trei nuci și-i zise:

– Ia-le și vezi să nu le pierzi, că de mare ajutor or să-ți fie când te-oi afla la necaz!

Și astfel cei doi fugari porniră din nou la drum și după ce merseră cale lungă de vreo câteva ceasuri bune, ajunseră într-un sătuc, dincolo de care se întindea împărăția din care fusese răpit prințul.

– Rămâi aici, comoara mea, îi spuse prințul domniței, căci eu mă duc la palatul părintesc și-o să mă întorc cu o calească și alai împărătesc să te duc la ai mei.

Mare fu bucuria părinților săi când își văzură băiatul teafăr și nevătămat! Și după ce se sărutară și se îmbrățișară cu toții, prințul le spuse că mireasa lui îl așteaptă într-un sătuc din apropiere și ceru o calească și alai ca s-o aducă la palat.

Slugile înșeură caii la calească și alaiul împărătesc se găti de plecare, dar chiar în clipa în care prințul dădu să se suie în calească, mamă-sa se duse la el și-l sărută pe obraz și, ca un făcut, prințului i se șterseră din minte toate câte i se întâmplaseră de când lipsise de-acasă, ba mai mult, uită cu totul și de mireasă. Iar mamă-sa porunci să fie deshămați caii și toți câți se adunaseră afară gata de drum intrară înapoi în palat.

În ăst timp, domnița rămase în sătucul de la marginea împărăției și se tot uita în zare așteptând să apară prințul și s-o ducă la castel. Și de la o vreme, cum prințul tot nu se arăta, n-avu încotro și-și luă o slujbă la moara împărăției și în fiecare după-amiază trebuia să stea pe marginea unui lac și să curețe ciuberele. Și se întâmplă că într-o zi, împărăteasa, mama prințului, porni într-o preumblare pe jos și, ajun-

gând la lac, îi dădu ocol și odată dădu cu ochii de fata care tocmai spăla ciuberele.

– Tare îmi place fata asta, e așa de frumoasă și plină de viață! zise împărăteasa. Dar nici ea, nici vreunul din însoțitorii ei nu știau cine e, căci n-o mai văzuseră niciodată pe-acolo.

Și astfel trecu vremea, iar fata rămase la moară și-și sluji stăpânul bine și cu credință.

În ăst timp, împărăteasa îi găsisse feciorului ei o soată de peste mări și țări și de cum sosi viitoarea mireasă, toată împărăția începu să se pregătească de nuntă, căci tinerii aveau să se căsătorească fără întârziere.

Și tot norodul se adună în fața palatului să vadă nunta împărătească. Domnița își ceru și ea voie de la stăpânul-său, morarul, să meargă să vadă petrecerea și morarul se învoi numaidecât. Și când era gata de plecare, domnița sparse una din nuci și înăuntru găsi o rochie împărătească nespuse de frumoasă. Prințesa se înveșmântă cu ea și, intrând în biserică, se duse și se așeză lângă altar.

Și numai iată că apărură și mirii și se așezară în fața altarului, dar taman în clipa când preotul vru să-i unească în fața lui Dumnezeu, mireasa căută în jurul ei și dădu cu ochii de fata de lângă altar. Și văzând-o cât de frumoasă era în rochia aceea muiată în aur și argint, opri cununia și zise că nu se va mărita decât dacă va avea și ea un strai la fel de frumos cu al fetei aceleia necunoscute.

Așa că tot alaiul împărătesc se întoarse la palat și o solie fu trimisă la fată s-o întrebe dacă nu se învoia să vândă straietele acelea minunate. Fata zise că nu-și vinde rochia, dar trimise vorbă că i-ar da-o miresei, dacă aceasta s-ar învoi să-și îplinească o dorință.

Auzind astfel, mireasa își trimise din nou slugile la fată s-o întrebe ce trebuia să facă dacă voia să fie a ei rochia cea negrăit de frumoasă. Iar fata le răspunse:

– Dacă se învoiește să mă lase să dorm o singură noapte pe pragul ușii de la iatacul prințului, atunci rochia va fi a ei.

Mireasa se învoi, dar le porunci slujitorilor să picure niscai pulbere de dormit în băutura prințului, iar domnița ajunsă slujnică la morar se culcă pe pragul ușii de la iatacul prințului și cât fu noaptea de lungă își spuse tot amarul și toată durerea pe care le adunase în suflet de atâta timp. Și vorbind cu glas tare, prinse de povesti cum îl ajutase pe prinț să împlinească toate poruncile tatălui ei, împăratul, cum ea pusese să se taie pădurea, să se curețe eleșteul și să se ridice castelul de pe culmea muntelui, și cum îl preschimbase întâi într-un măceș, pe urmă într-o biserică și a treia oară într-un eleșteu, și totuși el uitase atât de repede toate prin câte trecuseră împreună și câte făcuse ea pentru el. Numai că din cauza băuturii măsluite, prințul nu auzi un cuvânt din tot ce spusese domnița, dar străjerii care făceau de pază la iatacul prințului auziseră tot, dar nu puteau desluși ce să însemne vorbele fetei.

A doua zi dimineța când se treziră cu toții, mireasa își puse straietele cele minunate pe care i le dăduse morărița și plecară cu toții la biserică. Dar domnița sparse și a doua nucă și scoase o rochie încă mult mai frumoasă și mai strălucitoare decât prima. Și îmbrăcându-se cu ea, se duse în biserică și se așeză lângă altar.

Și, după cum cred că vă închipuiți, toate se petrecură la fel ca prima dată. Dar vezi că slujitorul care trebuia să toarne ceva de dormit în băutura prințului, îi dădu dimpotrivă ceva care să-l țină treaz. Iar când prințul se duse la culcare, domnița-morăriță se așeză din nou pe pragul ușii de la iatacul prințului și iar începu să-și deplângă soarta și să istorisească de-a fir a păr cum îl ajutase să scape teafăr din toate încercările la care îl supusese tatăl ei.

Numai că de data aceasta prințul auzi totul și atât de tare se tulbură că dintr-o dată își aduse aminte tot ce se petrecuse de când fusese răpit în pădure de tatăl domniței și-și aminti și de domnița care-i era dragă ca lumina ochilor și pe care voise să o ia de soată. Și cu aste gânduri în minte, vru să iasă din iatac numaidecât să-și vadă mireasa adevăra-

tă, dar vezi că mamă-sa, împărăteasa, îl încuiase pe dinăuntru de cu seară.

Dar a doua zi dimineată, prințul nu mai pierdu nici o clipă și se duse la aleasa lui și-i povesti tot ce i se întâmplase de când o lăsase să-l aștepte în sătucul acela de la marginea împărăției și o rugă cu lacrimi în ochi să nu fie supărată pe el că uitase de ea.

Atunci domnița sparse și cea de-a treia nucă și scoase din ea niște straițe de nuntă cum nu se mai văzuseră vreodată mai frumoase și, îmbrăcându-se cu ele, plecă împreună cu mirele ei la biserică, urmați de un cârd de copii care le presărau calea cu flori și pânglicuțe colorate. Și când ajunseră la altar, preotul le dădu binecuvântarea și fură uniți soț și soată în fața lui Dumnezeu. Și apoi se porni o nuntă împărătească de se duse vestea și se veseliră cu toții trei zile și trei nopți.

Doar mama cea afurisită și mireasa cea nedorită nu se veseliră, căci fură alungate de la curtea împărătească și nici că s-a mai auzit despre ele de atunci încoace.

Și uite așa v-am spus eu povestea aceasta, pe care numai ce-am auzit-o și eu de la un fârtat de-al meu, iar acu' mă duc să o spun și altora ca s-o audă și ei și să o spună la rândul lor mai departe...

Un Ochi, Doi Ochi, Trei Ochi

A fost odată o femeie și femeia aceasta avea trei fete, căroro le pusese niște nume tare sucite, pasă-mi-te după înfățișarea fiecăreia. Așa că pe prima fată o chema Un Ochi, pentru că avea doar un ochi așezat taman în mijlocul frunții, pe a doua o chema Doi Ochi, fiindcă avea doi ochi ca toată lumea, iar pe cea de-a treia o chema Trei Ochi, fiindcă pe lângă ochii pe care-i au toți oamenii, mai avea și-un al treilea, tot în mijlocul frunții.

Și tare o mai pizmuiau și o dușmăneau mama și surorile ei pe Doi Ochi pentru că arăta și vedea ca toți semenii noștri și de atâta ciudă nu pridideau să-i spună:

– Tu, cu ochii ăia doi ai tăi, nu ești de-a noastră, că ești la fel cu oricare om!

Și nu conteneau s-o înghiontească și o puneau să se îmbrace în zdrențe și îi dădeau să mănânce doar resturile care rămăneau de la masa lor și nu mai știau ce să născocescă și să ticluiescă numai să-i facă viața cât mai grea.

Și se întâmplă că odată o trimiseră pe Doi Ochi la pășune cu singura capră pe care o aveau, dar fata era tare înfometată, căci surorile aproape c-o lăsaseră să moară de foame. Și de necăjită și flămândă ce era, se așeză în capul oaselor pe o brazdă de pe câmp și se puse pe un plâns atât de amarnic, că din ochi începură să-i izvorască două pârâiașe de lacrimi. În durerea ei, fata își ridică ochii spre cer ca și cum ar fi cerut îndurare, și iată că văzu stând înaintea ei o femeie care o întrebă:

– De ce plângi atât de amarnic, micuță Doi Ochi?

– Păi cum să nu plâng, prinse să-i răspundă fata, când mamă-mea și surorile mele mă dușmănesc fiindcă am doi ochi ca toată lumea și nu e zi de la Dumnezeu să nu mă înghiontească prin toate cotoanele și mă pun să port numai zdrențe și nu-mi dau să mănânc decât firimiturile care rămân de la masa lor? Iacă, și azi mi-au dat atât de puțină mâncare că abia mă mai țin pe picioare de foame.

– Nu mai plânge, Doi Ochi, îi zise atunci femeia aceea, care pasă-mi-te era o zână bună, căci o să-ți spun eu ce să faci ca nu mai suferi nicicând de foame. Nu trebuie decât să-i spui caprei cuvintele acestea:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masă bogată așterne-mi pe dată.”*

Și îndată înaintea ta se va întinde o mescioară așternută cu o față de masă albă ca spuma laptelui și încărcată cu toate bunătățile din care o să te poți ospăta după pofta inimii; iar când te-oi simți sătulă, nu trebuie decât să spui din nou:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masa fă-o să dispară îndată.”*

Iar masa va dispărea dinaintea ta, ca și cum nici n-ar fi fost.

Și zicând aceste cuvinte, zâna cea bună se făcu nevăzută.

„Trebuie să încerc numaidecât să văd dacă ce-a zis zâna e adevărat, se gândi Doi Ochi, că tare mă mai chinuie foamea!”

Și fără să mai stea pe gânduri, prinse și grăi întocmai cum o învățase zâna:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masă bogată așterne-mi pe dată!”*

Și nici nu apucă să-și termine bine vorbele, că în fața ei răsări o mescioară gătită cu o față de masă albă ca spuma laptelui și chiar în dreptul ei erau o farfurie, o furculiță, un cuțit și o lingură de argint; iar masa era încărcată cu cele mai alese bucate, toate aburinde ca și când atunci ar fi fost scoase din cuptor. Văzând minunea, Doi Ochi spuse cea mai scurtă rugăciune pe care o știa ea, „Doamne Dumnezeu nostru, nu ne părăsi în nici o clipă a vieții noastre, Amin!” și începu să se ospăteze din bucatele cele gustoase. Și când fu sătulă, făcu precum o învățase zâna și zise:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masa fă-o să dispară îndată.”*

Și numai ce rosti vorbele fermecate, că măsuța și bucatele se făcură nevăzute.

„Ce minunat e să ai parte de asemenea bunătăți!” își zise Doi Ochi, bucuroasă foarte și fericită că în sfârșit mâncase și ea o dată pe săturate.

Seară, când ajunse acasă cu capra, găsi pe cuptor un blid cu un codru zdrumicat de pâine pe care i-l lăsaseră surorile ei, dar fata nu se atinse de el nici atunci, nici a doua zi dimineata, când plecă din nou cu capra la păscut.

La început, surorile nu luară aminte că fata nu mai mânca resturile de mâncare din blid, dar nu trecu mult și băgând de seamă că Doi Ochi lăsa neatinsă firimiturile pe care i le aruncau ele, se luară de gânduri:

– Nu-i lucru curat cu Doi Ochi, se vorbiră ele, că nu mai mănâncă nimic din ce-i lăsăm noi. Musai a găsit ea un chip să-și facă rost de mâncare.

Și după ce mama și cele două ciudățenii de fete se sfătuiră cum să afle ce se petrecea în fapt, hotărâră ca în ziua următoare Un Ochi să o însoțească pe Doi Ochi când o pleca cu capra la păscut ca să vadă ce anume făcea fata acolo și dacă îi aducea cineva de mâncare și de băut. Așa că a

doua zi dimineata când fata se pregătea să plece spre pășune, Un Ochi îi aținu calea și-i zise:

– De data asta merg și eu cu tine, să văd dacă te îngrijești bine de capră și o duci unde-i iarba mai grasă.

Dar vezi că Doi Ochi știa ce clocea în mintea soră-sii, așa că mână capra unde era iarba mai înaltă și odată ajunse, îi spuse fetei celei pocite:

– Un Ochi, ce-ai zice să ne odihnim nițel în iarbă și în timpul ăsta o să-ți cânt un cântecel, ca să ne țină de urât.

Ostenită de drumul lung și moleșită de arșița soarelui cu care nu era învățată, Un Ochi se învoi și se lăsă în iarbă, iar în ăst timp Doi Ochi prinse să îngâne un cântecel:

*„Un Ochi e deschis,
Un ochi e închis.“*

Și cântă astfel până când, răpusă de osteneală și toropită de cântecelul acela șopotit, Un Ochi adormi buștean. Și de îndată ce văzu că soră-sa doarme dusă și n-are cum afla ce se întâmpla pe pășune, Doi Ochi prinse să grăiască:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masă bogată așterne-mi pe dată.“*

Și după ce se ospătă după placul inimii și-și potoli și setea, zise din nou:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată
Și masa fă-o să dispară îndată.“*

Și nici nu-și sfârși bine vorbele, că mescioara se și făcu nevăzută, iar Doi Ochi o trezi pe soră-sa și se apucă să o mustre:

– Ziceai că vrei să vezi de capră, Un Ochi, dar ai dormit de puteam tăia lemne pe tine. Păi asta nu-i treabă bună, că dacă dormi în loc s-o păzești, cine știe pe unde s-a rătăci de

n-am mai găsi-o neam. Acu' hai să mergem acasă, că s-a sfârșit ziua!

Așa că plecară spre casă și când ajunseră, Doi Ochi iar nu se atinse de resturile din blid, dar cum Un Ochi n-avu ce lămuriri să-i dea maică-sii, îi spuse adevărul că adormise pe pășune și nu văzuse nimic.

– Măine, îi zise atunci mamă-sa lui Trei Ochi, să te duci tu cu Doi Ochi să vezi dacă-i aduce cineva de mâncare și de băut cât stă cu capra la păscut, că sunt încredințată că mă-nâncă pe ascuns.

Așa că Trei Ochi îi spuse și ea lui Doi Ochi:

– Acu' o să merg eu cu tine să văd dacă te îngrijești bine de capră și dacă o duci unde-i iarba mai dulce.

Dar Doi Ochi știa ce gânduri are soră-sa, așa că mână capra unde era iarba mai înaltă și când ajunseră, îi zise lui Trei Ochi:

– Hai și ne-om așeza aici în iarbă și eu am să-ți cânt un cântecel, să ne mai treacă de urât.

Trei Ochi, care era și ea obosită de drum și toropită de arșiță, se învoi și se tolăni în iarbă, iar Doi Ochi începu din nou să îngâne:

„Trei ochi sunt deschiși“

... Dar apoi, în loc să zică, cum ar fi trebuit,

„Trei ochi sunt închiși“

zise din greșeală

„Doi ochi sunt închiși“

și continuă să îngâne așa întruna

„Trei ochi sunt deschiși,“

„Doi ochi sunt închiși.“

Și ca un făcut, doi ochi ai fetei se închiseră, dar al treilea, care nu fusese pomenit în descântec, rămase treaz și cu luare aminte la ce se întâmpla în preajmă; vezi însă că fata cea pocită îl închisese și pe-al treilea, ca să nu-și dea seama Doi Ochi că nu doarme. Iar când Doi Ochi crezu că soră-sa dormea dusă, își începu descântecul:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masă bogată așterne-mi pe dată.“*

Iar după ce se îndestulă după pofta inimii și-și potoli și setea, rosti din nou:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masa fă-o să dispară îndată.“*

Numai că Trei Ochi văzuse tot ce se petrecuse, dar cum Doi Ochi nu avea de unde să știe, se duse la soră-sa, o trezi și-i spuse:

– Halal grijă ai avut de capră, Trei Ochi, că ai dormit de puteam să tai lemne pe tine! Acu' hai să mergem acasă, că s-a făcut seară!

Când ajunseră acasă, Doi Ochi iar lăasă neatînse resturile de mâncare din blid, dar Trei Ochi dădu fuga la mamă-sa și-i zise:

– Acu' știu de ce netrebnică asta nu mai mănâncă ce-i aruncăm noi. Că iaca ce descântec îi zice caprei:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masă bogată așterne-mi pe dată.“*

Și pe urmă odată se întinde înaintea ei o masă plină cu de toate bunătățile din care noi nici n-am gustat vreodată și după ce se înfruptă bine, iar îi zice caprei:

*„Behăie, behăie, căpriță bălțată,
Și masa fă-o să dispară îndată.“*

Și toate bunătățile se fac nevăzute cu mescioară cu tot. Și să știți că am băgat de seamă ce și cum, că a încercat să mă adoarmă cu un cântecel bine meșteșugit, da' cum nu mi-a numit în descântec decât doi ochi, ăla din frunte a rămas treaz și așa am văzut tot.

Afurisita de mamă simți că pleznește fierea în ea de ciudă și de pizmă și începu să zbiere la Doi Ochi cât o ținea gura:

– Aha, deci de-astea-mi ești! Vrei să-ți meargă ție mai bine decât nouă! Păi dacă-i așa, las' că te-nvăț eu minte!

Și numaidecât luă un cuțit din cele mari și străpunse inima caprei. Când văzu mârșavia mamă-sii, Doi Ochi simți că i se frânge sufletul de durere și luând-o la fugă se opri la marginea câmpiei și lăsându-se în iarbă începu să plângă amar. Dar iată că din nou i se înfățișă zâna cea bună și ca și data cealaltă, o întrebă:

– Acum de ce plângi, Doi Ochi?

– Cum să nu plâng, zise fata printre suspine, că mamă-mea cea neagră la suflet i-a făcut de petrecanie căpriței care-mi așternea masa cu bucate când rosteam descântecul învățat de la tine și acu' iar o să am parte numai de foamete și lipsuri.

– Ia aminte la sfatul meu, îi zise atunci zâna cea bună. Cere-le surorilor tale măruntaiele căpriței și îngroapă-le în pământ în fața casei; căci de acolo îți va veni ție norocul și bogăția.

Și zicând acestea, se făcu nevăzută.

Când ajunse acasă, Doi Ochi se rugă de surorile ei:

– Dragele mele surioare, rogu-vă faceți-mi și mie parte din căprița mea; și ca să nu vă fie cu supărare, uite, nu-mi trebuie din carnea ei, m-oi mulțumi numai cu măruntaiele.

– Dacă-i numai atât, n-ai decât să ți le iei! îi ziseră ele în bătaie de joc.

Fata luă măruntaiele și seara, pe furiș, le îngropă în fața casei, întocmai cum o învățase zâna.

Și ce să vezi, a doua zi dimineată când se sculară și se uitară afară, nu le veni să-și creadă ochilor, căci în fața casei

se înălțase un copac fermecat cu frunze din argint și încărcat cu poame de aur, cum nu se mai văzuse nicicând pe lumea asta. Femeia și cele două fete afurisite se tot minunau cum de apăruse pomul acela minunat în băătăura lor peste noapte, dar Doi Ochi își dădu imediat seama că răsărise din măruntaiele căpritei, căci avea rădăcinile înfipite taman în locul unde le îngropase ea de cu seară.

– Un Ochi, ia suie-te în pom și culege-ne niște poame de aur! zise femeia nemaiputându-și stăpâni lăcomia.

Și fata se sui, dar de câte ori dădea să apuce o creangă și să rupă un măr, creanga îi aluneca din mână și oricât s-a străduit n-a izbutit să se atingă nici măcar de o poamă.

– Trei Ochi, zise atunci femeia, ia încearcă tu să culegi niște mere, că ai văzul mai bun ca al soră-tii și te-oi descurca mai bine ca ea!

Așa că Un Ochi se dădu jos din pom și o lăsă pe soră-sa să se cațere în locul ei, dar nici ea nu izbuti să culeagă vreun măr, căci de fiecare dată crăcile îi scăpau din mână taman când să apuce să culeagă poamele.

În cele din urmă, pierzându-și răbdarea, femeia se sui ea însăși în pom, dar de îndată ce se apropia de vreun măr, creanga se dădea înapoi și o lăsa cu mâinile goale.

– Ia să încerc și eu, zise atunci Doi Ochi, poate am mai mult noroc ca voi!

– Ia auzi-o și pe asta! răcniră la ea surorile cele afurisite. Ce crezi, că dacă ai doi ochi o să izbutești ce n-am izbutit noi?!

Dar fata nu le luă în seamă și se cățăără în pom și, ca un făcut, merele nu se dădeau la o parte când se întindea după ele, ba mai mult se aplecau spre ea și se lăsau culese, așa că Doi Ochi coborî din pom cu șortul plin de poame de aur. Cum se dădu jos, mamă-sa îi și luă merele din poală și în loc să-i spună un cuvânt de mulțumire fetei, cele trei femei haine se purtară și mai rău cu ea, de pizmă că ea putuse culege poamele și ele nu.

Și se întâmplă că odată când cele trei fete își făceau de lucru pe lângă pom, trecu pe acolo un prinț chipeș. Și văzându-l venind pe drum, surorile cele rele se și repeziră cu gura la Doi Ochi:

– Hai degrabă, ascunde-te din fața lui, că ne faci de râs! îi strigară ele fetei și nici una, nici două, răsturnară peste ea un butoi gol care se nimeri să le fie la îndemână și vârâră sub butie și merele pe care tocmai le culesese fata.

Când ajunse în dreptul lor, prințul se opri și, uitându-se cu uimire la pomul acela minunat tot numai aur și argint, le întrebă pe cele două fete:

– Al cui e pomul ăsta? Căci aceleia care-mi va da măcar o creangă din el, îi voi dărui în schimb orice mi-ar cere.

Un Ochi și Trei Ochi se repeziră numaidecât să-i spună că pomul era al lor și că ele or să-i dea creanga cerută. Dar în zadar se munciră și se străduiră, că nici nu apucau să întindă bine mâna, că merele și crengile se dădeau înapoi și nu le dădeau voie să se atingă de ele.

– Ce lucru curios, se miră prințul, ziceți că pomul ăsta e-al vostru și totuși nu sunteți în stare să rupeți nici măcar o rămurică din el!

Fetele se grăbiră iar să-i spună că pomul e al lor, dar, auzindu-le, Doi Ochi scoase de sub butoi câteva mere și le rostogoli la picioarele prințului, căci era tare mânioasă pe surorile ei că nu spusese adevărul.

Prințul fu uimit foarte când văzu merele și întrebă cum de ajunseseră acolo, iar Un Ochi și Trei Ochi nu avură încotro și-i spuseră că mai aveau o soră, care n-avea însă voie să se arate la față, pentru că nu avea decât doi ochi, ca toți oamenii. Numai că tânărul ținu morțiș s-o vadă și pe cealaltă fată.

– Doi Ochi, ieși de unde ești, să te vad și eu! spuse el. Mulțumită la auzul acestor vorbe, Doi Ochi ieși de sub butoi și, cum o văzu, prințul fu fermecat de frumusețea ei.

– Am credința că tu poți să-mi rupi o rămurea din pom, îi zise el.

– Așa e, îi răspunse Doi Ochi, pentru că adevărul adevărat e că pomul ăsta e al meu. *

Și zicând astfel, se sui în măr și fără nici o piedică rupse o creangă cu frunze de argint și încărcată cu mere de aur și i-o dădu prințului.

– Și-acum, îi spuse el, ce ai să-mi ceri în schimb pentru darul tău?

– Vai, biata de mine, zise atunci Doi Ochi, tare mai rabd de foame și sete cât e ziulica de lungă, așa că n-ar fi bucurie mai mare pentru mine decât să te-nduri să mă iei cu tine ca să scap de viața aceasta amară!

La auzul acestor vorbe, prințul, căruia pasămite îi căzuse dragă fata cea frumoasă, o sui pe cal și o duse la castelul părintesc; și când ajunseră, porunci să i se aducă fetei straie din cele mai alese și să i se întindă o masă cu toate bunătățile, iar Doi Ochi se ospătă din nou după pofta inimii. Și pentru că o iubea nespun de mult, prințul o luă de soată și făcură o nuntă ca-n povești și se veseliră trei zile și trei nopți.

Dar în ăst timp, surorile lui Doi Ochi nu mai puteau de ciudă și de pizmă că dăduse peste ea un asemenea noroc și, în mânia lor, un singur gând le mai mângâia: „Drept e că a avut mare noroc, da' las' că pomul cu mere de aur tot la noi rămâne“, se gândeau ele, și chiar dacă nu putem culege poame din el, toți care-or să treacă pe-aici or să se minuneze de așa mândrețe de pom și-or să se oprească la poarta noastră să se uite la el. Și cine știe, poate ne-om găsi și noi norocul așa!“

Numai că a doua zi de dimineată când se sculară, nu le veni să-și creadă ochilor, căci pomul dispăruse ca prin farmec și toate speranțele celor două pocitanii se năruiră într-o clipită.

Dar la fel de mare îi fu uimirea și lui Doi Ochi când, uitându-se pe fereastra iatacului de la palat, văzu pomul chiar acolo, în fața geamului, și tare se mai bucură că se strămutase și el o dată cu ea.

Iar pentru Doi Ochi urmară zile și ani plini de fericire și bucurie.

Se întâmplă însă că odată, două cerșetoare veniră la castel să ceară niscai mâncare. Și uitându-se mai bine la cele două femei amărâte, Doi Ochi le recunosc pe surorile ei, Un Ochi și Trei Ochi, care ajunseseră atât de sărace că își luaseră lumea în cap și umblau din ușă în ușă cerșind mâncare ca să-și poată duce zilele. Dar fata se îndură de ele și se arătă atât de mărinimoasă și atât de bine se purtă cu ele, că în cele din urmă le cuprinse o mare părere de rău pentru purtarea lor din tinerețe față de ea și se căiră amarnic și din tot sufletul pentru tot răul pe care i-l făcuseră cândva surorii lor.

Mătușica Holle

A fost odată ca niciodată, a fost odată o văduvă care avea două fete, una frumoasă și harnică, cealaltă slută și leneșă. Dar femeia tot mai tare o iubea pe cea urâtă și leneșă, pentru că era fata ei, iar pe cealaltă, care-i era fiică vitregă, o punea să trudească din zori până-n seară și se purta cu ea de parcă era Cenușăreasa casei. În fiecare zi biata fată trebuia să stea lângă o fântână la drumul mare și să toarcă până îi sângerau degetele.

S-a întâmplat însă că într-o zi fusul se umplu de sânge de la degetele ei rănite, așa că fata îl cufundă în fântână să-l spele; numai că îi căzu din mână și se duse învârtindu-se până la fundul puțului. Fata începu să plângă și dădu fuga la mașteră să-i povestească ce i s-a întâmplat, dar mamă-sa o certă amarnic:

– Acu' dacă l-ai scăpat, n-ai decât să-l scoți de-acolo cum oi ști! îi zise ea fără milă.

Așa că fata se întoarse la puț și nu știa ce să facă. Și atât era de necăjită că, fără să mai stea mult pe gânduri, sări în fântână să scoată fusul.

Pesemne leșinase între timp, căci după ce-și veni în simțuri se trezi pe o pajiște însorită și minunată, acoperită cu o puzderie de flori. O porni de-a lungul pajistii și nu după mult timp ajunse la un cuptor plin cu pâine coaptă, iar pâinea tot striga:

– O, scoate-mă din cuptor, rogu-te, scoate-mă că mă ard, prea de mult timp mă coc!

Așa că fata cea harnică se duse la cuptor și scoase pâinile afară, după care își văzu de drum. Mai merse ce mai merse și ajunse la un măr încărcat cu mere și toate merele strigau și se rugau:

– O, scutură pomul, rugămu-te, scutură pomul, căci suntem deja coapte!

Fata nu se lăsă rugată și scutură pomul și merele începură să cadă precum grindina și nu se lăsă din scuturat până ce nu căzură toate. Le adună apoi într-o moviliță și și văzu de drum.

În cele din urmă ajunse la o căsuță, dinăuntrul căreia se uita afară o femeie tare bătrână; numai că avea niște dinți așa de mari, că fetei i se făcu frică și vru s-o ia la fugă, dar chiar în clipa aceea o auzi pe bătrână spunându-i:

– Nu-ți fie teamă, copilă! Vino și slujește-mi și dacă ai să-ți faci treaba cum se cuvine, bine vei fi răsplătită. Numai că trebuie să fii cu mare băgare de seamă când îmi faci patul și să scuturi bine pernele, până le merg fulgii, pentru că doar așa ninge pe pământ. Fiindcă, vezi tu, eu sunt mătușica Holle.

Trebuie să vă spun, copii, că mătușica Holle, care ne aduce zăpada, făcea multe alte fapte bune pe când era mai în putere, cum ar fi să aibă grijă de toți copacii, și toate florile, și toate buruienile de tot felul care cresc prin păduri. Dar acum e tare bătrână și singurul lucru pe care-l mai poate face cu mare strășnicie, ca o adevărată crăiasă a zăpezii, este să scuture fulgii de nea peste pământ.

Și cum bătrâna îi vorbise atât de blajin, fata prinse curaj și se învoi să o slujească. Și tare era mulțumită stăpâna ei, fiindcă își făcea bine treaba și scutura pernele cu atâta sârg, încât puful din ele zbura în toate părțile exact ca fulgii de nea. Așa că trăiau fericite împreună, fără vreun cuvânt de supărare, și se ospătau numai cu bunătați în fiecare zi. Stătu fata ce stătu la mătușica Holle, dar de la o vreme începu să o cuprindă tristețea. La început nu prea pricepu ce era cu ea, dar în cele din urmă își dădu seama că i se fă-

cuse dor de-acasă; și cu toate că aici îi era de o mie de ori mai bine decât la mașteră, tot ar fi vrut să se întoarcă unde-i era locul, așa că într-o zi îi spuse bătrânei:

– Mi-e dor de-acasă și oricât de bine mi-ar fi aici, în lumea ta subpământeană, mă tem că o să te părăsesc; căci vreau să mă întorc la ai mei, pe pământ.

– Mă bucur că ți-e dor de casă, îi răspunse mătușica Holle, și pentru că m-ai slujit cu credință, o să te duc chiar eu în lumea ta.

Apoi o luă de mână pe fată și o duse la o ușă mare care stătea deschisă și cum stătea fata așa în canatul ușii, deodată se porni o ploaie grozavă cu picături nu de apă, ci din aur curat, și toate picăturile se lipiră de fată până ce fu toată poleită în aur.

– Iată răsplata pentru hărnicia ta! îi spuse mătușica Holle, și-i dădu înapoi și fusul pe care-l scăpase în puț.

Apoi ușa se închise ca prin minune și fata se trezi din nou pe pământ, nu departe de casa părintească. Și când intră în curtea casei, cocoșul de lângă fântână începu să cânte:

*„Cucurigu-rigu, tare mai ești norocoasă,
Poleită cu aur ți s-a întors fata acasă.“*

Fata intră în casă și cum se întorsese cu o asemenea bogăție, fu bine primită și de mașteră, și de sora cea vitregă. Le povesti toate prin câte trecuse și de îndată ce maștera auzi cum câștigase atâta avere, nu se mai gândi decât că și fata ei cea slută și leneșă trebuia să aibă parte de același noroc. Așa că o puse să toarcă lângă fântână și să se întepe în deget în niște tufișuri cu spini pentru ca fusul să se murdărească cu sânge, iar apoi să-l scape în puț și să sară după el.

Întocmai ca sora ei, sluta se trezi și ea pe pajiștea cea minunată și merse pe același drum. Când ajunse la cuptor, pâinea strigă la fel ca cealaltă dată:

– O, scoate-mă din cuptor, rogu-te, scoate-mă, că mă ard, prea de mult timp mă coc!

– Da' crezi că n-am altă treabă decât să mă murdăresc?
îi răspunse însă leneșa, văzându-și de drum.

Nu peste mult timp ajunsese la mărul încărcat cu poame și-l auzi strigând:

– O, scutură pomul, rugămu-te, scutură pomul, căci suntem deja coapte!

– Nu mai spune! Și dacă îmi cade unul în cap? răspunse fata și-și văzu de drum.

Ajunse în cele din urmă la casa mătușicii Holle, dar nu se înspăimântă de dinții peste măsură de mari ai bătrânei, pentru că deja știa despre ei din ce îi povestise sora ei, iar bătrâna o luă imediat în slujba ei.

În prima zi, fata se strădui din răspuțeri să muncească cu sârg și făcu întocmai ce-i spusese mătușica Holle, cu gândul la bogăția cu care va fi răsplătită. Dar de a doua zi începu să-și dea arama pe față și se făcu tot mai leneșă, până când, într-o dimineață, nu mai vru deloc să se dea jos din pat. Și nici nu-i mai făcu mătușii Holle patul așa cum se cuvenea și nu mai scutură nici pernele de să le meargă fulgii.

Mătușica Hole se sătură curând de lenea fetei și-i spusese că e timpul să plece, iar fata abia aștepta, gândindu-se la ploaia de aur care avea să o facă și pe ea bogată.

Bătrâna o duse și pe ea la ușa cea mare, numai că stând acolo în pragul ușii, în loc de o ploaie de aur, peste fată se abătu o ploaie de smoală.

– Iată răsplata pentru felul în care m-ai slujit! îi spusese mătușica Holle și închise ușa în urma ei.

Așa că fata se întoarse acasă și când intră în curte, cocoșul de lângă fântână începu să cânte:

*„Cucurigu-rigu, nu mai ești norocoasă,
Smolită cu totul ți s-a întors fata acasă.”*

Și avea dreptate, căci smoala se întărise atât de tare pe pielea fetei, încât nu mai fu chip să scape de ea până la sfârșitul zilelor ei.

Cei șapte corbi

A fost odată ca niciodată, a fost odată un om care avea șapte fii, dar, vai, tare-și mai dorea să fi avut și o fată!

După o vreme însă, soața îi spuse că era din nou grea și la naștere tare se mai bucurară când văzură că avea în sfârșit o fetiță. Numai că micuța era plăpândă și bolnăvicioasă și din cauză că era așa de firavă, trebuia să o boteze acasă.

Așa că omul își trimise unul din băieți să dea fuga la fântână și să aducă apă pentru botez, dar toți ceilalți se luară după el și cum se hârjoneau între ei care să umple mai întâi cofa, o scăpară până la urmă în puț. Acum, băieții nu știau ce să facă și nici nu îndrăzneau să se întoarcă acasă fără apă. Și cum tot nu se întorceau, tatăl își pierdu răbdarea și începu să bodegăne:

– Pesemne s-au luat cu joaca și au uitat de apă, afurisiții aia de băieți!

Și atât de înspăimântat era că fetița avea să-și dea duhul nebotezată, încât odată zise plin de mânie:

– Ce n-aș da să-i văd prefăcuți pe toți în corbi!

Dar nici nu-și termină bine vorbele, că și auzi un fâlfâit de aripi pe deasupra capului și când se uită, văzu șapte corbi cu penele negre ca tăciunile care tocmai își luau zborul.

Părinții nu putură cu nici un chip să dezlege blestemul și cu toate că pierderea fiilor îi întristase amarnic, își găseau cât de cât mângâiere în fetița care se înzdrăveni curând și pe zi ce trecea se făcea tot mai frumoasă.

Multă vreme nu știu copila că avusese șapte frați, pentru că părinții aveau grijă să nu pomenească niciodată despre băieți în fața ei, dar într-o zi auzi fără să vrea niște oameni de-ai locului zicând:

– E adevărat că fata e tare frumoasă, dar numai ea e de vină pentru nenorocirea care s-a abătut asupra fraților săi.

Copila fu atât de tulburată de aceste vorbe, încât se duse numaidecât și-și întrebă părinții dacă avusese într-adevăr șapte frați și ce se întâmplase cu ei. Părinții nu mai putură să-i ascundă adevărul, dar îi spuseră că nenorocirea ce căzuse asupra fraților ei fusese voia Domnului și că nașterea ei n-avea nimic de-a face cu ce li se întâmplase lor.

Numai că din ziua aceea fata își pierdu tihna și nu se mai gândi decât cum să-și salveze frații. Și nici că-și mai găsi liniștea, astfel că într-o zi plecă de acasă pe furiș și o porni în lumea largă, ca să dea de urma fraților ei și să-i scape cu orice chip de blestem. Nu luă cu ea nimic alta decât un inel de-al părinților, drept amintire, un codru de pâine să-i țină de foame, un ulcior cu apă să-și potolească setea și un scăunel să aibă unde se odihni când o doborî-o osteneala.

Și o porni la drum și merse, și merse până ajunse la capătul lumii. Și merse mai departe, până ajunse la Soare, dar Soarele era atât de fierbinte și avea o putere atât de grozavă, încât îi frigea pe loc pe copii, așa că fata o luă la fugă și fugi cât putu mai departe de el, până ajunse la Lună. Numai că Luna era mult prea înghețată și era și ea înspăimântătoare, căci de îndată ce vedea un copil, numai ce se pornea să zică:

– Îmi miroase a carne de om, a carne de om îmi miroase!

Și auzind-o zicând astfel, fetița se puse pe fugă până ajunse la stele; stelele erau toate blânde și fură bune cu ea și fiecare din ele avea scăunelul ei pe care stătea. Și iată că răsări și Luceafărul de dimineață și-i dădu fetei un oscior fermecat, spunându-i:

– Fără el nu poți pătrunde în Muntele de Cleștar unde sunt frații tăi. Copila luă osciorul, îl înveli cu grijă într-un

șervet și o porni la drum și merse cale lungă să-i ajungă, până dădu de Muntele de Cleștar.

Dar intrarea în munte era zăvorâtă, așa că fata vru să scoată osciorul să descuie poarta, numai că din nebăgare de seamă îl pierduse pe drum. Ce să facă, ce să facă, se tot căina buna surioară care tare dorea să-și salveze frații, dar n-avea cheie să intre în munte. Până la urmă se hotărî, luă un cuțit și-și tăie degetele mici de la mâini și cu ele deschise poarta. Când ajunsese înăuntru, o întâmpină un pitic care o întrebă:

– Ce cauți aici, copila mea?

– Îmi caut frații prefăcuți în șapte corbi.

– Stăpânii mei, corbii, nu sunt acasă, îi răspunse piticul, dar dacă vrei poți să-i aștepti până vin.

Și zicând astfel, piticul se duse și aduse cina corbilor pe șapte farfurioare și le turnă apă în șapte păhăruțe, iar surioara lor luă câte o îmbucătură din fiecare farfurioară și sorbi câte un strop din fiecare pahar și în cel din urmă pahar puse inelul pe care îl luase cu ea.

Deodată auzi fâlfâit de aripi și aerul se învolbură și atunci piticul îi spuse:

– Iată, se-ntorc acasă stăpânii mei!

Corbii intrară înăuntru și se apucară să mănânce și să bea și fiecare la rândul lui întrebă:

– Cine a mâncat din farfurioara mea? Și cine a băut din păhăruțul meu? Căci precis a fost aici un om.

Iar când cel de-al șaptelea corb sorbi și cea din urmă picătură de apă din pahar, simți inelul în gură și uitându-se mai bine la el, văzu că era al părinților lor și-atunci zise:

– Fă, Doamne, ca sora noastră să fie făptura care a venit până aici, căci astfel vom fi scăpați de blestem!

Când auzi astfel, copila, care stătuse în acest răstimp pitulată după ușă, ieși la iveală și pe dată cei șapte corbi se prefăcură la loc în băieți.

Și tare se mai sărutară și se îmbrățișară și apoi o porniră cu toții plini de voieșie spre casa părintească.